

WILLIAM BRANHAM ČOVEK POSLAN OD BOGA

GORDON LINDSAY

u saradnji sa
Williamom Branhamom

www.nevesta-hristova

WILLIAM BRANHAM

ČOVEK POSLAN OD BOGA

Gordon Lindsay

UREDNIK ČASOPISA "GLAS ISCELJENJA"

U SARADNJI S WILLIAMOM BRANHAMOM

www.nevesta-hristova.com

Ova se knjiga sme kopirati pod uslovom da se kopira neizmenjena cela knjiga (ili cela poglavlja knjige) i da se deli isključivo **besplatno**, za šta nije potrebno tražiti dozvolu izdavača.

www.nevesta-hristova.com

www.messagehub.info

Foto album

Williama Branham

www.nevesta-hristova.com
www.messagehub.info

1. Ovu zapanjujuću fotografiju sa vatrenim oreolom iznad glave Williama Branhma uslikao je gospodin Mayers, fotograf koji je fotografisao za jednog neprijateljski nastrojenog propovednika koji se suprotstavio službi brata Branhma u Hustonu u Teksasu. Kada je razvio negativ, fotograf je bio toliko zapanjen da ga je istog trenutka odneo u hotel gde je brat Branham odsedao. George Lacy, istražitelj sumnjivih dokumenata, u svojoj je laboratoriji pomno ispitao negativ te ga proglašio sasvim autentičnim.

George J. Lacy
Owner of Professional Documents
Attn: Mr. George J. Lacy
Houston, Texas

Report and Opinion - Page 2 - January 29, 1950

The microscopic examination failed to reveal retouching of the film at any place whatsoever by any of the processes used in commercial retouching. Also, the microscopic examination failed to reveal any disturbance of the emulsion in or around the light streak in question.

R E P O R T A N D O P I N I O N

Re: Questioned Negative

On January 28, 1950 at the request of Reverend Gordon Lindsey, who was representing Reverend William Brennan on behalf of the National Council of the Douglas Studios, I received from the Douglas Studios, 1610 York Avenue in his city, 4x5 inch exposed and developed photographic film. This film was purported to have been made by the Douglas Studios of Reverend William Brennan at the Sam Houston Coliseum in this city, during his visit here the latter part of January, 1950.

R E Q U E S T

Reverend Lindsey requested that I make a scientific examination of the above said negative. He requested that I determine, if possible, whether or not in my opinion the negative had been retouched "overexposed" in any way subsequent to the developing of the film, that would cause a streak of light to appear in the position of a halo above the head of Reverend Brennan.

E X A M I N A T I O N

A macroscopic and microscopic examination and study was made of the entire surface of both sides of the film, which was Eastman Kodak Safety Film. Both sides of the film were examined under filtered ultra-violet light and infra-red photographs were made of the film.

The ultra-violet light examination failed to reveal any foreign matter, or the result of any chemical reaction on either side of the negative, which might have caused the light streak, subsequent to the processing of the negative.

The infra-red photograph also failed to disclose anything that would indicate that any retouching had been done to the film.

The examination also failed to reveal anything that would indicate that the negative in question was a composite negative or a double exposed negative.

There was nothing found which would indicate that the light streak in question had been made during the process of development. Neither was there anything found which would indicate that it was not developed in a regular and recognized procedure. There was nothing found in the comparative densities of the highlights that was not in harmony.

O P I N I O N

Based upon the above described examination and study I am of the definite opinion that the negative submitted for examination, was not retouched nor was it a composite or double exposed negative.

Further, I am of the definite opinion that the light streak appearing above the head in a halo position was caused by light striking the negative.

Respectfully submitted,

G.J.L/H

MAILED UNPAID MAILER OR REGISTERED MAILER BY AIR MAIL

2. Fotokopija izjave Georgea Lacyja o fotografiji s natprirodnim svetlom. Kopija pisma Georgea Lacyja koja potvrđuje autentičnost tog fenomena.

3. Porodica Branham. Sa desne strane su Billy Paul, Becky i supruga brata Branham, Meda Marie.

4. Drvena koliba u kojoj se 6. aprila 1909. rodio brat Branham. Koliba se nalazi u blizini Burkesvillea u Kentuckyju. Na ovom mestu su i majka i sin zamalo stradali u strašnoj snežnoj olui kasne jeseni 1909. (Pročitaj 11. poglavlje)

DVE ISTORIJSKE FOTOGRAFIJE IZ ŽIVOTA WILLIAMA BRANHAMA

5. Prizor na reci. Služba krštenja koja se održala u junu 1933. na obali reke Ohio u Jeffersonvilleu u Indiani. Pripremao se da krsti sedamnaestu osobu i u tom se trenutku iznad njega pojavila zvezda čemu su svedočili mnogi, a članak o tome izašao je tada u lokalnim novinama.

6. Šator u Ornskoldsviku. Nije skup na letnjem kampu u Americi – Branhamova kampanja isceljenja nedaleko od arktičkih područja severne Švedske. Primetite flotu autobusa u pozadini.

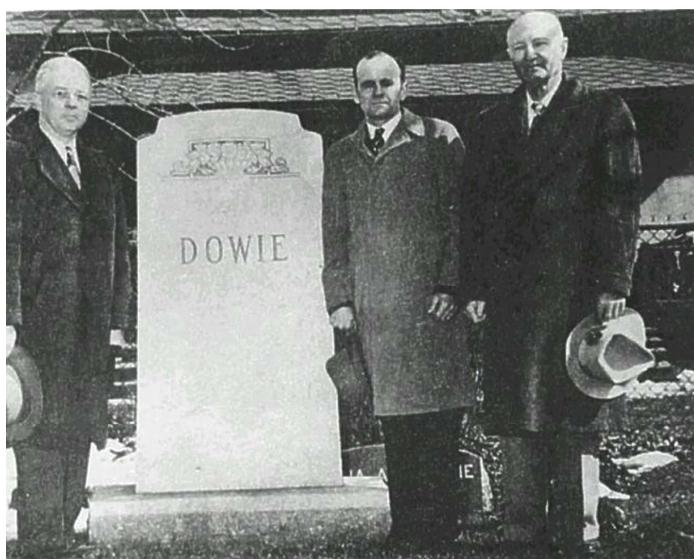
7. Mrtav dečak podignut u život. Branhamova je družina povezla ovog malog dečaka nakon što ga je jedan automobil udario i ubio.

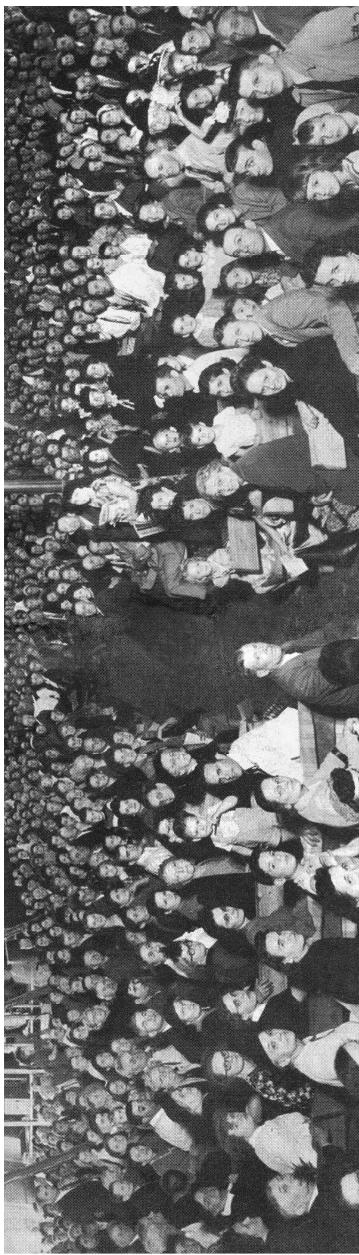
8. Isceljena devojčica oslobođena proteze. Na jednom od njegovih skupova u Finskoj kamera je zabeležila kako brat Branham stoji pored jednog deteta od mnogih do čijeg je isceljenja došlo njegovom molitvom. Ova mala devojčica je Veera Ihalainen, ratno siroče čudesno oslobođeno potrebe za nošenjem okrutne proteze i štaka

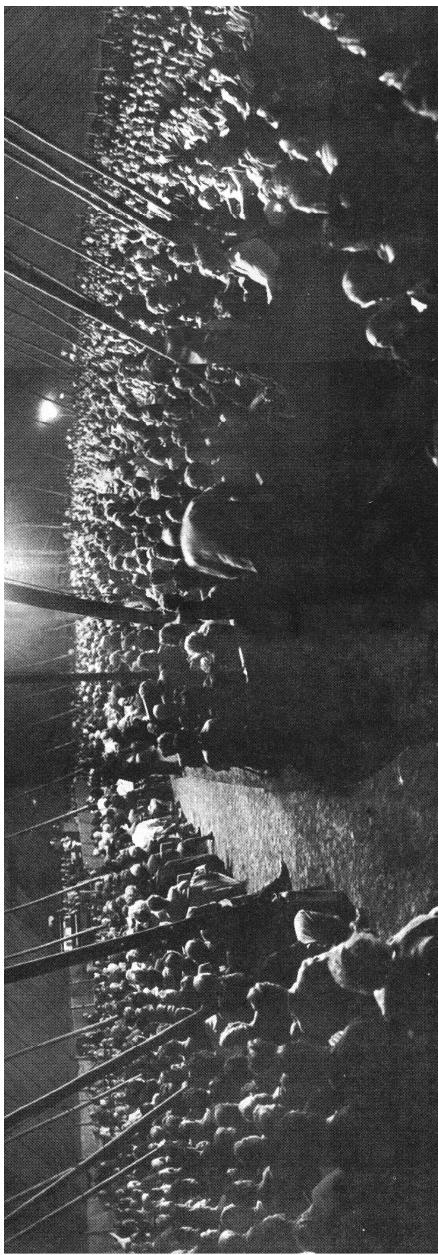
9. Na grobu Johna Wesleyja u Londonu: Gordon Lindsay i Jack Moore stoje s desne strane brata Branham-a.

10. William Branham na grobu Johna Alexandra Dowiea, F. F. Bosworth stoji na desnoj strani.

11. Ova fotografija prikazuje deo velikog slušateljstva koje je prisustvovalo Branhamovoj kampanji iseljenja u gradu Kansas.

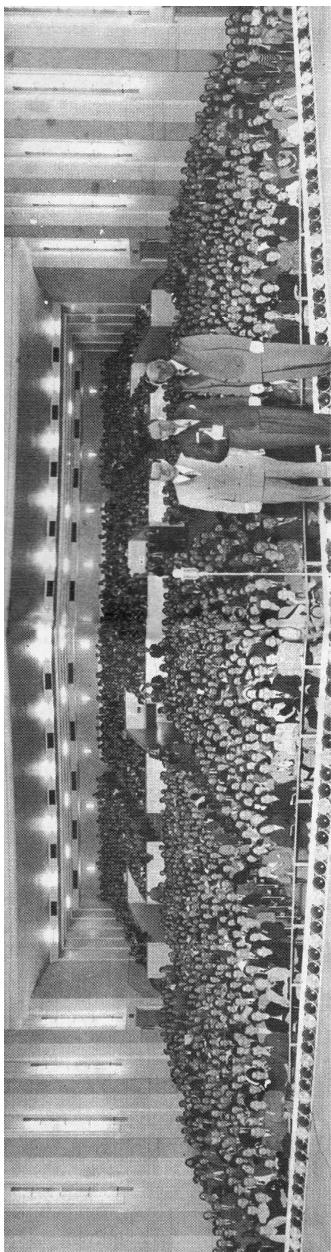
12. Branhamova kampanja u šatoru u San Bernardinu u Kaliforniji 1950.

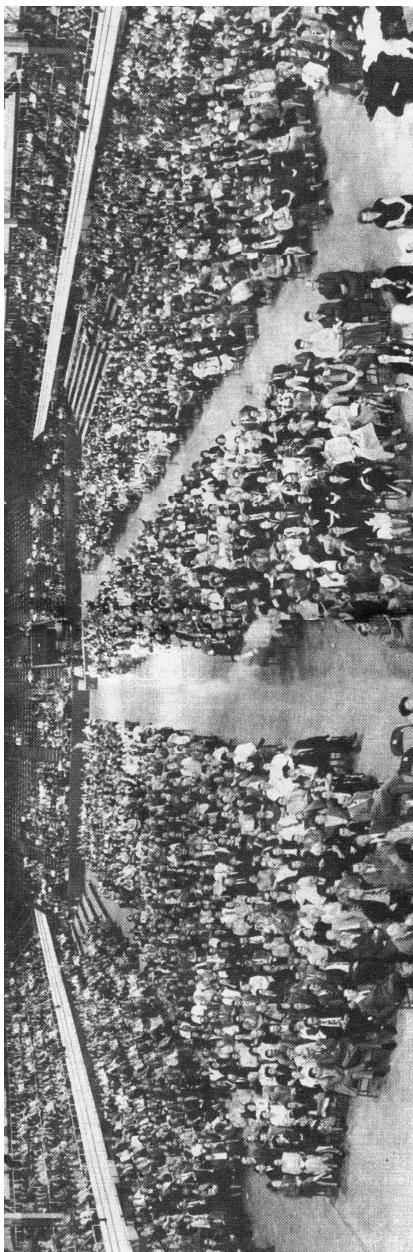
13. Banket u Minneapolisu na kojem su prisustvovali propovednici koji su saradivali na skupovima brata Branham-a.

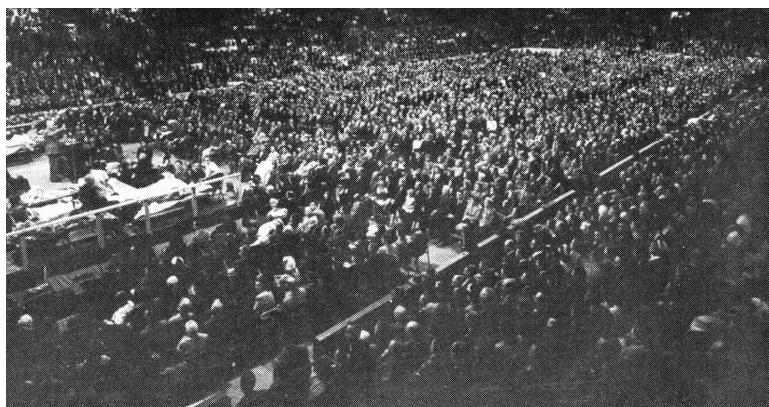
14. Branhamov skup u Hustonu u Teksasu. Fotografija prikazuje samo pola balkona. Sledće veče je skup održan u Sam Huston Coliseumu gde je prisustvovalo 8 000 ljudi.

15. Shušateljstvo u Little Rocku u Arkansusu. Gordon Lindsay i Jack Moore stoje svaki sa svoje strane brata Branhamu.

16. Slušateljstvo u Sam Huston Coliseumu u Hustonu u Teksasu.

17. Slušateljstvo na velikom skupu u Tacomi u državi Washington u aprilu 1948.

18. Pogled na slušateljstvo u auditorijumu Civic u Seattleu u državi Washington u novembru 1948.

19. Svetlo oko brata Branham. U trenutku fotografisanja svetlosni oreol okružuje glavu propovednika Williama Branhamu. Fotograf je naglasio da između propovednika Branham i zadnjeg dela slušateljstva nije bilo nikakvog svetla.

WILLIAM BRANHAM

ČOVEK POSLAN OD BOGA

Gordon Lindsay

UREDNIK ČASOPISA "GLAS ISCELJENJA"

U SARADNJI S WILLIAMOM BRANHAMOM

www.nevesta-hristova.com

www.nevesta-hristova.com
www.messagehub.info

SADRŽAJ

UVOD	I
<i>Poglavlje:</i>	
1. NEOBIČAN IZAZOV	1
2. POSEBNO ROĐENJE I DETINJSTVO.....	8
3. TEŠKOĆE I SIROMAŠTVO U DOMU BRANHAMOVIH	13
4. OBRAĆENJE WILLIAMA BRANHAMA	17
5. SRETAN BRAK I KOBNA ODLUKA	23
6. VELIKA POPLAVA REKE OHIO 1937.	30
7. OČAJ, A POTOM SAN O NEBU	34
8. IZVANREDNI DOGAĐAJI PRE POSETE ANĐELA.....	44
9. ANĐEO IZ BOŽIJE PRISUTNOSTI	47
10. POČETAK NOVE SLUŽBE	53
11. NJEGOVA PRVA ISCELITELJSKA KAMPAÑJA U ST. LOUISU U MISSOURIJU	58
12. DRAMATIČNI DOGAĐAJI U SLUŽBI BRATA BRANHAMA NAKON POJAVE ANĐELA.....	61
13. OPISI SA BRANHAMOVIH SKUPOVA.....	68
14. AUTOROV ULAZAK U BRANHAMOVU PRIČU	81
15. BRANHAM NA SEVEROZAPADU	88
16. ROĐENJE ČASOPISA "GLAS ISCELJENJA"	91
17. BRANHAMOVA DRUŽINA ODLAZI NA SEVER.....	100
18. ZAPANJUJUĆA FOTOGRAFIJA U DVORANI HOUSTON COLISEUM	107
19. IZVEŠTAVANJE AMERIČKE ŠTAMPE O BRANHAMOVIM SKUPOVIMA	118
20. VIŠE OD DAROVA ISCELJENJA.....	126
21. OPIS VIZIJA KOJE JE VIDEO BRAT BRANHAM.....	137
22. PREKOMORSKO PUTOVANJE U SKANDINAVIJU ...	160

www.nevesta-hristova.com
www.messagehub.info

UVOD

Životna priča Williama Branhamu toliko je jedinstvena i neobična da, kada ne bi postojalo mnoštvo nepobitnih dokaza koji dokumentuju i potvrđuju njenu autentičnost, s pravom bi se moglo oprostiti onima koji bi je smatrali preteranom i neverovatnom. Ali su činjenice toliko opštepoznate i takve su prirode da ih svaki iskreni istraživač može vrlo lako proveriti da stoje kao Božije svedočanstvo Njegovoj volji i nameri da se ponovo otkrije ljudima kao što je to nekad učinio u danima proroka i apostola. Priča o životu ovog proroka - jer on jeste prorok, iako mi retko koristimo taj izraz - zaista svedoči o činjenici da su biblijski dani ponovo ovde.

Pisac ove knjige svestan je manjka svojih literarnih sposobnosti da ispravno prikaže i ispriča priču o ovoj velikoj službi. Međutim, znatno mu pomaže to što je dobar deo opisa ispričan rečima samog Williama Branhamu kao i drugih pojedinaca koji su bili povezani s ovom službom. Jasan i jednostavan stil propovednika Branhamu ima određeni šarm i, iako se on nije isticao kulturnim prednostima, taj stil, iako ponekad priprost, uvek je dramatičan te ima vlastito obeležje.

Poznavati brata Branhamu znači voleti ga. Njegova je priroda nežna i ljubazna, a njegova osećajnost duboko odgovara na patnju i bol drugih. Njegovo je sažaljenje prema bolesnima i onima u nevolji bilo toliko da je zanemario vlastito zdravlje kako bi se satima molio za beskrajne redove bolesnika. Određeno je vreme, na neki način, nosio svu težinu bolesnog sveta na svojim krhkim ramenima dok mu Bog nije obznanio da se ta odgovornost mora podeliti s drugima. Otkad se vratio na teren, udovoljio je

molbama onih koji rade s njim da sačuva svoju snagu i da ne ode dalje od onoga što može izdržati. Božansko isceljenje ne čini čoveka besmrtnim u ovom životu; čak je i Isus nosio težinu umora.

Istina je da brat Branham živi u drugačijem svetu od onoga u kojem živi prosečan hrišćanin. Priznaje da je u stvarima ovoga sveta naivan i nije spreman dosetljivošću parirati onima koji ga vrlo često želete sebično i lukavo iskoristiti. S druge strane, u svetu u kojemu on zaista živi, njegova duhovna čula podignuta su do nivoa koji mu je omogućio da ide dalje u Boga i koji ga je potaknuo da postane svesniji nebeskih stvarnosti nego možda bilo koji drugi čovek današnjice. Ta je neverovatna duhovna osetljivost njegovu službu učinila revolucionarnom. On zaista u crkvu ne donosi novu doktrinu, već sveže otkrivenje stvarnosti Božije sile i suštinsku istinu o čudesima u Pismu.

Uz ovu duhovnu pronicljivost postoji još jedna karakteristika njegove službe koja ga čini toliko omiljenim mnoštvu koji ga slušaju, a to je njegova jednostavna poniznost. Niko nije ljubomoran na uspehe malog čoveka koji je sa životom dugo godina vojevao bitku koju je gubio, onoga koji veliki deo svoga života nije znao ništa osim teskobe nemaštine, teškoće i teške žalosti, čoveka kojemu je čak ono malo života bilo iščupano iz ruku, a njegova je duša ostala gola i činilo se da se samo nebo bilo urotilo protiv njega. Možemo zahvaliti Bogu zbog nagrade koju mu je od tada dalo božansko providjenje i radovati se s njim u njegovim pobedama. Smrt je u tom životu bila tako jako simbolizovana kao u ni jednoj službi ni jednog drugog čoveka; to je naravno sa svrhom da bi Bog Svojim ljudima mogao pokazati novi ili uskrsli život.

Brat Branham potpuno prepoznaće svoja ograničenja i često se svojim slušaocima izvinjava za svoj nedostatak kulturoloških kvalifikacija. Rado govori o svom skromnom poreklu, svojoj dugoj borbi s nemaštinom. Nema pretencioznosti. Jedino kada je reč o njegovom vlastitom pozivu, nema sumnje niti oklevanja. O tome mora govoriti da bi ispunio poslanje koje mu je dano. Njegova poruka i primena njegovog dara moraju se obznaniti svetu.

Sasvim je drugačije kada se radi o razmatranju doktrinalnih pitanja. On sebe ne smatra teologom ili sudijom nad teološkim kontroverzama. Uprkos velikom uticaju koji ima na mnoštvo ljudi, ne koristi taj uticaj da istakne svoja vlastita stajališta vezana uz doktrinalna pitanja. Neki su bez ovlaštenja njegovo ime pokušali iskoristiti kao sredstvo promovisanja svojih ličnih stajališta. Bio je prisiljen ljubazno, ali čvrsto odbaciti takve pokušaje. Njegova je misija ujediniti Božije ljude, a ne ih dodatno podeliti u doktrinalnom neslaganju. „Znanje naduvava, a ljubav izgrađuje.“

Ova jednostavna poniznost privukla je njegove slušaoce gde god je bio. Iako ispunjenje njegovog poziva zahteva da on služi velikim gomilama, njegova je iskrena želja da sačuva jednostavnost svoga života. Dobro zna da su veliki Božiji ljudi u prošlosti ustanovili da je njihova snaga s Bogom i njihovo pomazanje nestalo onda kada su izgubili jednostavnost svog hrišćanskog iskustva i duh poniznosti kojeg su nekada imali.

Razlog zbog kojeg se povuče iz gužve nije zato što izbegava ljude, već jer smatra da je to jedini mogući način da nastavi svoju službu. Uvideo je da bi svo njegovo vreme, i više od toga, bilo zaokupljeno bezbrojnim ljudima koji ga žele videti, posavetovati se s njim, dati mu savet ili od njega primiti savet. Ne bi preostalo slobodnog vremena za čekati na Boga, a dobro zna da, od svih ljudi, on najviše zavisi o pomazanju Duha. Bez tog je pomazanja bespomoćan. Nema prirodne nadarenosti kojoj može pribeci da se taj najvažniji element izgubi. Neki ljudi ovo, naravno, pogrešno tumače i vrlo su razočarani kada im nije omogućen lični razgovor. Gotovo da nema dana u kojem nema nekoga ko smatra da ima hitnu poruku za njega koju mu samo ta osoba može preneti.

Ali iako mora živeti u drugom svetu da bi inspiraciju i blagoslov mogao preneti svojim prijateljima, niko nije toliko pristupačan i pun razumevanja kao brat Branham. Žarko želi ugoditi svima i čezne da učini svaku uslugu koja je u njegovoj moći. Zaista, u tome ne može verovati sam sebi jer zna da ga njegova želja da ugodi može odvući u obaveze koje ne bi mogao ispuniti. Ništa ga ne bi moglo ražalostiti više nego saznanje da nije u mogućnosti održati svoju reč. Zato je svoje poslovne

dogovore predao u ruke svojih saradnika kako bi oni mogli na prikladan način sprovesti one dogovore koji su neophodni u vođenju njegovih kampanja.

Za razumevanje brata Branhamu potrebno je znati ponešto o njegovoј pozadini. Kao što on sam kaže, njegova porodica bila je siromašnija od najsramašnije. U vreme njegovog venčanja njegov je život bio neizvestan. Dugo vremena nije mogao priuštiti ni najoskudniju kućnu opremu. Jednom mu je jedno finansijsko društvo oduzelo naslonjač jer nije mogao redovno otplaćivati rate. U svom je šatoru propovedao godinama, a da nije prihvatio nikakvu platu verujući da je njegova zajednica suviše siromašna da podnese troškove crkve i njegove porodice. Da bi platio troškove, radio je kao lovočuvar u Indiani, ali je bio suviše dobromameran da bi naplaćivao kazne iako mu je to, kao lovočuvaru, bio jedini izvor prihoda. Zbog toga je (zvuči fantastično, ali je istina) morao raditi na još jednom poslu: patrolirao je vodovima struje - to je posao koji je mogao raditi uporedo s poslom lovočuvara u Indiani da bi mogao izdržavati svoju porodicu. Ali je u vlastitoj borbi došao u bliski doticaj s ljudskim patnjama i žalošću. I na ovoј časnoј poziciji na koju ga je Bog pozvao, još uvek može duboko saosećati s onima koji moraju koračati tamnom i pustom stazom života kao on nekada.

Postojao je još jedan razlog zbog kojeg je Bog izabrao Williama Branhamu za veliki zadatok pozivanja Njegovih ljudi u jedinstvo duha. Gospod je znao da on nikada neće pokušati početi drugu, vlastitu organizaciju. Mogao je to učiniti, ali o takvim predlozima nije ni na trenutak razmišljao. Njegova poruka nije bila crkvi doneti nešto novo, što bi kao posledicu imalo stvaranje nove organizacije. To nije bila njegova vizija niti želja - već je ona bila da bi Božiji ljudi, koji su se međusobno bili razdvojili, mogli uvideti da su od jednog Tela i u duhu se ujediniti u očekivanju povratka njihovog Gospoda Isusa Hrista. Nije tražio samo isceljenje fizičkih tela vernika, već takođe isceljenje tajanstvenog Tela Hristovog koje je Njegova Crkva. Setimo se apostola Pavla koji je naglasio da je uzrok mnogih bolesti i prerane smrti u crkvi njihovo nerazlikovanje tela Gospodnjeg. „Zbog toga su među vama mnogi slabi i bolešljivi, i spavaju

mnogi.“ Znamo da se ovaj citat Pisma prvenstveno odnosi na fizičko Hristovo telo simbolizovano u razlomljenom hlebu večere Gospodnje. Taj stih, međutim, mora da se takođe odnosi na mistično Hristovo Telo jer Pavle odmah počne pisati o toj temi i ta tema zaista prevladava u celom 12. poglavljju 1 Korinćanima. On tu temu završava naglašavajući da je udovima Hristovog tela nužno ispravno prepoznati mesto svakog uđa u telu. „Pa ako trpi jedan ud, trpe zajedno i ostali udovi; ako se slavi jedan ud, raduju se zajedno svi udovi. Vi ste telo Hristovo, a pojedinačno udovi.“ Crkva, ili telo Hristovo, je bolesna jer su joj udovi međusobno neusklađeni.

Dakle ukratko, što se tiče službe Williama Branham-a, on više ne pokušava da moli za sve koji dođu na njegove skupove jer je uvideo da ograničenja njegove telesne snage to onemogućavaju. Svoju službu mora ograničiti služenju određenom broju ljudi svake večeri. To, međutim, ne znači da na njegovim skupovima svi ne mogu primiti isceljenje. Bolesni se u slušateljstvu ohrabruju da u veri posegnu i prime svoje isceljenje dok su na svojim mestima. I zbog tog je uputstva broj primljenih svedočanstava onih koji su na taj način isceljeni zaista zapanjujući. Takva isceljenja ne obuhvataju samo manja oboljenja, već su oslobođenja jednakog moguća za organska oboljenja kao što su rak, tumor, tuberkuloza i tako dalje. S vremenom na vreme brat Branham je delovanjem svoga dara otkrivaо takve bolesti i proglašio oslobođenje iako je osoba koja je primila isceljenje ponekad sedela u slušateljstvu dosta udaljena od njega.

Druga je velika svrha Branhamovih skupova propovednicima doneti inspiraciju: ne potaknuti mnoge da pokušaju voditi velike kampanje, već da se mnogi s novom inspiracijom vrate svojim crkvama i počnu istinsku službu oslobođenja. Predugo su se zamenama privlačili ljudi u crkvu tako da je slavljenje u mnogim našim zajednicama svedeno na savim ljudskim nivo, a natprirodni element je potpuno isčeznuo. Služba isceljenja biblijski je način da se za Boga dođe do mnoštva. Kakve su divne službe nastale u životima nekih koje pozajemo koji su, pošto su prisustvovali

Branhamovim skupovima otišli kući, zaključali svoja vrata i odbili da se pojave dok nisu čuli glas s neba!

Što se tiče samih hrišćana, njihovi su životi bili obogaćeni jer su pred vlastitim očima, često po prvi put, gledali čudesa! Skepticizam i nevera bili su izazvani i oterani! Bog više nije neodređeni, udaljeni Bog, već Onaj koji je blizu, spremjan otkriti Sebe sinovima ljudskim. Kada se modernizam sa svojom pogubnom neverom sretne s tim izazovom, odmah je poražen do nogu. Ne mogu prazne reči ili vešto govorništvo prevariti normalnu osobu koja je videla Božije delo pred svojim očima. Ljudi su, kao nikada ranije, dovedeni do spoznaje da je Biblija istinita, Božija snaga istinska, a nebo i pakao stvarni!

U drugom smislu, ovi veliki skupovi imaju misionarski karakter. Branhamove su kampanje doprle do velikog mnoštva u zemlji u kojoj su se retko održavali skupovi Punog Evandelja. Mnogi od tih ljudi odazvali su se pozivima na oltar. Iako se ne vrate povećavajući brojeve lokalnih crkava, ipak su neprocenjivo povećanje kraljevstvu Božijem. Podrazumeva se, naravno, da su mnogi iz gradova takođe obraćeni i da su postali kandidati da povećaju zajednice preduzimljivih pastora koji imaju inicijativu pratiti i ohrabriti te obraćenike. Jedan nam je pastor rekao da je odmah nakon Branhamovog skupa u svom gradu u svoju crkvu primio sto novih članova. Cela je kampanja, naravno, celokupnoj zajednici veliki svedok istine i stvarnosti poruke Punog Evandelja.

Lično je svedočanstvo autora ove knjige da je služba Williama Branhama silno uticala na njegovu vlastitu službu. Iako je praktikovao službu isceljenja i njegova je vlastita crkva u velikoj meri uživala povlastice te veličanstvene istine, ipak je tek nakon što je video službu brata Branhamu primio veru za služenje gluvima, nemima, slepima i video trenutne rezultate. Na takvim skupovima koje je vodio bio je zadovoljan značajnim uspesima koje je iskusio i sada bi, bez sumnje, bio potpuno zauzet vlastitim skupovima, budući da ima mnogo poziva, da u Božijem proviđenju, kao urednik GLASA ISCELJENJA, njegovo vreme i snaga nisu potrebni u koordiniranju i ohrabrvanju onih koji su bili povezani s ovom velikom posetom koja je došla u zemlju.

Činjenicu da u izvršavanju te dužnosti ima čast biti saradnik Williamu Branhamu autor smatra nagradom.

Prisećajući se početka ove posete mogli bismo istaknuti dan 7. maja 1946. kada je Andeo Gospodnji lično se obraćajući Williamu Branhamu rekao da ako ostane veran, da će ovaj veliki duhovni pokret protresti svet. Posmatramo kako se to predviđanje ispunjava. Govorim u ime svih nas, kao i u ime našeg ljubljenog brata Branhamu, i gledajući korak dalje iznad slabog ljudskog delovanja, mi vidimo nedokučivu nameru Svemogućega koji je tako ljubio svet da je dao Svoj jedinorođenog Sina. Kako su neshvatljivi Njegovi sudovi i Njegovi putevi! Njemu neka je sva slava.

Gordon Lindsay
februar, 1950.

1. POGLAVLJE

NEOBIČAN IZAZOV

Vrata velikog gradskog auditorijuma grada Portlanda u Oregonu bila su otvorena rano te večeri u novembru 1947. godine. U 6 sati mnogo je ljudi već dugo stajalo u redu čekajući priliku da uđu i zauzmu mesto po izboru. Kada je nadstojnik u dogovorenou vreme krenuo otvarati vrata, bio je pomalo zbumen kada je video da ga čeka toliko mnogo ljudi. Bilo je pomalo neobično, primetio je, jer nije bilo neuobičajenog oglašavanja, a verske službe, čak i kada su oglašavane u velikoj meri, koliko se on sećao retko su kada privukle dovoljno ljudi da popune više od jednog dela auditorijuma.

Nadstojnik je takođe mogao primetiti da ljudi nisu sledili običaj crkvenih službi i najpre popunili redove u sredini i nazad, već su požurili prema napred da zauzmu mesta najbliža bini. Ali su se ta mesta ubrzo popunila, a ona pozadi i na balkonima su takođe bila zauzeta. Nadstojnik je ponovo imao razloga da obrati pažnju jer mu je vatrogasac, kome je dodeljen rutinski zadatak da se pobrine da se poštuju gradske uredbe vezane uz javnu sigurnost, javio da je zgrada popunjena i da odmah mora zatvoriti vrata i osigurati da niko drugi ne uđe.

Ovaj je sastanak možda imao više nego samo jedno neobično obeležje. Propovednici iz redova mnogih denominacija zauzeli su veliki deo sedišta na bini. Da su se prebrojali svi koji su bili u auditorijumu, bez sumnje bi ih bilo nekoliko stotina. Takvo okupljanje lokalnih propovednika i onih koji su došli izdaleka na službu probuđenja bila je retka pojava u tom gradu te bez sumnje nikada pre nije bila zabeležena u tolikom broju.

Koja je atrakcija okupila ovo veliko mnoštvo ljudi? To nije bilo pevanje ili posebna muzika. Iako je oboje bilo izvrsno i

nadahnjujuće, ipak je bilo očigledno da su ljudi sa suzdržanim nestrpljenjem iščekivali da se uvod završi kako bi videli ono što je trebalo slediti.

Razlog tog velikog okupljanja mogao bi se izneti u nekoliko reči. U gradu se pričalo da čovek po imenu William Branham dolazi i da će govoriti u gradskom auditorijumu. Za tog se čoveka govorilo da mu se ukazao andeo posetivši ga na poseban način i da se u njegovoj službi manifestuju darovi isceljenja. Jer, verovali ili ne, usprkos materijalističkom mišljenju koje je preplavilo intelektualce i škole našeg vremena, očigledno je da u dubini ljudskog bića postoji i da će uvek postojati čežnja za manifestovanjem natprirodnih sila. Čovek živi krhki, prolazan život u svetu sasvim obeleženom trulošću, raspadanjem i smrću. Materijalistička i moderna teologija, koja čoveku u trenutku nakon smrti nema ništa da ponudi, ne može zadovoljiti prirodnu čežnju ljudske duše za opstankom. U svetu zbumjenom hiljadama suprotnih mišljenja od kojih svako tvrdi da je merodavno i zahteva priznanje, nije neprirodno da čovek žudi za nekim vidljivim manifestovanjem Božije sile da bi potvrdio i posvedočio istinitosti poruke onih koji govore. Isus nije poricao taj temeljni poriv i želju ljudske duše jer je izjavio: „Sin sam Božiji. Ako ne činim dela Svoga Oca, ne verujte mi; ali ako činim, sve ako meni ne verujete, delima verujte: da spoznate i verujete da je Otac u Meni i Ja u Ocu.“ (Jov. 10:36 - 38)

Službe prve dve večeri pobudile su ogroman interes i sada, treće veče, zgrada je bila ispunjena ljudima koji su ponovo čekali da se pojavi govornik. Pisac ove knjige, koji je organizovao ovu kratku kampanju, pripremajući se da predla službu evangelisti zamolio je ljudе da ustanu i zapevaju refren: „Samo veruj, samo veruj, sve je moguće, samo veruj.“ Dok je veliko slušateljstvo pevalo, jedan je slabašan mali čovek poniznog držanja s prijateljskim smeškom ušao i stao iza propovedaonice. Pevanje se utišalo i čutnja je obuzela slušateljstvo dok su pažljivo slušali kada je on počeo govoriti. Dok je govorio, bilo je očigledno da su slušaoci impresionirani gracioznošću govornika kao i njegovom vidljivom iskrenošću i poniznošću. Evangelista je, uzevši misao vere nadahnutu refrenom koji se pevao, započeo temu svoje

poruke. „Da,“ rekao je, „sve je moguće onome koji veruje. Ništa se ne može održati pred verom u Boga i, ako će ljudi ovde večeras sa mnom verovati Bogu, videćemo da će Bog poštovati tu veru i potvrditi je pred očima celog ovog slušateljstva.“

Dok je slušateljstvo s pobožnom pažnjom slušalo neznatnu malu figuru na bini, možda je samo jedan isčekivao zapanjujuću dramu koja se trebala odviti. Organizator zaista nije imao takvu intuiciju, a prekid koji je usledio nije mogao biti manje dobrodošao. Iznenada se naša pažnja usmerila na čoveka na kraju zgrade koji je očigledno brzo koračao prema bini. U početku smo pretpostavili da je došlo do hitnog slučaja; možda se neko bio onesvestio ili je nekome u auditorijumu jako pozlilo. Ali kada je prišao bliže, s velikom smo bojazni na njegovom licu primetili demonsko keženje tako da se dalo naslutiti da je taj čovek pomahnitao ili poludeo i da je očigledno pobegao od onih koji su ga čuvali. Kasnije smo saznali, a da smo to tada znali bilo bi još više uz nemiravajuće, da taj čovek nije bio lud u smislu da nije bio svestan onoga što čini, već je bio opake naravi te je i pre dolazio u sukobe sa zakonom zbog ometanja i prekidanja verskih službi. Zatvorske kazne nisu ga opametile i sada je uočio priliku da uz nemiruje i ponovo prekine službu te je došao s tom namerom.

Koračao je stepenicama bez zaustavljanja. Sada je bio na bini zauzimajući preteći stav koji je do tog trenutka privukao pažnju celog slušateljstva. Dva krupna policajca koja su stajala sa strane, postavši svesni onoga koji je skrenuo pažnju na sebe, nameravali su doći napred i rukama uhvatiti uz nemirivača, ali smo mogli videti da bi to rezultovalo metežom, a uzbudjenje bi zaista moglo upropastiti službu. Povrh toga, evandelistu se očigledno sam doveo u škripac jer je upravo bio izjavio da je sve moguće onome koji veruje i da će Bog uvek podržati Svoje sluge koji se uzdaju u Njega. Zaista, skup je dosegao toliko visoki nivo očekivanja da se oslanjanje na predstavnike zakona, iako možda sasvim opravdano u ovom slučaju, nije činilo božanskim načinom. Nismo znali šta drugo učiniti već da policajcima mahnemo da se vrate nazad i da skrenemo evandelisti pažnju na ono što se događalo. Ali je on i sam već bio svestan da nešto nije u redu. Tiho govoreći slušaocima i moleći ljude da se udruže s njim u tijoh molitvi,

okrenuo se da se suoči s neobičnim izazovom ovog zlobnog protivnika.

Kada je to učinio, čovek s opakim sjajem na svom licu, koji je podsećao na gnusna cerekanja urezana na licima paganskih idola, počeo je drsko optuživati i prokljinjati govornika. „Ti si od đavola i varaš ljude,“ vikao je, „varalica, zmija u travi, varka i ja ću pokazati ovim ljudima da jesi!“ Bio je to smeо izazov i svako u slušateljstvu mogao je videti da to nije bila prazna pretnja. Dok je nametljivac nastavio vređati evanđelistu sikćući i pljujući, krenuo je da izvrši svoje pretnje. Slušateljstvu je to izgledalo kao koban trenutak po malog čoveka na bini i mnogi od njih su ga verovatno žalili. Policajci su mu ponovo pokušali priteći u pomoć, ali im je on mahnuo da se sklone i sada, odbijajući njihovu intervenciju, govornik je namerno prihvatio izazov ovog zlog napasnika čija je veličina i divlji izgled uverila slušateljstvo da je u stanju sprovesti svoje hvalisanje. Kritičari, koji su iz radoznalosti neopaženo ušli u auditorijum, bez sumnje su očekivali brz i jadan završetak neočekivane drame koja je sada dolazila do svog vrhunca. Sigurno su mogli videti da nije bilo mogućnosti za izmotavanje. Čovek na bini morao je imati ono o čemu je govorio ili snositi posledice.

U trenutku neizvesnosti koja je sledila, niko nije mogao umaknuti sećanju na priču o davnom izazovu kada je drski Golijat proklinjao malog Davida u ime njegovih bogova i pretio da će ga rastrgati na komade. Preplašeno slušateljstvo, kao i izraelska vojska u svoje vreme, s čuđenjem i zapanjenošću je posmatralo situaciju ne znajući šta da očekuju, ali plašeći se najgoreg. Grupa propovednika na bini s nemalim je strahom pratila situaciju znajući da će, ako Bog ne učini vrlo neuobičajenu stvar i ne podupre govornika na natprirodan način, zli nametljivac, koji je u prošlosti uspešno prekidaо verske službe, to isto ponoviti sada. Neki su bili vrlo uznemireni jer policajcima nije bilo dopušteno preuzeti stvar u svoje ruke i verovali su da ne samo da će ta pogrešna odluka ovom čoveku opsednutom zlim duhom omogućiti da upropasti skup i time baciti ljagu na Hristovo Ime, već će možda rezultovati telesnom ozledom govornika.

Međutim, nekoliko je sekundi prošlo bez da je došlo do iščekivanog vrhunca. U tom se trenutku činilo da je izazivača nešto prečilo da sproveđe svoje zle namere. Iz nekog razloga nije izvršio svoje pretnje i telesno napao govornika, već je samo siktao i pljuvao i pretio izgovarajući užasne kletve. Tiho, ali odlučno, sada se mogao čuti glas evanđelista kako ukorava zlu silu koja je vladala nad tim čovekom. Njegove reči, izgovorene tako tiho da su se mogle čuti samo na kratkoj udaljenosti, bile su: „Sotono, zbog toga što si izazvao Božijeg slугу pred ovom velikom zajednicom, moraš se pokloniti preda mnom. U Ime Isusa Hrista pašćeš pred moje noge.“ Ponovio je reči nekoliko puta. Izazivač je prestao govoriti i bilo je očigledno da je sada on bio taj koji se mučio pod pritiskom. Bez obzira koliko je bio jak on i zle sile koje su upravljale njime, ojačane svakim zlim duhom u zgradbi, postepeno su podlegle drugoj Sili koja je bila veća od njih, Sili koja se odazvala na tiho izgovaranje imena Isus! Ubrzo je postalo očigledno da je čovek shvatio da je savladan, ali nije mogao učiniti ništa što bi naizgled okrenulo situaciju. Napeta bitka duhovnih sila tada je zahtevala svaki delić snage koju je imao u sebi. Kapi znoja pojatile su se na njegovom licu dok je ulagao poslednji očajnički napor da nadvlasti. Ali sve je bilo bezuspešno. Onaj koji je nekoliko minuta ranije svojim užasnim pretnjama i optužbama tako drsko prkosio Božijem čoveku odjednom je ispustio grozan jecaj i pao na pod hysterično plačući. Neko je vreme ležao previjajući se u prašini, a evanđelista je mirno nastavio službu kao da se ništa nije dogodilo.

Suvišno je reći da se veliko slušateljstvo ispunilo strahopoštovanjem zbog događaja koji se odvio pred njima u kojem je Bog tako izvanredno potvrdio Svoga slугу, a glasno zahvaljivanje Bogu ispunilo je prostrani auditorijum. Policajci su takođe, preplašeni onim čega su bili svedoci, otvoreno priznali da je Bog bio među njima. Ne treba ni reći da je u službi isceljivanja koja je sledila bio manifestovan talas slave koga oni koji su bili prisutni nikada neće zaboraviti. Mnoga čudesna isceljenja dogodila su se te večeri, kada se molilo za mnoštvo ljudi u molitvenom redu.

Ko je bio taj mali čovek koji je govorio s takvim rečima autoriteta i čija je služba bila potvrđena tako izvanrednim pokazivanjem božanske sile? Zove se William Branham iz Jeffersonvilla u Indiani, a ta je služba potom imala sve širi i širi odjek dok, u vreme pisanja ove knjige, njen učinak nije odjeknuo širom sveta. Mnogi su u gradu Portlandu te večeri slavili Boga jer su znali da je On ponovo posetio Svoje ljude. Mnogi su propovednici, takođe, shvatili da je Bog sa posebnom silom došao u njihovu sredinu. Verovali su da je ono čemu su bili svedoci bilo znak većih stvari koje se Bog spremao učiniti za Svoje ljude. Službe nekih su se zaista potpuno preokrenule. Među njima je bio jedan mladi propovednik čija je žena bila svedok drskog izazova demonom opsednutog čoveka. Ona je uverila svog muža da prisustvuje poslednjoj večeri. Dok je sedeo i posmatrao gluvinemo dete, čije su uši bile otvorene tako da je moglo čuti i ponoviti reči, Bog mu je progovorio i rekao: „Ovo je posao za koji sam i tebe pozvao da radiš.“ Sledećeg je dana prebacio crkvene obaveze na određene članove svoje zajednice i zaključao se u svoju sobu odlučivši ostati тамо dok ne буде сигуран да му је Božija volja отkrivena. Iz tog времена ozbiljnog preispitivanja самог себе nastala је služba koја је kasnije rezultovala spasenjem hiljada duša и била попраћена мноштвом зnamenja, čuda и čudesa. Taj je mladić bio evangelista T. L. Osborn.

Začudo, kada se kampanja završila, čuli smo da je nekolicina sumnjala. Zašto bi Bog izabrao čoveka s tako skromnom pozadinom, koji ima tako ograničeno znanje o mudrosti ovoga sveta? Nisu razumeli ni princip o kojem је Pavle govorio у 1 Kor. 1:26–29 где је rekao: „Ta pogledajte, braćo, себе који сте позвани: нema vas mnogo mudrih по telu, ni mnogo moćnika, ni mnogo plemenitog roda. Него, ludo ovoga sveta izabrao је Бог да posrami mudro; i slabo ovoga sveta izabrao је Бог да posrami jako. I one neplemenitog roda, i prezrene, izabrao је Бог; i ono što nije, da uništi ono što јесте: da se pred njim ne може pohvaliti ni jedno telo.“

Ali velika većina je poverovala и radovala сe. Premda je evangelisti bilo fizički nemoguće hiljadama bolesnih tela која су tražila исцелjenje služiti imalo duže, ipak је broj divnih

svedočanstava koja su proizašla s tog skupa bio značajan. I ako oni koji su sumnji dozvolili da se uvuče u njihove umove od tog skupa nisu imali dobiti onoliko koliko ostali, mnogi koji su stvarno verovali, do dana današnjeg tu kratku kampanju u gradu Portlandu ističu kao čas posete koji nikada neće zaboraviti.

Ali možda je vreme da dalje ispitamo ko je taj čovek - William Branham. Odakle je došao? Kakva je to posebna poseta koju je imao od Boga i njegovo poslanje da isceljuje bolesne? Čitaočevu pažnju sada ćemo usmeriti prema odgovoru na ova pitanja.

2. POGLAVLJE

POSEBNO ROĐENJE I DETINJSTVO

Bilo je to u zoru jednog predivnog aprilskog jutra godine 1909. u brdovitoj državi Kentucky nedaleko od mesta gde je rođen Abraham Lincoln pre gotovo tačno sto godina. Kroz prozor jedne skromne kolibe počelo je provirivati svetlo i padati na neugledan krevet kada se čuo glas malog deteta. Dve male ručice dva ipo kilograma teške bebe milovale su obraze svoje petnaestogodišnje majke. Pored kreveta stajao je mladi otac, Charles Branham, s prekrštenim rukama uvučenim u prsluk novog radnog odela drvoreče kojime se malo doterao za ovu posebnu priliku. Dok je svitalo, ptice su već bile započele svoje pevanje, a ocu se učinilo da je jutarnja zvezda sijala malo svetlijе. Mališan je ponovo zaplakao, a njegove tanke ručice ponovo su dotakle majčino lice.

„Nazvaćemo ga William,“ rekao je otac dok je zadovoljno posmatrao svog novorođenog sina. „To će biti dobro,“ rekla je majka, „jer će ga onda zvati Billy.“ Majka nije ni slutila da će ruke ovog malog deteta, koje su dodirivale njene obraze, Svetog Bog upotrebiti za oslobođenje Svojih ljudi od bolesti i ropstva. Niko u tom delu zemlje nikada ne bi pomislio da će ova mala beba, koja je rođena u tako skromnim uslovima u planinama, preneti poruku Evangelija čitavom svetu. Od svih stanovnika u tom planinskom kraju, porodica Branham bila je najsiromašnija među siromašnima. Ali, Božiji putevi su nedokučivi! Kako su ti ljudi mogli poverovati da im je neko rekao da će Bog kroz te ruke jednoga dana izgoniti zle duhove, slepcima vraćati vid, gluvima vraćati sluh, odstranjivati karcinome i učiniti da hiljade i hiljade kleknu ispred oltara u suzama pokajanja? Ne bi verovali niti da će avioni, prelazeći kontinente velikom

brzinom, voziti bolesne kako bi došli do njega. Niti da će vozovi i autobusi prepuni bolesnika dolaziti do njega tražeći ozdravljenje. Da će doći s istoka i zapada, severa i juga kako bi ga slušali dok na jednostavan, ponizan način pripoveda priču o Spasitelju Isusu Hristu.

Kada su komšije dolazili da vide novorođenu bebu, pričalo se da se u sobi tada osećalo neobično strahopoštovanje. Ko može reći da to nije bila prisutnost Andela koji je, po Božjoj naredbi, vodio Williama Branhamu u mnogim događajima njegovog života i koji je kasnije lično razgovarao s njim?

Samo dve nedelje kasnije majka i otac odneli su svoju bebu niz potok u kuću sastanka Usamljena zvezda - malu staromodnu Misionarsko-baptističku crkvu sagrađenu od balvana i ploča od preklopnih dasaka, s podom od blata i sedištima od dasaka koje su bile položene na panjeve. Bio je to prvi put da je William Branham bio u crkvi!

DETE I MAJKA PO PROVIĐENJU IZMIČU SMRTI

Budući da je otac bio šumski radnik, mnogo je vremena morao biti odsutan od kuće, naročito u jesenjim i zimskim mesecima kada bi vreme bilo teško za putovanje. U tom bi periodu majka i beba ostajali sami. U jednoj takvoj prilici okolnosti su se urotile protiv majke i deteta tako da zamalo nisu izgubili život.

Kada je dete imalo šest meseci, došlo je do velikog nevremena, a otac je bio odsutan od kuće i celi kraj je bio danima zavejan. Bilo je malo hrane u kolibi te je majka ubrzo potrošila i hranu i drva. Umotala je noge u platno od vreće, otišla u šumu, nasekla nešto mladog drveća, a zatim ga odvukla u kolibu i pokušala održati vatru. Na kraju je postajala sve slabija i slabija te je morala odustati. Bez hrane i vatre majka je uzela sve pokrivače, umotala sebe i dete na krevetu te čekala kraj. Tada je Bog poslao Svoga anđела zaštitnika i poštedio njihove živote.

Jedan je komšija živeo na određenoj udaljenosti od njih sa koje je mogao videti kolibu Branhamovih. Iz nekog je razloga imao neobičnu slutnju vezanu uz okolnosti u toj maloj planinskoj

kućici. S vremena na vreme bi se zagledao u pravcu kolibe i svaki bi put postao uz nemireniji, naročito zbog toga što nije video nikakav dim u dimnjaku. Kada je prošlo nekoliko dana, uverenje da nešto nije u redu u njemu se toliko produbilo da je odlučio otići i proveriti, iako je prolazeći kroz nanose morao preći znatnu udaljenost.

Kada je stigao do vrata, njegovo strahovanje pokazalo se opravdanim jer iznutra nije bilo odgovora, iako su spoljni tragovi pokazivali da niko nije napustio kuću, a vrata su bila zatvorena sa unutrašnje strane. Odlučio je provaliti u kolibu i kada je to učinio, bio je preplašen prizorom pred sobom. Majka i dete umotani u posteljinu bili su gotovo mrtvi od gladi i hladnoće. Dobrodušni je komšija brzo osigurao drva i zapalio vatru koja je uskoro zagrejala kolibu. Potom se vratio u svoju kuću kako bi ih opskrbio hranom. Njegovo delo milosrđa došlo je u pravi čas. Majka i dete su se oporavili i uskoro su ozdravili.

Nedugo nakon ovoga porodica se preselila iz države Kentucky u Indianu, gde se otac zaposlio kod farmera nedaleko od Utice. Godinu dana kasnije ponovo su se odselili u dolinu niže, blizu Jeffersonvilla u Indiani, grada srednje veličine koji je za Williama Branhamu postao zavičaj.

BOŽIJA PRVA PORUKA DEČAKU

Nekoliko je godina prošlo i dečak je imao oko sedam godina te je tek krenuo u školu u seoskom kraju nekoliko kilometara severno od Jeffersonvilla. U to vreme je Bog po prvi put progovorio tom dečaku. Dopustićemo bratu Branhamu da vlastitim rečima ispriča priču o toj posebnoj poseti:

Jednog sam posle podneva nosio vodu iz ambara u kuću koja je bila udaljena otprilike dužinu bloka kuća. Otprilike na pola puta između kuće i ambara nalazilo se jedno staro drvo jablana. Malo pre toga sam bio došao kući iz škole, a ostali dečaci su otišli na ribnjak da pecaju. Plakao sam i tražio da i ja idem, ali tata mi

je rekao da moram nositi vodu. Stao sam ispod tog drveta da se odmorim kada sam iznenada čuo zvuk kao kada veter duva kroz lišće. Znao sam da ne duva ni na kojem drugom mestu. Činilo se vrlo mirno poslepodne. Napravio sam korak od drveta i primetio da se na određenom mestu, veličine jedne bačve, činilo kao da veter duva kroz lišće na drvetu. Potom se čuo glas kako govori: „Nikada nemoj piti, pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način jer imam posao za tebe kada budeš stariji.“

To me je toliko preplašilo da sam otrčao kući, ali u to vreme nisam o tome nikome ništa rekao. Plaćući i trčeći kući, pao sam u ruke svoje majke koja je mislila da me zmija ugrizla. Rekao sam joj da sam se samo uplašio pa me stavila na spavanje i otisla je pozvati doktora misleći da sam doživeo nervni šok. Više nikada nisam prolazio pored tog drveta. Išao bih drugom stranom vrta kako bih ga izbegao. Verujem da je Andeo Božiji bio u tom drvetu, a u kasnijim sam se godinama sreo s njim licem u lice i razgovarali smo.

Budući da je Bog sa mnjom radio na neobičan način, nikada nisam mogao piti ni pušiti. Jednog sam dana s ocem i još jednim čovekom otisao na reku. Ponudili su mi viski i zbog toga što sam se htio svideti čovetu kako bi mi on dozvolio koristiti svoj čamac, krenuo sam popiti to piće. Toliko stvarno kao što ja danas govorim, čuo sam taj zvuk kao duvanje kroz lišće. Gledao sam oko i budući da nisam video nikakvog znaka duvanja vетra, ponovo sam stavio bocu na svoje usne i tada sam čuo isti zvuk, samo glasnije. Obuzeo me je strah kao i pre. Bacio sam bocu i pobegao dok me je moj vlastiti otac zvao mekušcem. O, kako je to bolelo! Kasnije me je i moja mlada devojka nazvala mekušcem kada sam joj rekao da ne pušim. Razlučen njenim ismejavanjem uzeo sam cigaretu i nameravao je svejedno popušti i tada me je zaustavio taj poznati zvuk koji me je naveo da bacim cigaretu i odem s tog mesta plaćući jer nisam mogao biti kao ostali ljudi, dok je podrugivanje društva odzvanjalo u mojim ušima.

Uvek sam imao taj neobičan osećaj kao da pored mene neko стоји pokušavajući mi nešto reći, pogotovo kada sam bio sam. Niko me uopšte nije mogao razumeti. Dečaci s kojima sam se družio nisu hteli imati veze sa mnjom jer nisam pio ni pušio. Sve

su devojke odlazile na plesove, što isto nisam činio, zato se činilo kao da sam celi svoj život bio crna ovca nemajući nikoga ko bi me razumeo, a čak ni sam sebe nisam razumeo.

3. POGLAVLJE

TEŠKOĆE I SIROMAŠTVO U DOMU BRANHAMOVIH

Često se čini da su po Božijem proviđenju Njegove izabrane posude određene da u svojoj mladosti iskuse teške okolnosti, a ponekad i krajnje siromaštvo. Ponekad im je dozvoljeno da duboko okuse čašu žalosti. Niko ne zna kako s drugim saosećati u tuzi ili boli ako sam nije prošao slične kušnje. Retko su oni koje je Bog pozvao na neobičan način bili odgajani u domovima bogatih ili aristokratskih porodica. Sam Spasitelj bio je položen u jasle. Osmog dana kada je bio obrezan, porodica je za žrtvu mogla priuštiti samo grlice, koje su se prinosile samo kada bi roditelji bili suviše siromašni da bi priuštili jagnje. (Lev. 12:8) Kritičari su za vreme Hristove službe posumnjali u autoritet Njegovog preteče, Jovana Krstitelja, jer se pojavio u tako neuglednoj odeći, a njegovo je propovedanje bilo priprosto, bez sjaja i stila crkvenjačkih škola tog vremena. Ali je Isus za Jovana rekao da niko rođen od žene nije veći od njega. A kritičare je otvoreno pitao: „Ali, šta ste izašli gledati? Čoveka odevenog u mekanu odeću? Gle, oni što se u mekano odevaju na kraljevskim su dvorima.“ Drugim rečima, Gospod im je pokazivao da ne bi trebali očekivati da se proroci Jovanovog kalibra podignu iz sredine u kojoj su bili tetošeni i zaštićeni od životnih nedaća. Poniznost i čvrstina karaktera najbolje se razvijaju usred grubog života koji dolazi iz teškoća, a ponekad patnje i siromaštva. Ali sada moramo dopustiti bratu Branhamu da kaže nešto o svom domu, o danima svog detinjstva i borbi njegova oca protiv siromaštva.

Bio sam pomalo tatin sin - kada sam ugledao te velike mišiće dok je on zasukavao rukave, rekao sam: „O, tata će živeti sto godina.“ Moj je otac imao velike mišiće jer je kotrljaо balvane u šumi. Meni se činilo da on nikada ne bi mogao umreti. Ali je imao samo 52 godine, još je uvek imao kovrdžavu kosu koja nije bila seda, kada je njegova dragocena glava bila položena na moje rame, a Bog ga je uzeo k sebi.

Viđao bih oca kada bi došao iz šume toliko izgoreo od sunca da bi majka uzela makaze i isekla njegovu košulju kako bi mu je sklonila s leđa. Naporno je radio za sedamdeset i pet centi na dan da bismo mogli živeti. Voleo sam svog oca, iako je pio. Ponekad me je šibao, ali samo kada sam zaslužio. Na zidu je držao deset zapovesti, a iznad njih bio je veliki orahov prut. Kada bih učinio nešto loše dobio bih lekciju u drvarnici. Ali sam voleo svog oca. Godinama kasnije predao je svoje srce Hristu i postao spašen, samo nekoliko sati pre nego što je umro na mojim rukama.

SIROMAŠTVO KOD KUĆE

Sećam se koliko je otac morao raditi da bi platilo račune. Nije sramota biti siromašan. Ali je ponekad teško. Sećam se da nisam imao pristojnu odeću za školu. Jednu sam celu godinu išao čak bez košulje. U blizini je živela jedna bogata žena koja mi je dala kaput s mornarskim simbolom na rukavu. Zakopčao bih ovratnik i tada bi mi bilo vrlo vruće. Učiteljica bi rekla: „Williame.“ Ja bih rekao: „Da, gospodo.“ „Pa, zašto ne skineš kaput?“ Ali nisam mogao jer na sebi nisam imao košulju. Lagao bih i rekao: „Hladno mi je.“ Ona bi rekla: „U redu, sedi tamo pored vatre.“ I ja bih tamo sedeо dok me ne bi oblio znoj. Tada bi ona rekla: „Zar ti nije toplo?“ A ja bih morao odgovoriti: „Ne, gospodo.“

Dakle, bilo je dosta teško. Prsti na nogama virili bi mi iz cipela kao glave kornjača. Onda sam malo kasnije dobio košulju.

Reći ću vam kakva je to košulja bila. Bila je to ženska haljinja koja je prvobitno pripadala mojoj rođaci i na njoj je bilo mnogo

čipke. Odsekao sam donji deo i trebali ste me videti kako sam šepureći se išao u školu pošto sam je obukao. Tada su mi se deca smejala, a ja sam rekao: „Zašto mi se smejetе?“ Oni su odgovorili: „Ti nosiš žensku haljinu.“ Ponovo sam morao izmišljati. Rekao sam: „Ne nosim, to je moj indijanski kostim.“ Ali mi nisu verovali, a ja sam otišao plačući.

Blizu nas je živeo jedan dečak koji je prodavao onaj mali časopis „Pathfinder“. Zbog toga je dobio nagradu - izviđačku uniformu. Kako mi se sviđala ta uniforma. Bilo je to za vreme rata i tada su svi koji su nešto značili bili u uniformi. Uvek sam želeo biti vojnik. Tada sam bio premali. Čak i u ovom poslednjem ratu nisam bio dovoljno krupan da odem. Četiri moja brata su otišli. Ali mi je Bog svejedno dao uniformu - Božiju bojnu opremu - da bih mogao izaći i boriti se protiv bolesti i oboljenja koja vežu ljude.

Ali zaista sam se divio toj izviđačkoj uniformi s kapom i dokolenicama. Rekao sam: „Lloyd, kada budeš iznosio tu uniformu, hoćeš li je dati meni?“ Rekao je: „Da, daću ti je, Billy.“ Ali ta je uniforma izdržala duže nego ijedna stvar za koju znam. Činilo mi se da je nikada neće iznositi. Onda je neko vreme nisam video pa sam otišao do njega i rekao: „Lloyd, šta si uradio s onom izviđačkom uniformom?“ Rekao je: „Billy, potražiću je po kući i videti mogu li je pronaći.“ Ali kada ju je potražio, saznao je da je njegova majka isekla u zakrpe za odeću njegovog tate. Došao je do mene i rekao: „Pronašao sam samo jednu nogavicu.“ Ja sam rekao: „Donesi mi to.“ Tako sam je uzeo kući i obukao je. Nogavica je imala kanap za zatezanje, povukao sam ga i mislio da sam pravi vojnik. Želeo sam je nositi u školu, a nisam znao kako to da izvedem. Zato sam se pravio da mi je jedna noga ozleđena i obukao sam je kao da njome štitim svoju ozleđenu nogu. Ali me je u školi učiteljica poslala na tablu. Pokušao sam sakriti nogu koja nije imala nogavicu i sva su mi se deca počela smejati. Počeo sam plakati, a učiteljica me je poslala kući.

Sećam se kada bi starom kočijom dvaput mesečno išli da platimo račun za namirnice. Prodavac bi nam dao nekoliko slatkih štapića. Svi mi mali dečaci sedeli bismo tamo na dekama i posmatrali te slatkiše kada bi ih otac doneo i svako malo plavo

oko pažljivo bi pratilo jesu li svi štapići slomljeni na jednake delove kako bi svi dobili jednaku količinu. Mogao bih ovog poslepodneva izaći i doneti celu kutiju mlečnih čokoladica, ali nikad ne bi bile toliko ukusne koliko i oni slatkiši. To su bili pravi slatkiši. Ponekad bih lizao komad, potom bih ga umotao u papir i stavio u džep. Čekao bih negde do ponedeljka i potom ga ponovo malo lizao. Moja bi braća do tada već bila pojela svoje slatkiše i hteli bi lizati i moje slatkiše. Ponekad bih se nagodio s njima i dopustio im da ih poližu nekoliko puta ako bi mi obećali da će mi pomoći oko kućnih poslova.

4. POGLAVLJE

OBRAĆENJE WILLIAMA BRANHAMA

Iako je bio primio ove izvanredne manifestacije Božanskog proviđenja u svom životu, dečak William Branham ipak još nije bio obraćen. Neko se vreme i dalje opirao tom pozivu. U četrnaestoj je godini u lovnu bio teško ranjen i morao je provesti sedam meseci u bolnici. Bog je radio s njim, ali on se uprkos tome nije obazirao. Ali je ipak postajao svesniji hitnosti poziva. Budući da njegovi roditelji nisu bili hrišćani, od njih nije dobio nikakvo ohrabrenje, a kako je postajao stariji, neprijatelj je pokušavao ugušiti taj mali tihi glas koji je neprestano govorio njegovom srcu.

ODLAZAK NA ZAPAD

Kada je mladić napunio 19 godina, odlučio je da ide na Zapad da radi na ranču. Jednog septembarskog jutra 1927. godine rekao je svojoj majci da odlazi na kampovanje u Tunnel Mill, mlin koji se nalazi 14 milja severno od Jeffersonvilla. Rekao je to jer je bio svestan da kada bi njegova majka znala za njegove planove da ode na Zapad, molila bi ga da ne ide. Ali kada se sledeći put javio svojoj majci, umesto da je u Tunnel Millu, bio je daleko u Phoenixu u Arizoni. Zapravo je duboko u svom srcu znao da beži od Boga. Neko je vreme uživao u životu na ranču i neobičnosti Zapada, ali kao i sva druga zadovoljstva ovog sveta, ubrzo su mu dosadili.

O svojim iskustvima na Zapadu i Božijem pozivu, koji je neprestano bio na njegovom srcu, kaže:

„Mnogo sam puta čuo kako vетар duva među visokim borovima. Činilo mi se kao da čujem Njegov glas kako daleko u šumi doziva: 'Adame, gde si?' Zvezde su se činile toliko blizu, kao da ih se rukom moglo doseći. Izgledalo je kao da je Bog vrlo blizu.

„Stvar koje se jako dobro sećam o tom kraju su putevi u pustinji. Kada bi neko skrenuo s puta, lako bi se izgubio. Ponekad bi turisti opazili malo pustinjsko cveće i skrenuli s glavnog puta kako bi ga ubrali. Odlutaju u pustinju i izgube se, a ponekad umru od žedi. Tako je to i na hrišćanskom putu - Bog ima povišen put. O njemu govori u 35. poglavlju Isajie. Nazvan je povišenim putem svetosti. Često mala zadovoljstva ovog sveta privuku pojedinca s povišenog puta. Tada on izgubi svoje iskustvo s Bogom. Kada se neko izgubi u pustinji, ponekad se pojavi fatamorgana. Onima koji umiru od žedi, fatamorgana će biti reka ili jezero. Ljudi potrče prema njoj i bace se unutra te uvide da se samo kupaju u vrućem pesku. Ponekad vam đavo pokaže nešto za šta kaže da je zabavno. To je samo fatamorgana, nešto što nije stvarno. Ako poslušate, završićete dodajući si jad na jad. Nemoj na to obraćati pažnju, dragi prijatelju. Veruj Isusu koji daje žive vode onima koji su gladni i žedni.“

TUŽNA PORUKA

Jednog je dana ovaj mladić primio pismo od kuće kojim su ga obaveštili da je jedan od njegove braće vrlo bolestan. Bio je to Edward koji je po starosti bio prvi nakon njega. Nije mislio da je bolest ozbiljna i verovao je da će sve biti u redu. Međutim, jedne se večeri nekoliko dana kasnije iz grada vratio na ranč i dok je prolazio trpezarijom primio je poruku u kojoj je pisalo: „Bille, izadi na severni pašnjak. Vrlo je važno.“ Odmah je izašao na pašnjak i prva osoba koju je sreo bio je stari Lone Star rendžer koga su zvali Pop. Imao je tužan izraz lica i rekao je: „Billy, momče, imam tužne vesti za tebe.“ U to je vreme došao predradnik. Rekli su mu da je njegov brat, Edward, preminuo.

Možete zamisliti koji je to šok bio tom mladiću kada je shvatio da nikada više na ovome svetu neće videti svog brata

živoga. Od tada nadalje događaji su se počeli brzo odvijati. Svaki put kada se odupro Bogu, pogodila bi ga nekakva tragedija ili žalost. Kada se predao i pokorio Bogu, Gospod bi ga blagoslovio i učinio uspešnim. Tu istu lekciju, bez sumnje, mora naučiti svaka živa osoba. Kada bi barem svi mi mogli učiti iz onoga što su drugi propatili, a ne iz vlastitih gorkih iskustava.

Ponovo prepuštamo reč bratu Branhamu da opiše učinak tih vesti na njega, svoj tužni povratak kući i događaje koji su usledili, a koji su na kraju rezultovali njegovim obraćenjem Hristu.

Kada sam čuo vesti o smrti svoga brata, na trenutak se nisam mogao pomaći. Bila je to prva smrt u našoj porodici. Ali želim reći da je prva stvar na koju sam pomislio bila da li je on bio spremjan umreti. Kada sam se okrenuo i usmerio pogled na žutu preriju, suze su mi potekle niz obraze. Setio sam se kako smo se zajedno borili dok smo bili mali dečaci i kako nam je bilo teško. Išli smo u školu bez da smo imali dovoljno za jesti. Nožni su nam prsti virili iz cipela i morali bismo nositi stare kapute zakopčane na vratu jer nismo imali majica. Kako sam se takođe setio da je jednog dana majka imala nešto kokica u maloj kantici nama za ručak. Nismo jeli sa ostalom decom. Nismo mogli da priuštimo hranu kakvu su oni imali. Uvek bismo otišli s druge strane brežuljka da jedemo. Sećam se da smo na dan kada smo imali kokice mislili da je to prava poslastica. Zato, da bih se pobrinuo da dobijem svoj deo kokica, pre podneva sam izašao i uzeo ih punu šaku pre nego je moj brat dobio svoj deo.

Stojeći tamo i gledajući na isušenu preriju razmišljao sam o svim tim stvarima i pitao se je li ga Bog odveo na bolje mesto. Tada me Bog ponovo pozvao, ali kao i obično, pokušao sam se odupreti.

Spremio sam se da se vratim kući na pogreb. Kada je propovednik McKinney iz Port Fulton crkve, čovek koji mi je poput oca, propovedao na pogrebu, spomenuo je: „Možda je ovde neko ko ne zna Boga; ako je tako, prihvati Ga sad.“ O, kako sam

se držao za svoju stolicu, Bog je ponovo radio. Dragi čitaoče, kada On pozove, odgovori Mu.

Nikada neću zaboraviti kako su jadni mama i tata plakali nakon pogreba. Hteo sam da se vratim na Zapad, ali me majka toliko usrdno molila da ostanem da sam na kraju pristao uz uslov da nađem posao. Ubrzo sam pronašao posao u komunalnom preduzeću Indiane.

BOLEST

Nakon otprilike dve godine, dok sam testirao brojila u prostoriji s brojilima u plinari u New Albanyju, plin me je omamio i nedeljama sam trpio posledice. Obišao sam sve doktore koje sam znao. Nije mi bilo bolje. U želucu sam imao previše kiseline zbog učinka plina. S vremenom je postajalo sve gore. Bio sam kod specijalista u Luisvillu u Kentuckyju. Na kraju su rekli da je problem u mom slepom crevu i da moram na operaciju. Nisam to mogao verovati jer nikada nisam osećao bol u boku. Doktori su mi rekli da mi više ne mogu pomoći dok ne odem na operaciju. Konačno sam pristao na to, ali sam insistirao da koriste lokalnu anesteziju kako bih mogao posmatrati operaciju.

Želeo sam da pored mene stoji neko ko zna Boga. Verovao sam u molitvu, ali se nisam mogao moliti. Tako je jedan propovednik iz Prve baptističke crkve otiašao sa mnom u operacionu salu. Kada su me sa stola premestili u krevet, osećao sam se sve slabijim i slabijim. Moje srce jedva da je kucalo. Na sebi sam osećao smrt. Dah mi je postajao sve pliči. Znao sam da sam došao na kraj svog puta. O, prijatelju, čekaj dok ne dođeš do tog mesta, onda ćeš se setiti mnogih stvari koje si učinio. Znao sam da nikada nisam pušio, pio niti imao ikakve nečiste navike, ali sam znao da nisam bio spreman sresti se sa svojim Bogom.

Ako si samo hladan, formalan član crkve, kada dođeš do kraja, znaćeš da nisi spreman. Zato, ako je to sve što znaš o Bogu, upravo te ovde molim da se spustiš na kolena i zamoliš Isusa da ti da to iskustvo nanovorođenja poput onoga o kojem je govorio Nikodemu u 3. poglavljtu Jovanovog Evandelja i, o, kako će zazvoniti zvona radosti - slava Njegovom Imenu.

BOG GOVORI U BOLNIČKOJ SOBI

U bolničkoj je sobi postajalo sve tamnije, kao da je soba velika šuma. Mogao sam čuti duvanje vetra kroz lišće, a ipak se činilo kao da je daleko u šumi. Verovatno ste čuli dašak vетра koji se kreće kroz lišće približavajući vam se sve bliže i bliže. Pomislio sam: „Pa, to je smrt koja dolazi po mene.“ O! Moja se duša trebala sresti sa Bogom - pokušao sam se moliti, ali nisam mogao.

Vetar je došao bliže, bio je sve glasniji i glasniji. Lišće je šuškalo i odjednom sam nestao. Tada se činilo da sam ponovo mali bosonogi dečak koji стоји na onoj stazi ispod istog drveta. Čuo sam onaj isti glas koji je rekao: „Nikada nemoj piti niti pušiti.“ I lišće koje sam čuo bilo je isto ono koje je onog dana šuškalo na tom drvetu. Ali je ovoga puta glas rekao: „Zvao sam te, a ti nisi hteo ići.“ Reči su se ponovile treći put. Potom sam rekao: „Gospode, ako si to Ti, dopusti mi da se ponovo vratim na zemlju i propovedaču Tvoje Evandželje s krovova kuća i na uglovima ulica. Svima će pričati o Njemu!“

Kada je ta vizija prošla, osećao sam se bolje. Moj je hirurg još uvek bio u zgradbi. Došao je i pregledao me te bio iznenaden. Izgledao je kao da je mislio da će biti mrtav, potom je rekao: „Ne idem u crkvu, toliko sam zaokupiran poslom, ali znam da je Bog posetio ovog dečaka.“ Ne znam zašto je to rekao. Niko nije rekao ništa o tome. Da sam onda znao ovo što sada znam, ustao bih iz tog kreveta slaveći Njegovo ime. Nakon nekoliko dana dopustili su mi da odem kući, ali sam još uvek bio bolestan i morao sam nositi naočare zbog astigmatizma. Kada bih se na trenutak zagledao u bilo šta, glava bi mi se počela tresti.

OBRAĆENJE I POZIV

Počeo sam tražiti i pronađaziti Boga. Iz crkve u crkvu sam pokušavao pronaći neko mesto gde sam mogao naići na staromodni poziv na oltar. Tužna strana je da nisam mogao pronaći ni jedno takvo mesto.

Jedne sam noći postao toliko gladan Boga i stvarnog iskustva da sam izašao u staru šupu iza kuće i pokušao se moliti. Tada nisam znao kako da se molim pa sam Mu jednostavno počeo govoriti onako kako bih govorio bilo kome drugome. Odjednom je u šupu ušla svetlost i oblikovala se u krst te mi je glas iz krsta progovorio u jeziku koji nisam mogao razumeti. Potom je otišla. Bio sam zapanjen. Kada sam ponovo došao k sebi, pomolio sam se: „Gospode, ako si to Ti, molim Te da dodeš i ponovo mi progovoriš.“ Bio sam čitao Bibliju otkad sam se vratio kući iz bolnice, a u 1. Jovanovoj 4 bio sam pročitao: „Ljubljeni, ne verujte svakome duhu, nego proveravajte duhove jesu li od Boga.“

Znao sam da mi se nešto bilo pojавilo i dok sam se molio, ponovo se pojavilo. Tada sam se osećao kao da mi je sa duše podignuto hiljadu kilograma. Poskočio sam i potrčao do kuće i činilo mi se kao da trčim po vazduhu. Majka je pitala: „Bill, šta ti se dogodilo?“ Odgovorio sam: „Ne znam, ali zaista se osećam dobro i poletno.“ Više nisam mogao ostati u kući. Morao sam izaći i trčati.

Znao sam da će me Bog, ako želi da propovedam, isceliti pa sam otišao u crkvu koja je verovala u pomazivanje uljem i bio sam trenutno isceljen. Tada sam uvideo da su učenici imali nešto što većina propovednika danas nema. Učenici su bili kršteni Duhom Svetim i zato su mogli isceljivati bolesne i činiti silna čuda u Njegovo Ime. Zato sam se počeo moliti za krštenje Duhom Svetim. Jednog dana, šest meseci kasnije, Bog mi je ispunio želju moga srca. Progoverio mi je iz velikog svetla i rekao mi je da propovedam i molim se za bolesne, a da će ih On isceliti bez obzira koju bolest oni imali. Tada sam počeo propovedati i činiti ono što mi je On rekao da činim.

S vremena na vreme ljudi su me pitali jesam li primio krštenje Duha Svetog. To mi se pitanje uvek činilo neobičnim. Jer je nemoguće da bilo koji dar Duha Svetoga slobodno deluje ako osoba koja poseduje taj dar nije primila i Darodavca.

5. POGLAVLJE

SRETAN BRAK I KOBNA ODLUKA

Nakon obraćenja i poziva u službu počelo je sretno razdoblje njegovog života kada su Božiji blagoslovi počivali na ovom mlađom čoveku i činilo se da je sve dobro krenulo. Počeo je skupove u šatoru u svome gradu Jeffersonvillu i kampanja je bila izvanredno uspešna za mladog dvadesetčetvorogodišnjeg propovednika koji je tek počeo službu. Procenjeno je da je oko tri hiljade ljudi prisustvovalo na samo jednoj službi i veliki broj njih se obratilo. Na službi krštenja, koja je sledila nakon probuđenja, oko 130 osoba se krstilo u vodi. U to se vreme ono nebesko svetlo pojavilo nad njim kada se spremao krstiti sedamnaestu osobu; to je posvedočila velika zajednica koja je stajala na obali reke Ohio i posmatrala.

Te su mu jeseni stanovnici Jeffersonvilla koji su prisustvovali njegovom skupu sagradili crkvu, koja do dana današnjeg nosi ime „Branhamov Šator“. Sledećih nekoliko godina bilo je plodno vreme u kojem su Božiji blagoslovi počivali na njemu i on je primio nekoliko vizija o stvarima koje nije potpuno razumeo do nekoliko godina kasnije kada mu je bilo objavljeno potpunije otkrivenje Božije volje za njegov život.

BRAK

Tokom tih godina upoznao je divnu hrišćanku po imenu Hope Brumbach. Nakon nekoliko meseci udvaranja mlada je dama prihvatile prošnju Williama Branhamu i njih su se dvoje venčali. Dopustićemo mu da jednostavnim, ali uvek dramatičnim stilom, koji upotrebljava za propovedaonicom, ispriča priču o svojoj sramežljivosti, prošnji putem pisma, svom venčanju i dogadjajima koji su usledili:

Bio sam samo mali dečak sa sela i bio sam vrlo sramežljiv. Uzevši u obzir koliko sam bio sramežljiv, verovatno se pitate kako sam se uopšte oženio.

Upoznao sam divnu hrišćanku. Mislio sam da je divna. Moji kriterijumi zahtevali su ženu koja nije pila niti pušila cigarete. Onda je bilo teško pronaći takvu devojku, a sada je gore nego ikad. Voleo sam tu divnu devojku i želeo sam je oženiti, ali nisam imao dovoljno hrabrosti da je pitam. Ali sam znao da će je ubrzo morati pitati - bila je predobra žena da trači vreme na mene - udala bi se za nekog drugog. Zarađivao sam samo dvadeset centi na sat, a njen tata je zaradičao nekoliko stotina dolara mesečno. Svake večeri kada bih je video, rekao bih: „Večeras će je pitati.“ A tada bi u mom grlu zastala jedna velika knedla i jednostavno to nisam mogao učiniti. Nisam znao šta da uradim. Znate li šta sam na kraju uradio? Napisao sam joj pismo i pitao je.

Pa, to je pismo bilo malo romantičnije nego „Draga gospodice“. Dao sam sve od sebe da napišem lepo pismo, iako sam siguran da je bilo loše. Tako sam se ujutro pripremio da ga ubacim u poštanski sandučić. Ali tada mi je sinulo šta bi se dogodilo da ga dobije njena majka. Ali sam se bojao uručiti joj pismo lično. Konačno sam skupio dovoljno hrabrosti ubaciti ga u poštanski sandučić u ponедeljak ujutro. U sredu uveče sam se trebao naći s njom i odvesti je u crkvu. Cele te nedelje pre srede sam bio stvarno nervozan. U sredu uveče sam otišao do nje. Na putu sam razmišljao o tome šta bi se dogodilo da njena majka izade i kaže: „Williame Branham!“ Znao sam da mogu izaći na kraj s devojkom, ali nisam bio siguran za njenu majku.

Na kraju sam otišao do vrata i pozvao Hope, tako se devojka zove. Došla je na vrata i rekla: „Hoćeš li uči?“ Rekao sam: „Ako nemaš ništa protiv, samo će sesti na tremu.“ Pobrinuo sam se da se ne nađem unutra. Ona je rekla: „U redu, biću spremna za samo nekoliko minuta.“

Imao sam stari Ford Model T, ali ona je rekla: „Crkva nije daleko, prošetajmo.“ To me je uznemirilo i bio sam siguran da se

nešto dogodilo. Krenuli smo u crkvu, ali ona nije rekla ništa. Te sam večeri bio toliko nervozan da uopšte nisam čuo šta je propovednik rekao. Znate, žena vas može držati u neizvesnosti.

Pošto smo otišli iz crkve, krenuli smo da šetamo ulicom - bilo je veče punog meseca. Ali ona još uvek nije bila rekla ništa. Na kraju sam zaključio da nije primila pismo. Zbog toga sam se počeo osećati bolje. Mislio sam da je poštar možda izgubio pismo i ubrzo sam se razvedrio. Onda se ona okrenula prema meni i rekla: „Billy, dobila sam tvoje pismo.“ U sebi sam pomislio: „O, šta će sada?“ Konačno sam pitao: „J-ji-jesi li ga pročitala?“ Ona je rekla: „Aha.“ Postao sam uzinemireniji nego ikad. Približavali smo se kući. Rekao sam: „Jesi li ga uopšte pročitala?“ Ona je rekla: „Aha.“ Sada smo bili na tremu. Pitao sam se hoće li me uvesti unutra, gde je bila njena majka. Brzo sam rekao: „Je li ti se svيدело?“ Ona je rekla: „Bilo je u redu.“

Pa, nisam pitao njenu majku, ali sam znao da će morati pitati jedno od njenih roditelja. Zato sam nameravao da pitam njenog tatu budući da smo se prilično dobro slagali. Jedne sam večeri otišao do mesta na kojem je sedeо u svom Bjuiku. Sećate se da sam ja imao Ford Model T. Zato sam mu rekao: „Pa, imate divan automobil.“ On je odgovorio: „Da, i ti imaš lepog Forda.“ Zato sam rekao: „Pa, pa, pa.“ On me pogledao i rekao: „Da, Billy, možeš je imati.“ Pa, to je bilo olakšanje. Ali sam rekao: „Ali znate, ja ne mogu zaraditi onoliko koliko joj vi možete priuštiti. Znate da zarađujem samo dvadeset centi na sat kopajući jarke. Ali će za nju činiti sve što mogu: biću joj veran i voleti je svim svojim srcem.“ A on je položio svoju ruku na moju glavu i rekao: „Billy, radije bih da je imaš ti nego bilo ko koga ja poznajem jer znam da ćeš joj biti dobar i da ćeš je voleti.“

Venčali smo se i ne verujem da je na zemlji postojalo sretnije mesto od naše male kuće. Bilo je divno. U toj kući nismo imali mnogo nameštaja - preklopni krevet, stari tepih i set za doručak, stari štednjak koji sam kupio od trgovca smećem i na kojeg sam pričvrstio nova vrata. Ali, prijatelji, bio je to dom i radije bih živio u brvnari i imao milost s Bogom nego živeo u najboljoj kući koja postoji.

Sve je bilo divno. Moja je supruga štedela novčiće da si kupi kariranu haljinu. Osećao sam se jako dobro kada sam mogao učiniti nešto za nju. Dve godine kasnije, jedan je mali dečačić došao u naš dom - mali Billy Paul. Kada sam ga prvi put čuo kako pliče u bolnici, nekako sam znao da je dečak i predao sam ga Bogu pre nego sam ga uopšte video.

PRISUSTVOVANJE SKUPU PUNOG EVANĐELJA

Malo kasnije sam uštedeo dovoljno novca za odelo za pecanje i otišao sam gore u jezero Pawpaw u Michiganu na nekoliko dana. Ubrzo sam potrošio novac i morao sam se vratiti. Na povratku sam prelazio preko reke Mishawaka i ugledao veliki broj ljudi koji su se okupljali za neki skup. Pitao sam se kakvi su to ljudi i odlučio navratiti na skup. Tamo sam se upoznao s Pentakostom.

Saznao sam da su se ljudi okupili za konvenciju. Bili su poprilično demonstrativni i to je sve meni bilo pomalo novo. Ali su počeli pevati: „Ja znam to beše krv, ja znam to beše krv.“ Svi su počeli tapšati, a ja sam rekao: „Pitam se kakvi su ovo ljudi.“ Ubrzo se ustao jedan nadglednik i počeo propovedati na temu krštenja Duhom Svetim. Što je duže propovedao to sam ja bio više uveren da možda u ovome ima nečega. Odlučio sam ostati do sledećeg dana. Nisam imao novca za hotelsku sobu pa sam te večeri otišao dalje od grada i parkirao u kukuruzno polje te prenoćio. Sledećeg jutra sam rano ustao i vratio se u crkvu. Kupio sam neka peciva i mleko kako bih imao dovoljno novca. Kada sam se vratio u crkvu, već se bio okupio popriličan broj ljudi za jutarnje slavljenje.

Te je večeri na bini sedelo mnogo propovednika. Voditelj je rekao: „Nemamo vremena sve vas čuti kako propovedate pa ćemo zamoliti svakog od vas da samo ustane i kaže nam svoje ime.“ Kada su došli do mene, ustao sam se i rekao: „Evangelista William Branham,“ i seo.

Sledećeg popodneva, jedan je stari crnac ustao i propovedao. Bio je poprilično slabašan i bio sam iznenaden da vidim da su izabrali takvog momka da propoveda pred tom velikom

zajednicom. Propovedao je iz teksta: „Gde si bio kad zemlju utemeljih, dok su klicale zvezde jutarnje?“ Pa, taj je stari momak započeo od pre deset miliona godina, pre nego je svet uopšte bio načinjen. Prošao je sve u nebu, sišao horizontalnom dugom i propovedao o svemu na zemlji sve do drugog Hristovog dolaska. Kada je završavao, bio je živahan poput mladića. Naime, dok je silazio s bine, rekao je: „Meni ovde nema dovoljno prostora za propovedanje.“ Shvatio sam da je Bog za tog čoveka učinio nešto što nije učinio za mene. Kada je počeo propovedati, žalio sam ga, ali kada je završio, žalio sam sâm sebe. Ti su ljudi imali nešto što ja nisam imao i želeo sam to.

Te sam večeri ponovo otisao u kukuruzno polje i prenoćio. Ujutro sam, budući da sam prepostavlja da me niko ne poznae, odlučio da će obući stare platnene pantalone. Moje druge pantalone poprilično su se naborale jer sam ih upotrebio umesto jastuka. To je bio moj poslednji dan jer sam morao krenuti budući da sam imao taman dovoljno novca za gorivo za povratak kući. Vratio sam se u crkvu, a kada sam stigao, ljudi su pevali i vikali. Želeo sam krštenje Duha Svetog ako mi ga je Bog bio spremam dati.

POZIV DA PROPOVEDA NA KONVENCIJI

Glavni propovednik je ustao i rekao: „Upravo smo imali službu svedočanstva koju je predvodio najmlađi propovednik ovde. Drugi po redu najmlađi propovednik je William Branham iz Jeffersonvilla.“ Rekao je: „Izadi, propovedniče Branham, ako si u zgradи.“ Budite sigurni da me to uplašilo. Pogledao sam prema dole i video svoje platnene pantalone. Tako da sam sedeо vrlo mirno. U stvari, nikada pre nisam bio video sistem obraćanja javnosti i zaista nisam želeo popeti se tamo gore i propovedati pred svim onim velikim propovednicima. Ponovo su pozvali: „Zna li neko gde je propovednik Branham?“ Ali sam se ja samo uvukao još niže u svojoj stolici. Poziv je bio ponovljen još jednom. Crnac koji je sedeо pored mene se okrenuo i rekao: „Znaš li ko je on?“ Nisam mogao lagati pa sam rekao: „Da, gospodine, znam ga.“ On je rekao: „Idi po njega.“ Rekao sam:

„Slušaj, ja sam brat Branham, ali na sebi imam ove platnene pantalone i ne mogu se popeti na tu binu.“ Ali je crnac rekao: „Ove ljude nije briga kako si odeven. Briga ih je šta ti je u srcu.“ Pa, ja sam rekao: „Molim te, nemoj reći ništa o tome.“ Ali crnac više nije čekao. Povikao je: „Evo ga! Evo ga!“ Srce mi je klonulo, nisam znao šta da uradim. Ali sam se veće pre toga u kukuruznom polju molio: „Gospode, ako su ovo ljudi koje sam oduvek želeo pronaći, a koji izgledaju tako sretno i slobodno, neka nađem milost u njihovim očima.“ Pa, Gospod mi je omogućio da nađem milost s njima, ali nisam htio otići gore pred publiku u platnenim pantalonama. Ali svi su me gledali i morao sam učiniti nešto. Zato sam otiašao na binu. Lice mi je bilo crveno i kada sam se okrenuo, ugledao sam mikrofone i pomislio: „Šta je to?“ Pomolio sam se: „Gospode, ako si ikada ikome pomogao, pomozi meni sada.“

Otvorio sam Bibliju i pogled mi je pao na stih: „Bogataš podiže svoje oči u paklu.“ I propovedao sam na temu: „Pa poviče.“ „Tamo nije bilo hrišćanina, pa poviče. Tamo nije bilo crkve, pa poviče. Tamo nije bilo cveća, pa poviče. Tamo nije bilo Boga, pa poviče.“ Bio sam poprilično formalan propovednik, ali dok sam propovedao, nešto me uhvatilo i Božija se sila spustila na zajednicu.

POZIV BRAĆE DA VODI PROBUĐENJA

Nakon završetka službe, a trajala je otprilike dva sata, izašao sam napolje. Do mene je došao jedan propovednik. Bio je to krupan čovek s kaubojskim čizmama - došao je i predstavio mi se. Rekao je: „Dolazim iz Teksasa i tamo imam dobru crkvu. A da mi tamo održiš skupove dve nedelje?“ Neki drugi propovednik iz Floride mi je prišao i rekao: „A da dođeš do mene i održiš skup?“ Uzeo sam komad papira i zapisao imena i adrese te sam za nekoliko minuta imao dovoljno probuđenja za godinu dana. Pa, bio sam sretan. Uskočio sam u svoj mali Ford Model T i krenuo kroz Indianu. Kada sam došao kući, žena mi je potrčala ususret i zagrlila me, a kada me pogledala, pitala je: „Zašto si tako sretan?“ Rekao sam: „Upoznao sam najsretniju gomilu ljudi koju sam ikada video u svom životu. Zaista su sretni i ne srame se svoje

religije. Zapravo, od tada mi se nešto dogodilo. Ti su ljudi hteli da propovedam na njihovoj konvenciji i, dalje, primio sam nekoliko poziva da propovedam u njihovim crkvama.“ Tada sam rekao: „Hoćeš li otići sa mnom?“ Ona je odgovorila: „Dragi, obećala sam otići s tobom gde god dok nas smrt ne rastavi.“ Neka Bog blagoslovi njeno odano srce.

Zato sam odlučio otići gore i reći majci. Kada sam došao tamo, rekao sam: „Majko, imam ti nešto reći.“ Tada sam joj rekao za pozive. Ona je pitala: „Kako ćeš zarađivati?“ Imali smo samo sedamnaest dolara, ali smo smatrali da će se Gospod pobrinuti. Ona me zagrlila i blagoslovila. Još se uvek moli za mene. Rekla je: „Sine, pre mnogo godina smo imali takvu religiju u našoj crkvi i znam da je stvarna.“

VERNA ODLUKA

Prijatelji, neka ovo što sada govorim vama bude pouka. Neka moje greške urode vašim blagoslovom. Prijatelji i rodbina su me upozorili da se ne odazovem onome za šta sam znao da je bio Božiji poziv. Neki su rekli da su ljudi koje sam bio upoznao na konvenciji bili smeće. Kasnije sam saznao, a ovo govorim s poštovanjem, da je ono što se nazivalo smećem zapravo bila krema. Bilo mi je rečeno da mi žena neće imati šta da jede: da će jedan dan jesti a sledeći gladovati. Drugi su mi rekli da mi je dužnost da ostanem tamo i pobrinem se za posao u Jeffersonvillu. Poslušao sam ih i na kraju odlučio da ne odem. Ni ja ni moji prijatelji nismo znali da će osam meseci kasnije reka Ohio preplaviti svoje obale i da će se moja porodica naći u tragediji užasne poplave.

Tada me je Božije pomazanje, koje je bilo sišlo na mene, napustilo. Zapravo, nije se vratilo do pet godina kasnije. Moja je crkva do tog vremena bila uspešna crkva koja se povećavala, ali je tada počela opadati. Sve je krenulo pogrešno. Dok mi je crkva opadala, nisam znao šta da radim. Tada je počeo mračni period u mom životu kada se dogodila poplava reke Ohio i odnela tolike živote te je prouzrokovala smrt dvoje meni najdražih ljudi na celome svetu.

6. POGLAVLJE

VELIKA POPLAVA REKE OHIO 1937.

Zima 1937. bila je posebno oštra širom zemlje. Neuobičajeni sneg pao je na Severozapadu i mnogo dana prekrivao zemlju. Ali je Istok bio taj koga je zaista zadesila tragedija. Obilne i dugotrajne kiše nedeljama su neprestano padale jačajući mnoge pritoke velike reke Ohio koja prima vodu s velikog područja zapadno od planina Apalači. Postepeno je nivo reke dosegao visinu za poplavu. Mnoštvo stanovnika obale reke Ohio to je primetilo sa nemalim strahom i uzbudjenjem jer nisu videli znakove opadanja vode koja je dolinom tražila protok. Iz dana u dan voda se nastavila dizati. Ojačali su brane i nasipe, ali ljudi su znali da se voda treba probiti na samo jednom mestu da bi se raširila i poplavila velika područja obradive zemlje pa čak i gradove sagrađene uz reku.

Na severnoj obali reke Ohio, nasuprot Luisvillu u Kentuckyju, nalazi se Jeffersonville, grad države Indiana. Od svih stanovnika tog grada ova zlokobna pretnja poplave nikome nije došla u tako nezgodno vreme kao Williamu Branhamu. Njegova je supruga bila obolela od jake upale pluća dok je bila u kupovini s druge strane reke u Luisvillu. Zbog toga su sva njegova pažnja i zanimanje bili usmereni na njen oporavak. Ali su do njih kao i do svih stanovnika ovog grada doprle vesti da se vrhunac poplave polako kreće nizvodno i da oslabljeni nasipi najverovatnije neće izdržati još dugo. Činilo se da je Jeffersonville bio osuđen na propast, a ipak su mnogi ljudi ostali.

Kada je pao mrak, William Branham je bio na dužnosti pomažući službi za spašavanje u patroliranju bujnim vodama sve bujnije reke. U ponoć se ispunilo ono čega su se najviše pribojavali. Oglasio se alarm upozoravajući sve da napuste grad.

Sirene vatrogasnih stanica zavijale su u noć. Porodica Branham i hiljade drugih bili su prisiljeni bežati da bi spasili živu glavu. Supruga, koja je bila teško bolesna i nije bila u stanju da izđe napolje u oluju, morala je biti premeštena u privremenu bolnicu koju je uspostavila vlada, a koja je bila smeštena na jednoj uzvisini. Izlaganje je rezultovalo jakom upalom pluća njihove dece. Otac je i njih odveo u bolnicu gde su bili zbrinuti na žurno improvizovanim krevetima i gde je mnoštvo drugih žrtava čekalo na negu preopterećenog osoblja. Bilo je to strašno loše mesto za bolnicu, a da bi stvari bile gore, vrata su se neprestano otvarala, ljudi su trčali unutra - napolje histerično plačući jer je snažna struja odnosila njihove domove.

Koliko god je želeo ostati uz svoje voljene, mladi propovednik shvatao je da ima odgovornost da se vратi i pomogne službi za spašavanje koja je danonoćno izbezumljeno radila. Tragedija se odigravala na mnogim mestima dok su vode nemilosrdno plavile grad i celu okolinu. Rekli su mu da ode do određene ulice gde je voda podigla kuće iz njihovih temelja. Dok je upravljao čamcem kroz pobesnelu vodu na tom području, pažnja mladog propovednika bila je usmerena na sažaljiv prizor. Jedna majka i njena deca stajali su na gornjem tremu kuće, mahnito mahali i dozivali ga da im pomogne. U ovom dramatičnom trenutku priče dopustićemo bratu Branhamu da vlastitim rečima opiše šta se dogodilo:

Čuo sam nekoga kako vrišti i pogledao prema gore; video sam jednu majku sa svojom decom kako стоји на gornjem tremu klimave kuće i veliki su talasi udarali u nju. Živeo sam na reci gotovo čitav svoj život i pomislio sam da možda mogu spasiti tu ženu čak i ako je to značilo rizikovati svoj vlastiti život za nju i njenu malu decu, zato sam krenuo prema kući. Kada sam ih napokon sve stavio u čamac, gospoda se skoro onesvestila... Neprestano je jecala nešto o svojoj bebi i pomislio sam da je možda ostavila svoju bebu u kući. Zato, ostavivši ih sigurne na uzvisini, pokušao sam se vratiti. Ali bilo je prekasno, tada je voda

bila prebrza i uhvatila me struja. O, nikada neću zaboraviti kako sam se onda osećao. Toliko mi je stvari došlo na um: kako sam pokušao živeti dobrim hrišćanskim životom, propovedati Reč, činiti najbolje što mogu, ali se činilo da je u tom trenutku sve bilo protiv mene.

Kada sam konačno stekao kontrolu nad čamcem i nasukao ga, pokušao sam doći do vladine bolnice (otkada sam bio otišao, prošlo je četiri sata), ali stigavši sam saznao da je voda doprla tamo iza i da su svi ljudi morali biti evakuisani. Nisam znao gde mi se supruga nalazila i niko mi nije mogao reći. O, kako sam tada bio tužan. Nastavio sam se raspitivati i napokon mi je jedan policajac rekao da su ih ukrcali na voz koji je išao prema Charlestownu, gradu koji se nalazio 20 kilometara iznad Jeffersonvilla. Brzo sam požurio pokušati doći do njih. Jedna je rečica odmah iznad nas preplavila svoju obalu i tako vodom potopila oko pet milja između tog mesta i Charlestowna odnoseći domove farmera i znao sam da će voz morati proći ravno kroz to područje. Nisam mogao znati je li prošao pre nego je voda preplavila područje ili je voda pomela voz sa šina.

Dugo vremena nisam mogao ništa saznati, ali sam potom čuo da je voz prošao. Uzeo sam gliser i pokušao proći užvodno, ali je struja bila prejaka. Voda me stisnula i bio sam izolovan na mestu zvanom Fort Fulton s nekoliko prijatelja gotovo dve nedelje. Ponestajalo nam je hrane, a ja sam i dalje, što se tiče moje žene i dece, tapkao u mraku.

Čim se voda dovoljno spustila da prođem kamionom, krenuo sam da je tražim. Nisam znao jesu li moja supruga, deca, majka i brat živi ili mrtvi. Tamo je Bog neprestano govorio mom srcu i mogu samo zamisliti kako je onima koji nemaju nade u takvom trenutku. Sledеćeg sam dana prešao vodu i započeo svoju potragu u Charlestownu. Tamo niko nije znao ništa o dolazećem vozu niti je iko čuo za bilo koga ko se preziva Branham. Dok sam utučeno hodao ulicom, sreо sam starog prijatelja, gospodina Haya. Zagrljio me je i rekao: „Billy, pronaći ћemo ih negde!“ Otišao sam u kancelariju otpremnika i pitao kada je voz prošao i gde je otišao, ali mi ni on nije bio od pomoći. Bilo je to dve nedelje ranije i bilo je sve više odrona i on je mislio da je voz otišao negde dalje u

Indianu. Mašinovođa koji je stajao blizu nas je rekao: „O, sećam se tog slučaja. Jedna majka s dvoje bolesne dece. Odveli smo ih do Columbusa.“ Rekao je: „Mladiću, nema šanse da odeš tamo jer je voda odsekla sve vozove.“ Bila je to još jedna tužna vest.

Ali sam je ja svejedno nameravao pronaći. Samo sam plačući počeo hodati niz ulicu sa šeširom u rukama. O! Uspomene naviru kada se toga setim. Ubrzo se pored mene zaustavio jedan automobil i glas jednog dobrog prijatelja je povikao: „Billy Branham! Uđi. Znam kog tražiš, svoju ženu i decu!“ Odgovorio sam: „Da.“ Rekao je: „U Columbusu su, u bolnici. Žena ti je skoro mrtva.“ „Ima li načina da dođemo tamo?“ pitao sam izbezumljeno. Odgovorio je: „Ja te mogu odvesti tamo, pronašao sam tajni put kroz neke uličice koji zaobilazi vodu.“ Te smo večeri došli u Columbus.

DOKTOR BEZ NADE

Vičući njeno ime požurio sam do Baptističke crkve koja je onda služila kao bolница. Pronašao sam je. O! Bila je skoro mrtva! Pitao sam za decu, oboje su bili jako loše i čuvala ih je moja tašta. Kleknuo sam pored kreveta na kojem je Hope ležala. Tamne oči, koje su izražavale veliku patnju, pogledale su u mene kada sam je primio za bledu, tanku ruku i pomolio se najbolje što sam znao. Ali bez učinka, odgovor nekako nije došao. Stanje joj se pogoršalo. Internista me je pitao: „Niste li vi prijatelj doktora Sama Adaira?“ „Da.“ „Propovedniče, moram vam reći da vam supruga umire.“ Preklinjaо sam: „Ne valjda.“ „Da,“ ozbiljno je odgovorio i okrenuo se.

7. POGLAVLJE

OČAJ, A POTOM SAN O NEBU

Vratio sam se kući i pokušao je počistiti od poplave najbolje što sam znao. Doktor Adair je rekao da suprugu i decu mogu odvesti kući pa sam je pokušao učiniti što ugodnijom za njih. Žustro sam se borio da ih spasim, pozvao specijalistu iz Luisvilla... Bilo je uzaludno, bolest je bila previše uznapredovala. Ali sam siguran da moja supruga to u to vreme nije znala. Celim je putem bila hrabra. Vratili smo je u bolnicu da bi mogla primiti ispravnu negu. Ništa nije pomagalo. Bila je na rendgenskom snimanju i videli su da se tuberkuloza uvlači sve dublje u njena pluća.

POZIV DO KREVETA UMIRUĆE SUPRUGE

Jednog su me dana pozvali s posla... (Radio sam kako bih se pokušao izvući iz dugova. Morao sam se zadužiti za stotine dolara.) Bilo mi je rečeno: „Ako želiš videti suprugu dok je živa, odmah moraš doći!“ Ušao sam u auto i požurio do grada. Potražao sam na sprat i niz hodnik, a prva osoba koju sam ugledao bio je moj mali prijatelj, doktor Adair. Čitav smo život bili kao braća. Kada sam ga pogledao, znao sam da ima loše vesti. Rekao je: „Bojim se da je sada otišla.“ Prekrio je svoje lice i ušao u malo predsoblje. Pokušao sam se pribrati i zamolio ga: „Dođi, uđi sa mnom, Doc.“ „Ne mogu,“ odgovorio je, „bila mi je kao sestra. Ne mogu se vratiti tamo unutra, Bille.“

Krenuo sam sâm i pozvao medicinsku sestruru da uđe sa mnom. Kada sam je ugledao, i ja sam pomislio da je umrla. Lice joj je bilo prekriveno plahtom. Od nje je ostao samo kostur; bila

je toliko mršava i bleda... O! Uzeo sam je u naručje i počeo je tresti. Povikao sam: „Draga, odgovori mi! Bože, molim te, dopusti joj da još jednom popriča sa mnom.“ Već je prelazila granicu... Ali se odjednom okrenula da me pogleda. Otvorila je one velike, divne, meke smede oči. Počela je dizati svoje ruke da me primi, ali je bila preslabaa pa sam ja došao bliže njoj. Znao sam da mi je htela nešto poručiti. Prijatelji, evo šta mi je ona rekla (deo toga). To će ostati u mom sećanju do dana kad je ponovo ne sretnem.

HOPIN OPIS RAJA

Rekla je: „Još malo i bila bih kući. Zašto si me pozvao?“ Rekao sam joj da nisam znao da sam nešto prekinuo. Počela mi je govoriti o raju iz kojeg sam je bio pozvao, kako je izgledao: divno drveće i cveće, ptice koje pevaju, bez boli u telu. Na trenutak sam pomislio da je možda nisam trebao pozvati... (Ali, blagoslovljeno joj srce, ona sada već duže vreme uživa na tom mestu.) Oživila je na nekoliko trenutaka i ispričala mi kako su je neka anđeoska bića vodila kući. Čula me kako je izdaleka zovem. Prijatelji, postoji zemlja s druge strane reke, negde u daljinii. Možda je udaljena milionima svetlosnih godina, ali tamo je i mi putujemo u tom smeru.

SEĆANJA NA MANJA DOGAĐANJA U POSLEDNJIM SATIMA

Opisala je kako je to bilo predivno. Rekla je: „Dragi, propovedao si o tome, govorio si o tome, ali ne možeš znati kako je to slavno.“ Želela se vratiti. Posmatrala je na trenutak, a potom rekla: „Dve su ili tri stvari koje želim da znaš.“ Pitao sam: „Koje?“

„Sećaš li se, Bill,“ počela je, „jednom kada si mi otisao po par najlonki?“ (Setio sam se. Oblačila se da ode do Fort Waynea na službu te večeri i trebala je par čarapa. Rekla mi je da kupim neke „full size“ ili „full back“ najlonke od „veštačke svile“ ili „šifona“ ili nečega takvog. Nikada nisam mogao zapamtiti ništa vezano uz žensku odeću pa sam išao ulicom govoreći: „Šifon,

šifon, šifon.“ Neko je rekao: „Bok, Bille...“ Rekao sam: „Bok, šifon, šifon, šifon.“ Tada sam susreo nekoga ko mi je počeo govoriti kako su dobro ribe grizle i ja sam zaboravio koju sam vrstu trebao nabaviti. Trebao sam ih kupiti u prodavnici Penney's, ali sam poznavao devojku koja je radila u jednoj maloj robnoj kući i znao sam da bi mi ona mogla pomoći kada bih joj ispričao svoju situaciju. Požurio sam tamo... (Njeno je ime Thelma Ford, ona je sada moja komšinica.) Rekao sam: „Thelma, želim Hope kupiti par čarapa.“ Nasmejala se: „O, Hope ne nosi čarape, nosi najlonke.“ „Pa, onda par najlonki.“ Pitala je: „Kakve želi?“ „Kakve imas?“ pitao sam nadajući se da će izgovoriti naziv kojeg sam se trebao setiti. Rekla je: „Od veštačke svile, šifona itd.“ Nažalost, prvo je izgovorila naziv onih drugih, ali je meni to zvučalo poznato pa sam rekao: „To su te!“

„Želiš reći da Hope želi najlonke od veštačke svile?“

„Tako je rekla,“ odgovorio sam, a ona ih je počela zamotavati. Ali kada sam ih krenuo platiti, saznao sam da je njihova cena bila samo oko 39 centi pa sam kupio dva para.

Kada sam stigao kući i dao ih joj, počeo sam je zadirkivati. (Znate kako muškarci vole zadirkivati svoje žene da su lovci na popuste.) Rekao sam joj da sam ovaj put ja bio taj koji je naišao na povoljnju cenu i dao sam joj najlonke. Nije rekla ništa, ali sam pomislio da je izgledala malo razočaran, a kada je došla u Fort Wayne, primetio sam da ih je kupila još nekoliko. Bila je dovoljno obzirna da mi tada ne kaže za grešku, ali je na samrti razmišljala o takvim malim stvarima.

ŠTEDNJA NOVCA ZA PUŠKU ZA SVOGA SUPRUGA

Njen život je pomalo opadao, ali je nastavila. „Sećaš li se puške koju si želeo kupiti u Luisvillu, a nismo je mogli priuštiti?“ (Kako sam se dobro sećao. Uvek sam bio lovac i kada sam ugledao tu pušku, pomislio sam koliko bih je voleo imati.)

„Da.“ Pokušavao sam ne zaplakati pred njom.

„Štedela sam sitniš da ti je kupim. Za mene je gotovo, ali kada dođeš kući, pronaći ćeš taj novac ispod jednog papira na vrhu starog kuhinjskog ormarića.“

Nikada nećete znati kako sam se osećao kada sam pronašao tih šest ili sedam dolara koje je ona celo to vreme štedela za tu pušku. Kupio sam je i još uvek je imam te je nameravam zadržati koliko god mogu, a potom je dati mom malom sinu.

NJENE POSLEDNJE REČI

Sećam se da me je tada zamolila da ne živim kao samac, da se oženim za neku dobru hrišćanku ispunjenu Duhom Svetim koja će se brinuti za decu. Nisam to želeo obećati, ali sam na kraju to učinio kako bih joj udovoljio. Nekoliko trenutaka kasnije tiho je rekla: „Pa, sada idem preko.“

„Nemoj to govoriti,“ molio sam je.

„Sada me ne brine što idem,“ rekla je, „budući da sam videla kako je tamo divno.“

„Odlaziš li sada zaista, draga?“ Pitao sam sa suzama u očima.

„Da.“ Pogledala me u oči i rekla: „Hoćeš li mi obećati da ćeš uvek propovedati ovo predivno Evandelje?“ Obećao sam. Rekla je: „Bille, Bog će te upotrebiti.“ (Neka joj je blagoslovljeno srce... Često sam se pitao dopusti li joj Bog da pogleda dole na nas kako idemo uokolo s mesta na mesto u našoj službi pokušavajući biti poslušni pozivu za kojeg je ona smatrala da će Bog poslati.)

Nastavila je da govorи: „Bio si dobar suprug.“ Jedna je mala sestra stajala sa strane, a ona joj je rekla: „Nadam se da ćeš imati ovako dobrog supruga kao ja.“ To mi je, naravno, gotovo rastrgalo srce, ali sam znao da se moram suzdržati zbog nje. Pokušao sam se nasmešiti i rekao sam: „Draga, ako odeš, sahranićemo te tamo na Walnut Ridgeu dok Isus ne dođe. I ako ja zaspim pre toga, verovatno ću biti pored tebe.“ Tako sam rekao: „Ako ne, biću napolju na bojnom polju negde.“ Dok su te blage smeđe oči postajali tamnije, nastavio sam: „Kada dođeš gore u Novi Jerusalim, potraži istočna vrata i počni me dozivati... Kada budeš videla Abrahama, Isaka, Jakova, Pavla i Stefana i sve njih kako dolaze gore, biću tamo, draga.“ Povukla me dole k sebi i poljupcem pozdravila. Tada je otisla da bude s Gospodom.

Evo me, još se uvek borim, radim, uporno pokušavam održati to obećanje.

SAOPŠTENJE DA DETE UMIRE

Pošto je umrla, krenuo sam kući da proverim kako su deca. Kako sam očajnički tražio malo duševnog mira. Otišao sam svojoj majci. Otišao sam našoj kući, Hopeinoj i mojoj, svugde, ništa me nije zadovoljilo. Nisam mogao odmoriti. Mnogi od vas znaju na šta mislim. Te sam večeri na kraju otišao u krevet i pokušao zaspati. Neko je pokucao na vrata. Pomislio sam: „Šta sada može biti?“ Glas je pozvao: „Billy, tvoje dete sada umire.“

Nikada neću zaboraviti onu noć kada mi je došao reći. Pomislio sam: „O! Šta je ovo?“ kada je pokucao na vrata. Kao da nije bilo dovoljno što sam tog dana izgubio svoju suprugu, prijatelj je došao sa vešću da moja čerkica umire. Kada smo ušli u njegov mali kamionet da odemo detetu, pomislio sam da mi je život na samom kraju. Kako to može biti! Kada smo stigli, dete je bilo vrlo blizu smrti. Dr. Sam Adair je bio došao i pregledao je. Rekao mi je da se, koliko on zna, ništa ne može učiniti, ali smo je svejedno brzo odvezli u bolnicu. Tamo je jedan specijalista iz Luisvillea takođe rekao da nema puno nade. Odveli su me do bolničkog laboratorija i pokazali mi bakteriju iz detetove kičme. Imala je meningitis kojim se zarazila od svoje majke. Nije bilo ni malo nade da ikada ozdravi. Ubrzo je trebala umreti. Ljudska usta ne mogu izraziti kako me to rastrgalo. Sve je drugo išlo pogrešno, a onda se i to događalo. To samo dokazuje da nikada ne znaš šta budućnost nosi.

Tada sam otišao videti svoje dete u podrumu gde se pacijenti drže u izolaciji. Video sam malu slatkicu kako tamо leži. Sada mi sama pomisao na to slomi srce. Bilo je leto i bolničko osoblje je bilo vrlo zaposleno te joj nisu pružali odgovarajuću negu. Ušao sam, pogledao je, a ona je pokušala gledati u mene. Bila je taman dovoljno velika da bude bucmasta i slatka. Mali jadničak, grčevi izazvani meningitisom nikada je nisu napustili. Jedna noga joj je bila zgrčena, a jedna ruka se počela grčiti. Mala noga joj se micala gore-dole. O. Tako sažaljiv prizor.

Kleknuo sam pored kreveta i počeо se moliti. Povikao sam: „Bože, molim Te, nemoj uzeti moje dete.“ Znao sam da sam strašno pogrešio kada nisam napustio sve i otišao za

evanđelističkim poslom. Verujem da je dar bio spreman da se tada manifestuje, ali sam propustio da odem. Bacio sam se na pod i počeo moliti i zapomagati i preklinjati Boga da je poštedi. Učinilo mi se kao da je između visila tamna zavesa i da je ona tonula. Podigao sam se da je pogledam i rekao: „Sharon, zar ne poznaješ tatu?“ Zaista verujem da je ona znala da sam bio тамо. Izgledalo je kao da pokušava mahnuti svojom malom rukom, a usne su joj podrhtavale kao da će zaplakati. Bilo je tragično - agonija je bila tolika da su se njene male oči ukrštale. O. Kada vidim dete ukrštenih očiju, setim se tog trenutka - kako su se oči mogla deteta ukrštale od tolike patnje. Oni koji imaju decu, znaju kako sam se osećao.

ZAJEDNIČKA SAHRANA MAJKE I DETETA

Molio sam se i položio ruke na nju. Ali su nekoliko trenutaka kasnije došli anđeli i uzeli malu slatkučinu da bude sa svojom majkom. Vratio sam se kući usamljen i iscrpljen. Dva dana kasnije smo je sahranili u naručju njene majke. Sećam se kako sam zgrožen i slomljena srca stajao pored groba. Brat Smith, jedan metodistički propovednik iz tog grada, je održao propoved za obe. O. Kako sam se osećao! Bilo je neizdrživo. Lišće na drveću me je nekako podsetilo na staru pesmu:

Postoji zemlja pored reke koju zovu slatka večnost,
Do te obale dolazimo samo odredbom vere.
Jedan po jedan dolazimo pred vrata da prebivamo sa
besmrtnicima,
Kada se zlatna zvona oglase za tebe i mene.

Znam da će se jednog dana grob širom otvoriti jer se u Jerusalimu nalazi jedan prazan grob. Znam da će jednog dana biti otvoren i jer su verovale u Isusa Hrista, njihovog uskrslog Otkupitelja.

Vratio sam se na posao dajući sve od sebe da otplatim velike račune i dugove koje sam imao. Nikada neću zaboraviti jedno jutro kada sam očitavao brojilo na stubu na autoputu 150 blizu

New Albanyja. Pevao sam u sebi: „Na udaljenom brežuljku stajao je stari surovi krst, simbol patnje i sramote.“ Sunce je tog jutra žarko sijalo, a stub je bacao senku na brežuljak ispred mene. Bio je pod takvim uglom da su prečka i moje telo, koje je visilo na sigurnosnom pojusu, takođe bacali senku.

Tamo je ponovo bio krst!

MALODUŠNOST I OČAJANJE ZBOG SMRTI VOLJENIH

Želeo sam otići i biti s porodicom. Život na zemlji meni više ništa nije nudio. Sve za šta sam imao živeti nalazilo se u sledećem svetu; bez njih moje srce nije moglo pronaći hrabrosti da izdrži borbu. Ali je to, pretpostavljam, bila Božija volja u čuvanju Svojeg Dara... Imao je plan i on se morao ispuniti. Siguran sam da je svaka tragedija i duboka bol kroz koju sam morao proći bila potrebna da me dovede na mesto na kojem me Bog mogao upotrebiti. Bog zna šta je najbolje.

Spustio sam se sa stuba, znoj me celoga oblio, drhtao sam. Skinuo sam kačaljke, odustao i otisao kući. Ušao sam u kuću očajnički se nadajući da će mi nešto odvući pažnju od žalosti. Ali šta je prazna kuća mogla učiniti? Bila je to kuća uređena upravo onako kako ju je ona ostavila. Sve što sam video podsećalo me na nju. Dok sam malodušno hodao po kući, pogled mi je pao na poštu koja je bila pristigla. Na jednoj sam koverti pročitao ove reči: „Gđica Sharon Rose Branham.“ Srce mi se ponovo slomilo. Bilo je to pismo iz banke i mali ček poslan mojoj devojčici. Vratili su joj malu božićnu uštedevinu - mislim da je iznosila otprilike 1,80 dolara. O! Počeo sam plakati i kleknuo na pod. Bio sam toliko tužan, sve se činilo preteškim za podneti. Dok sam klečao tamo, pomislio sam: „Gospode, ako mi ne pomogneš, ne znam šta će uraditi!“

DUBOK SAN, SAN O NEBU

Iscrpljen, odjednom sam utonuo u san. Bilo je to dobrodošlo olakšanje. Dok sam spavao, sanjao sam da sam na Zapadu (oduvek sam voleo Zapad). Hodao sam s parom čizama i jednim

od onih velikih zapadnjačkih šešira. Prošao sam pored jedne stare natkrivene kočije, jedan je točak bio slomljen i zviždao sam onu pesmu „Točak kočije je slomljen“. Prepala me jedna predivna mlada devojka od oko 17 ili 18 godina. Izgledala je kao anđeo dok je stajala tamo odevena u belo: njena se lepa plava kosa vijorila, a plave oči blistale.

Rekao sam: „Dobro jutro, gospodice,“ i nameravao nastaviti dalje, ali je ona rekla: „Zdravo, tata.“ Okrenuo sam se iznenađen i zbumen, a ona je ponovila: „Zdravo, tata.“

Rekao sam: „Molim... Oprosti, ali ne razumem. Kako bih ti ja mogao biti tata? Pa, ti si skoro jednake dobi kao i ja. Mora da si se zabunila.“

„Ti samo ne znaš gde se nalaziš, tata,“ odgovorila je. „Dole na zemlji ja sam bila tvoja mala Sharon.“

Rekao sam: „Ne ti.“

Rekla je: „Da, nazad na zemlji, ja sam bila tvoja Sharon.“

„Ali ti si bila samo malo dete,“ rekao sam.

Tada me podsetila: „Tata, zar se ne sećaš svog naučavanja o besmrtnosti?“

Rekao sam: „Da, sećam se svog naučavanja o tome. Zato si ti ovde ovakva?“

„Tata, gde je Billy Paul?“ pitala je. (To je moj sinčić.)

Rekao sam joj da je bio sa mnom malo pre.

Rekla je: „Majka te traži, tata, pa će ja ostati ovde i čekati Billyja Paula da dođe.“

„Gde je majka?“ pitao sam.

Rekla je: „Pogledaj udesno, tata,“ a ja sam se okrenuo na svoju desnu stranu. O, izgledalo je kao da su zraci sjajnog svetla preplavile planinu, predivne kuće na zelenim brežuljcima, cveće i drveće. Jezik nikada ne bi mogao opisati šta sam video u tom prizoru. Sharon mi je pokazala na jednu od velikih kuća i rekla da idem tamo; to je bio moj dom i majka me tamo čekala.

„Moj dom?“ pitao sam zbumeno. „Pa, nikada nisam imao dom.“

„Pa, tata, sada ga imaš. Idi sada, a ja će ovde sačekati svoga brata.“

PONOVNI SUSRET SA SUPRUGOM

Krenuo sam malim puteljkom koji je vodio do te kuće i kada sam došao do tog divnog mesta, ugledao sam svoju suprugu kako izlazi da me dočeka. Bila je predivno odevana u belo, njena duga tamna kosa spuštala se niz njena leđa. Rečima ne mogu izraziti kako sam se osećao kada sam je ponovo sreoo. Zamolio sam je da mi sve ovo objasni - nisam mogao shvatiti kako je to moguće. Zajedno smo razgovarali kao i inače. Komentarisao sam kako je naša mala devojčica izrasla u predivnu mladu devojku i ona se složila. Ali ja jednostavno nisam mogao shvatiti.

Rekla je: „Znam da ne možeš shvatiti ovo jer zemaljske stvari nisu poput ovih stvari ovde. Ovo je nebo.“

„Ali ne razumem ovaj predivni dom. Je li tvoj?“

„Da,“ odgovorila je, „to je naš večni dom.“

„Ali ne razumem zašto mogu biti na ovakovom mestu.“

Ljubazno mi je odgovorila: „Nakon svih mnogih zadataka i napora i poteškoća kroz koje si prošao na zemlji, sada si stigao kući da počineš. Sedi.“

Okrenuo sam se kako bih seo i tamo je za mene bila jedna velika stolica - Morris stolica. Pogledao sam u stolicu i u Hope. Nasmešila se i rekla: „Znam o čemu razmišljaš.“

Evo šta je bilo: Kada smo se tek bili venčali, nismo imali nameštaja ili ičega u našoj maloj kući osim jednog starog preklopнog kreveta koga nam je neko bio dao, štednjaka koji sam kupio za jedan dolar i dvadeset i pet centi, a za kojeg sam onda morao kupiti vrata, jednog starog kožnog dvoseda koji je bio sasvim istrošen i u sebi imao nekoliko rupa, te jednog linoleuma na podu pred soblja... Ali se nama sviđalo i bili smo sretni zajedno jer smo imali istinsku ljubav.

Ali jednu sam stvar uvek želeo, a to je bila Morris stolica. Ceo sam dan naporno radio, a uveče propovedao te bih došao kasno kući i pomislio bih kako bih voleo imati veliku Morris stolicu, doći kući i odmoriti u njoj. Jednog smo dana odlučili da je možemo kupiti pa smo otišli dole u grad preko reke i pogledali neke stolice. Ona koju smo mi kupili bila je zelena. Nikada je neću zaboraviti. Koštala je petnaest dolara: morao sam uplatiti tri

dolara odmah i jedan dolar svake nedelje. Pa, redovno sam otplaćivao rate sve dok nismo otplatili oko osam ili deset dolara, a posle više nisam mogao. Propustio sam dve ili tri nedelje jer jednostavno nismo mogli uštedeti. Svi znate kako je to kada ne možete spojiti kraj s krajem. Jednog sam joj dana rekao: „Draga, moraćeš ih nazvati da dođu po stolicu jer je već prošao rok za dve ili tri rate. Poslali su nam opomenu, a trenutno ne mogu uplatiti još jednu ratu. Znaš da moramo platiti ostale račune tako da ćemo jednostavno morati ostati bez nje.“ Ona je rekla: „Pa, ne želim to učiniti.“ Zato smo je zadržali još dan ili dva. Sećam se večeri kada sam došao kući s posla, a stolice nije bilo. Bila mi je tako dobra i ispekla mi je pitu od višanja i učinila je sve što je mogla da bi mi odvukla pažnju od toga i podigla mi raspoloženje. Sećam se kada sam otišao u sobu da sednem, a nje nije bilo, da smo oboje morali malo zaplakati. Bila je tako draga.

Tako, dok sam stajao tamo u svom snu, ona je rekla: „Pretpostavljam da se sećaš svega o toj stolici... Pa, ovu ti niko neće oduzeti... Plaćena je. Sedi i odmori.“

Nije potrebno ni reći da mi je Bog dao potrebnu snagu da nastavim dalje. Propovedao sam i radio na različitim poslovima, a na kraju sam postao lovočuvar države Indiane, posao na kojem sam radio kada mi je 1946. došao dar. Bog me je milostivo blagoslovio i nagradio za šta Mu ponizno zahvaljujem. Nekoliko sam godina svom sinčiću morao biti i majka i otac, ali mi je kasnije Gospod dao dragu, poniznu suprugu te sada imamo malu devojčicu.

8. POGLAVLJE

IZVANREDNI DOGAĐAJI PRE POSETE ANĐELA

U to se vreme približavao trenutak kada se Bog nameravao otkriti Williamu Branhamu na način na koji ne samo da će duboko uticati na njegovu službu, već će njegove posledice imati ogroman učinak na hrišćanski svet. Trebao je to biti znak kojeg neki nisu prihvatali, ali je hiljadama drugih bio povod slavljenja i zahvaljivanja Bogu, a nekima je taj znak pružio inspiraciju koja je uzrokovala stostruki rast u njihovoј službi.

Već smo spomenuli nekoliko događaja koji su prethodili anđelovoj poseti Williama Branhamu, a ima i onih koje naročito treba spomenuti iako nam vreme i prostor omogućuju da spomenemo samo nekolicinu. Neki drugi vezani su uz vizije opisane kasnije u ovoj knjizi. Međutim, jedan događaj koji se dogodio tako je neobične prirode i, zbog toga što ga je brat Branham ponekad spomenuo, sada ćemo ga opisati. Poznata je činjenica u Bibliju da dok su crkvene vode kasno prepoznale one kojima je Bog dao posebno poslanje, demoni su začudo to priznanje često odali istog trenutka. Prvo čudo u Hristovoj službi, prema Markovom evanđelju, obuhvata neobično svedočanstvo jednog demona. Isus se bio vratio u Nazaret kako bi propovedao Evandelje stanovnicima svoga grada. Stanovnici tog grada, međutim, nisu prepoznali identitet te značajne Osobe koja se nalazila među njima i jako su Mu zamerili na promeni zvanja iz tesara u proroka. Ali priznanje koje oni nisu odali ubrzo je došlo od demona koji je opsedao čoveka u njihovoј sinagogi i koji je u Hristovoj prisutnosti povikao: „Znam Te ko si: Svetac Božiji!“ Slično je i legija demona u ludaku iz Gadare dok se On

približavao glasno povikala: „Šta ja imam s Tobom, Isuse, Sine Boga Svevišnjega?“

Takođe, dok je apostol Pavle u Evropi počinjao svoje misionarstvo u gradu Filipi, umesto da ga kao proroka dočekaju s dobrodošlicom, grubim su ga rukama zgrabili i bacili u duboku tamnicu. Ali je враčarski duh u jednoj maloj devojci brzo prepoznao ko su Pavle i Sila te je povikao: „Ovi su ljudi sluge Boga Svevišnjega i navešćuju nam put spasenja.“

Zato ne iznenađuje što su dar predodređen službi Williama Branhamu prepoznali враčarski duhovi čak i pre nego je on sam potpuno shvatio svrhu tog dara. Jednom je prilikom prolazio pored jedne astrologinje. Ugleđavši ga, ta ga je žena rukom pozvala da joj priđe jer je htela razgovarati s njim. Kada je prišao, rekla je: „Pa, znaš li da si rođen pod znakom i da imaš dar od Boga?“ Neko su se vreme pojavljivali takvi događaji i uzinemiravali ga, ali je kasnije shvatio. Kao što ni Hrist ni Pavle nisu prihvatali niti cenili svedočanstvo demona, već su im zapovedili da čute, tako naravno ni brat Branham ni na koji način ne podržava takozvane pseudo-nauke, astrologiju ili gatanje bilo koje vrste, iako ponekad njihovo svedočanstvo potvrđi Božiji dar. Gospod na mnogo načina može potkrepliti i potvrditi službe Svojih slugu i ne zavisi o dokazima koje pruže demoni. Pismo se, naravno, strogo protivi tome da se Božija deca savetuju s takvim izvorima. (Iz. 47:13–14)

Spomenuli smo već da je nakon obraćenja brat Branham, pošto ga je Dr. Roy Davis iz Jeffersonvilla odredio, postao baptistički propovednik te da je započeo aktivnu službu u tom gradu. Po završetku jednog velikog skupa u šatoru, pred mnoštvom ljudi koji su se bili okupili na obali kako bi posmatrali, krstio je mnogobrojne kandidate u reci Ohio. Trebalо se krstiti oko 130 ljudi i bio je to jedan vrući junska dan. Kada se brat Branham pripremao da krsti sedamnaestu osobu, čuo je tihu šapat koji je rekao: „Pogledaj gore.“ Te su se reči ponovile tri puta. Pogledao je prema gore i s neba se pojavila sjajna zvezda. Nakon nekoliko sekundi ljudi su pogledali prema gore i mnogo je ljudi takođe vidjelo tu zvezdu. Neki su se onesvestili, neki su vikali, a neki su pak pobegli. Tada se zvezda, na očigled sviju, povukla u

nebo. Taj je događaj pobudio toliko zanimanje da se članak o tome pojavio u lokalnim novinama.

Drugom je prilikom brat Branham u jednom velikom gradu održavao službe tri večeri. Prva osoba za koju se trebalo moliti bilo je malo dete čije su se noge uvukle zbog dečije paralize zbog čega je moralo hodati na svojim nožnim prstima. Odjednom se učinilo kao da se nad njim upalilo jako svetlo. Pitajući se zašto je nadstojnik tako naglo uključio reflektor nad njim, otvorio je oči i ugledao svetleću zvezdu pred sobom. Prisećajući se tog događaja kaže: „Mali dečak mi je ispaо iz ruku ili je iskočio iz mog naručja... Nisam znao šta se dogodilo jer se činilo kao da je svaki živac u mom telu paralizovan. Kada je pao na pod, njegove su noge postale normalne i po prvi put u životu je prirodno odšetao sa bine. Druge neverovatne stvari su se dogodile i mnogi ljudi su to veče predali svoja srca Hristu.“

S vremena na vreme slični događaji bi se dogodili u životu Williama Branham-a. Neko se vreme nije pokoravao Božijem pozivu da istupi u tu službu izbavljenja. Tada je došlo ono mračno razdoblje njegovog života, koji smo opisali, kada je izgubio svoju suprugu i dete i doživeo neverovatnu tugu. Na kraju je, međutim, došao do mesta gde je odlučio da će njegov život biti potpuno predan Bogu i da će učiniti šta god Bog želi da učini. Tada je došlo do najizuzetnije posete njegovog života kada ga je лично posetio Andeo i predao mu važno poslanje od Svevišnjeg. U sledećem poglavlju brat Branham sam prepričava ovo iskustvo vrhunca.

9. POGLAVLJE

ANĐEO IZ BOŽIJE PRISUTNOSTI

Izvanredna andeoska poseta brata Branhamu zadivila je mnoge Božije ljude kao i nespašene. Dok nekolicina, poput mnogih u Hristovim danima, odbacuje službu natprirodnog, velika većina prisutnih na Branhamovim skupovima potpuno je uverena u stvarnost andeoske posete.

Začudo, Bog odabera razne i ponekad vrlo tajanstvene načine na koje Se želi otkriti Svojim slugama koji su posebno pozvani za neku važnu službu. Mojsiju, Izraelovom izbavitelju, se pojavio u gorućem grmu. Deci Izraelovoju se našao u Vatrenom Stubu noću i u Oblaku danju. Samuel Ga je čuo kao Glas koji ga je pozivao u noći. Ilij je On bio tiki šapat. Abrahamu se pojavio u teofaniji ili ljudskom obliku, a Pavle Ga je video u Njegovoju slavi uskrsnuća kao i ljubljeni Jovan. Možda je, međutim, najuobičajenija poseta u biblijskim vremenima bila preko andeoskog posetioca. Tako su se andeli pojavili Abrahamu, Mojsiju, Jošui, Gideonu, Davidu, prorocima, Zahariji, Mariji, pastirima, apostolima i drugima. Najčešće, natprirodne posete nisu bile samo vizije već stvarna pojavljivanja andeoskih bića. Zato je priča andelovog pojavljivanja Williamu Branhamu potkrepljena mnogim sličnim slučajevima u Bibliji.

Istina o andeoskoj službi smrtnicima zaista se slaže sa Božijom Reči. Opšte je priznato da su, makar u određenoj meri, obnovljeni darovi Duha u crkvi. Ali šta je sa darom razlikovanja duhova? Mnogi su prepostavili da taj dar obuhvata samo razlikovanje zlih duhova. Iako taj dar sigurno mora obuhvatati otkrivanje zlih sila, MORAMO ZAPAMITITI DA POSTOJI VIŠE DOBRIH DUHOVA NEGO ZLIH. Šta je s andelima? U kojoj

oblasti oni služe? Odgovor je dan u Jev. 1:14: „Nisu li svi oni službeni duhovi poslani da služe onima koji će naslediti spasenje?“

SLUŽENJE ANĐELA BOŽIJIM LJUDIMA

Iako inače ne možemo videti anđele, iz Pisma je očigledno da oni gotovo celo vreme prate Božiju decu. Bez sumnje, kada bismo u celini uvideli da su blizu nas nebeske osobe, koje svaki dan posmatraju naše ponašanje i možda naše misli, to bi imalo velik uticaj na naše živote. Ipak, to mora da je tako (Mt. 18:10); takođe Ps. 34:7: „Anđeo Jahvin tabor podiže oko Njegovih štovalaca da ih spasi.“ Mogli bismo citirati mnoge stihove u Pismu koji se tiču zemaljske službe anđela, ali to je nepotrebno. Činjenica je da gotovo svi učitelji Biblije veruju i naučavaju da takva služba postoji. Zašto se onda anđeli ne vide češće? Očigledno nam je potrebno delovanje ovog gore navedenog dara da naša oslabljena ljudska čula potakne da pogledaju iza zastora i vide takva vrlo profinjena bića poput anđela. Jelisej je očigledno imao taj dar i imamo zapis njegove molitve u kojoj je molio da se oči njegovog sluge otvore kako bi i on mogao videti Jahvinu nebesku vojsku.

„I Jelisej se pomoli ovako: 'Jahve, otvori mu oči da vidi!' I Jahve otvori oči momku i on vide: gora oko Jeliseja sva prekrivena ognjenim konjima i kolima.“ (2 Kraljevi 6:17)

Zabeleženi su brojni slučajevi kada su ljudi malo pre napuštanja ovog sveta svedočili o prisutnim anđelima. Prema Isusovim je rečima jedna od dužnosti andeoskih bića preneti ljudski duh u raj kada napusti svoj ruševan glineni stan (Luka 16:22). Čini se da kada tupa ljudska čula izneveri, ožive duhovna čula i ona mogu posvedočiti stvarima kojima obični smrtnici ne mogu.

ANĐELOVA PORUKA BRATU BRANHAMU

Anđeo je sa bratom Branhamom pri prvoj poseti razgovarao oko pola sata. Ponovo ulazimo u biblijske dane i, bez sumnje, kako vreme odmiče, biće mnogo više takvih natprirodnih

otkrivenja. Jedna je ključna stavka vezana uz takve posete. Anđeo Gospodnji nikada neće otkriti ništa što se potpuno ne slaže s Pismom. Zaista, dužni smo Reč Božiju staviti iznad otkrivenja anđela budući da se Sotona znao pojaviti kao anđeo svetla. Oni koji razmišljaju duhovno, međutim, brzo otkriju lažnog duha. Sotona je otac laži, lažov po navici i ne može dugo izdržati a da ne kaže laž ili izjavi nešto što izvrće, iskrivljuje ili poriče Pismo ili mu oduzima ili dodaje. Njegov prvi razgovor s pripadnikom ljudske rase, Evom, uključivao je njegovu direktnu laž. Međutim, učinak evanđeoske posete Williamu Branhamu postojana je plima probuđenja koje je odjeknulo čitavim svetom i još mu nema kraja. Sada ćemo bratu Branhamu dopustiti da svojim rečima ispriča kako ga je anđeo susreo, razgovarao s njim i rekao mu stvari vezane uz posao za koji ga je Bog pozvao:

Moram vam ispričati o anđelu i dolasku dara. Nikada neću zaboraviti datum: 7. maja 1946. U Indiani je to predivno doba godine, a ja sam još uvek radio kao lovočuvar. Bio sam stigao kući za ručak i upravo sam prolazio pored kuće i skidao pištolj kada mi je prišao vrlo dragi prijatelj, Prod Wiseman, brat pijaniste u mojoj crkvi, i zamolio me da tog poslepodneva s njim idem u Madison. Rekao sam mu da je to nemoguće jer sam morao otići u obilazak i dok sam hodao oko kuće pod drvetom javora, činilo se da se celi vrh drveta odvojio. Činilo se kao da je nešto sišlo niz to drvo poput velikog jakog vetra... Potrčali su k meni... Moja je žena uplašena izašla iz kuće i pitala me šta nije u redu. Pokušavajući doći k sebi, seo sam i rekao joj da je, nakon svih ovih dvadeset neobičnih godina koliko sam svestan ovog čudnog osećaja, došlo vreme kada moram saznati šta je tu posredi. Bila je došla kriza! Pozdravio sam se s njom i svojim detetom te je upozorio da ako se ne vratim za nekoliko dana, da se možda nikada neću vratiti.

Tog sam poslepodneva otišao na skrovito mesto da se molim i čitam Bibliju. Ušao sam duboko u molitvu i činilo se kao da će se cela moja duša iščupati iz mene. Plakao sam pred Bogom... Bio

sam ničice na zemlji... Pogledao sam gore prema Bogu i povikao: „Ako mi oprostiš za ono što sam učinio, pokušaću učiniti bolje... Žao mi je što sam sve ove godine bio nemaran što se tiče posla koji si htio da obavim... Hoćeš li mi na neki način progovoriti, Bože? Ako mi ne pomogneš, ne mogu nastaviti dalje.“

Potom dalje u noći, oko jedanaest sati bio sam prestao sa molitvom i sedeо sam kada sam primetio kako u prostoriji treperi jedno svetlo. Pomislivši da neko dolazi s džepnom lampom pogledao sam kroz prozor, ali nije bilo nikoga i kada sam pogledao nazad, svetlo se širilo po podu postajući sve veće. Dakle, znam da vam se ovo čini jako neobičnim kao što se i meni takvim činilo. Kako se svetlo širilo, ja sam naravno postao uzbudjen i krenuo da se sklonim sa stolice, ali kada sam pogledao prema gore, tamo je bila ona velika zvezda. Međutim, nije imala pet krakova kao zvezda; više je nalikovala vatrenoј ili svetlosnoј kugli koja je svetlila dole na pod. Upravo sam tada čuo kako neko hoda po podu, što me ponovo preplašilo jer nisam znao da iko osim mene odlazi tamo. Dakle, ugledao sam noge čoveka koji mi se približavao dolazeći kroz svetlost jednako prirodno kao što biste mi se vi približili. Bio je to čovek koji je, što se ljudske težine tiče, imao oko devedeset kilograma i bio je odevan u bele haljine. Imao je glatko lice bez brade, tamnu kosu do svojih ramena, poprilično tamnu put i bio je vrlo privlačnog izgleda - kako se približavao, oči su mu se susrele s mojima. Uvidevši koliko sam preplašen, počeo je govoriti: „Ne boj se. Poslan sam iz prisutnosti Svemogućeg Boga da ti kažem da je tvoj život neobičan i postupanja neshvaćena da bi se pokazalo da te je Bog poslao da odneses dar božanskog isceljenja narodima sveta. AKO BUDEŠ ISKREN I BUDEŠ MOGAO NAVESTI LJUDE DA TI VERUJU, NIŠTA NEĆE OSTATI PRED TVOJOM MOLITVOM, ČAK NI RAK.“ Reči ne mogu izraziti kako sam se osećao. Rekao mi je mnoge stvari koje ovde ne mogu navesti jer nemam dovoljno prostora. Rekao mi je kako će moći otkriti bolesti po vibracijama na svojoj ruci. On je otisao, ali sam ga video nekoliko puta od tada. Pojavio mi se možda jednom ili dvaput u razdoblju od šest meseci i razgovarao je sa mnom.

Nekoliko se puta vidljivo pojavio u prisutnosti drugih. Ne znam ko je on. Samo znam da je on Božiji glasnik meni.

Naravno, počeo sam se moliti za bolesne. Ne tvrdim da zauzimam položaj doktora. Znam da doktori mogu pomoći prirodi, ali su oni samo ljudi... Bog je svemoguć. Velikih stvari koje su se dogodile tokom ovih nekoliko meseci ima toliko da se nikada neće moći zabeležiti, ali je Bog iznova i iznova potvrdio reči tog Andjela. Gluvi, nemi, slepi, svakovrsne bolesti bile su isceljene i do sada je zabeleženo hiljade svedočanstava. Ja sam nemam nikakvu moć da to činim... Ja sam bespomoćno ljudsko biće dok ne osetim Njegovu prisutnost. Mnogi ljudi koji su prisustvovali ovim skupovima znaju da su im njihove bolesti i gresi bili rečeni ravno sa bine. Dragi čitatelju, molim te nemoj pogrešno shvatiti moj jednostavan, neuk način na koji ti sve ovo pokušavam preneti. Ovo govorim da bi imao jasnije razumevanje načina na koji treba iskoristiti Božiji dar. On mi je rekao da budem iskren i navedem ljudi da veruju i to je ono što pokušavam učiniti. Bog uvek ima nešto ili nekoga kroz koga deluje, a ja sam samo instrument koji On koristi. Nijedan smrtnik ne može primiti zaslugu za nekog čudo, a ja sam samo smrtnik. Ne znam koliko će mi dugo Bog dopuštati da ovo činim, ali Njegovom milošću nameravam Mu služiti najbolje što znam tako da služim Njegovim ljudima dokle god mi On dopušta da živim.

Andeo je tokom ove neverovatne posete Williamu Branhamu rekao i neke druge stvari koje je on s vremena na vreme spominjao u svojim propovedima. Jedna od tih stvari vezana je uz dva znaka koja su mu trebala biti dana. Kao što je već spomenuto, prvi je znak bio dar u njegovoј levoј ruci. Silom Božijom, ovim bi darom mogao raspoznati ili otkriti bolesti koje su ljudi imali. Ovaj bi natprirodan znak rezultovao povećanjem vere celog slušateljstva. Potom je trebao biti dan drugi znak, tako da ako nisu verovali prvom, verovali bi drugom znaku. To nas podseća na priču o Mojsiju kojem su takođe bila dana dva znaka, tako da ako ljudi nisu verovali prvom, verovali bi drugom znaku. (Izl. 4:1 - 8)

Dakle, anđeo mu je rekao da će taj drugi znak biti dar koji će bratu Branhamu omogućiti da rasuđuje misli i dela iz prošlosti života pojedinaca. Ponekad bi došlo otkrivenje o nekom događaju iz života neke osobe o kojem je znala samo ta osoba, a otkrivanje toga bi uveliko ojačalo veru te osobe. Mogli bismo dodati da niti jedan greh koji je ispod Hristove krvi nikada nije otkriven, ali kada je taj greh prekriven i neispoveden, on bi se tim darom izneo na svetlo i to bi obično osobu odmah dovelo do pokajanja. Posmatrali smo delovanje ova dva dara i sa velikom sigurnošću možemo reći da je manifestovanje ovih darova savršenije od ijednog dara koje je i jedno ljudsko biće manifestovalo. Prvi je znak bio dan odmah nakon posete. Drugi je znak u službi brata Branhamu manifestovan tek nedavno.

Vezano uz taj znak, anđeo je izneo ovu značajnu izjavu: da su ljudske misli na nebu glasnije od njihovih reči na zemlji. To je vrlo ozbiljno upozorenje i neophodno je da svi budemo potpuno iskreni pred Bogom i živimo trezvenim, poštenim životom u strahu Božnjem.

Još jedna stvar koju je anđeo rekao bila je da Isus dolazi vrlo brzo i da je ovo poslanje jedan od znakova blizine Njegovog dolaska. Rekao je da ako brat Branham bude veran tom pozivu, da će posledice tog poziva doseći čitav svet i protresti nacije. Na kraju je anđeo napomenuo da tim znacima Bog okuplja sve Svoje ljude u jedinstvo Duha, da oni trebaju biti jednog srca i složni.

Sledeće poglavljje sadrži još više činjenica vezanih uz anđeosku posetu i njene posledice, koje iznose ljudi iz zajednice brata Branhamu dok prepričavaju svoja svedočanstva.

10. POGLAVLJE

POČETAK NOVE SLUŽBE

Nakon posete andela, brat Branham se vratio svojoj kući. U nedelju uveče govorio je u svojoj crkvi u Jeffersonvillu. Ljudi iz njegove crkve su mu verovali i voleli ga. Sada će oni nastaviti ovu priču o razvoju događaja koji su se tada brzo odvijali i brata Branhamu uvukli u službu globalnih razmara.

Poslednje godine kada je bio s nama, brat Branham je imao mnoge vizije i sve su se od njih pokazale istinitima pred našim očima. Ali poseban dar isceljenja, koji je primio prilikom posete andela, objavio je samo nekoliko dana pre nego nas je napustio i otisao u St. Luis. Mi u Jeffersonvillu verujemo da je William Branham prorok poslan od Boga. Jedna od divnih karakteristika našeg brata jeste da je ponizan. Poznajemo ga otkad je bio školarac i istina je da je oduvek živeo čistim, moralnim, tihim životom i da se uvek činio malo drugaćijim. Mnogi ovde su posmatrali te prizore u kojima je Bog otkrivaо Svoje tajne od kojih su neke više manje skrivene od apostolskih dana.

Nakon njegovog obraćenja, kada je počeo propovedati ovde, podigli smo veliki šator za njega i došli su ljudi iz okoline, ali i izdaleka. Tri hiljade ljudi prisustvovalo je njegovoj prvoj kampanji da bi čuli priču koju je objavio o Isusu iz Nazareta. Tada smo shvatili da mu je Bog dao neku posebnu pojavu, ali nismo znali tačno šta će ona biti. Mnogi su ga znaci i čudesa, koje bi mogli razumeti samo Duhom ispunjeni ljudi, pratili u ranim danima njegove službe. Još uvek se pitamo kakve će biti

posledice budući da se uticaj tih stvari širi po celome svetu, raste sve više i više kako dani odmiču.

Bilo je veče na Dan sećanja 1946., dok je govorio u crkvi, prepričao je svoj susret s anđelom i kako mu je anđeo rekao o daru isceljenja koji je trebao odneti ljudima sveta; da će mu hiljade ljudi dolaziti zbog isceljenja i da će stajati pred hiljadama u prepunim auditorijima.

Dakle, za telesnog čoveka to se činilo potpuno nemogućim budući da je taj dečko bio ponizan radnik, vrlo siromašna, priprosta i neobrazovana osoba. Ali smo mi videli druge njegove vizije kako su se ispunile, a o ovome je govorio s takvom sigurnošću i svima tako otvoreno objavio da smo bili sigurni da će se i to ispuniti. Izjavio je, takođe, da mu je anđeo rekao da će natprirodnom silom moći otkrivati bolesti, a potom ako bude ostao ponizan, da će moći otkrivati misli ljudskih srca i reći im o njihovim prošlim životima i da će ga mnogi pogrešno shvatiti. Anđeo mu je dalje rekao da to kroz njega deluje Duh Hristov, da je za tu svrhu pozvan još od rođenja i da su poslednji dani ovde, da je to znak poslednjih dana i da tim darom Bog poziva sve Svoje ljude zajedno u jedinstvo Duha.

Znali smo da su ti znaci u skladu s Pismom i prisetili smo se kako je Isus Hrist, kada je Duh bio na Njemu, rekao Natanaelu da ga je video pod smokvom pre nego ga je Filip pozvao i po tom je znaku Natanael znao da je Isus Sin Božiji, Izraelov Mesija. Takođe, kada je Hrist Samarijanki rekao za njenih pet muževa, ona je otrčala u grad govoreći: „Dodite videti čoveka koji mi je rekao sve što sam učinila! Nije li to Hrist?“ I Mojsije takođe, veliki izbavitelj Izraelaca. Bog ga je predodredio i rodio se u neobičnim okolnostima. Sotona ga je pokušao uništiti i kasnije su mu bila dana dva znaka pred samo izbavljenje da bi ga ljudi mogli prepoznati kao Božijeg poslanika za to izbavljenje. Dakle ponovo, anđeo mu je rekao da su mu ti znaci dani da bi ljudi verovali u Isusa Hrista, onoga kojeg je ljubio. Dani su, takođe, zbog okupljanja čitave crkve da ljudi više ne bi bili razdvojeni crkvenim verovanjima i denominacijama. Brat Branham sigurno saoseća sa svom svojom braćom koja su se međusobno razdvojila.

Veruje da će Bog sjediniti sve one koji su u Njegovoj crkvi u jedinstvo Duha, a tada će Isus doći po Svoju crkvu.

Verujemo da se život našeg brata može uporediti s Mojsijem iz davnine. Naš je brat jako ponizan i ne tvrdi da je neka velika osoba. Sebi ne prisvaja slavu, već svu zaslugu pripisuje Isusu Hristu koji ga je spasio i pozvao.

PRISPEĆE TELEGRAMA ZA VREME SLUŽBE

Te nedelje uveče, nakon pojave andžela bratu Branhamu, dok je govorio u crkvi u Jeffersonvillu, neko je ušao i uručio mu telegram. Telegram je bio iz St. Luisa i zvao ga je da dođe i moli se za jednu devojčicu po imenu Betty Daugherty koja je umirala. Vesti o tome šta se dogodilo došle su skroz do St. Luisa i tada su ga molili da se odazove tom pozivu. Svaki je dan radio kako bi prehranio svoju porodicu i nije imao novca da ode pa smo dali dobrovoljne priloge u tu svrhu. Skupili smo dovoljno novca da mu platimo put vozom do tamo i nazad. Pozajmio je odelo od jednog od njegove braće i kaput od jednog drugog brata te smo ga oko ponoći ukrcali na voz u Louisville u Kentuckyju odakle je krenuo za St. Luis.

ISCELJENJE BETTY DAUGHERTY

Na putu prema tamo činio se vrlo smiren znajući da ga Bog neće izneveriti. Kada je stigao na stanicu u St. Louisu, dočekao ga je propovednik Daugherty, jedan od pastora u tom gradu koji ga je bio pozvao da služi njegovoj čerkici, koja je ležala na samrti zbog neke nepoznate bolesti. Bio je pozvan najbolji doktor u gradu i uopšte nisu mogli dijagnostikovati njen slučaj. Brat Daugherty umorno je rekao: „Učinili smo sve što smo znali da treba učiniti i naši doktori takođe. Molili smo se i molili, te su mnogi propovednici i zajednice u gradu postili i molili se, ali bezuspešno.“ Tada je brat Branham s ocem otišao u njegovu kuću gde je ležalo umiruće dete. Detetova majka i deda su ga pozdravili. U to su vreme mnogi prijatelji bili u kući i molili se. Pogledao je taj jadan prizor, a umorni roditelji su ga pogledali s

ozbiljnošću kao da žele reći: „Zar nam ne možeš pomoći?“ Dok se polako primicao krevetu, niz obraze našeg brata padale su suze. Kako je tužan prizor videti kovrdžavu devojčicu, koja se činila da je samo kost i koža, kako poput životinje grebe svoje malo lice. Vrištala je iz sveg glasa, koji je tada bio već vrlo promukao jer je to bilo trajalo već tri meseca. Brat Branham je u toj sobi kleknuo i pomolio se s ostalima. Ali nakon molitve činilo se da detetu uopšte nije bolje.

Brat Branham je tada zamolio da mu daju neko tiho mesto da se sam pomoli kako bi mogao videti šta Isus Hrist želi da on učini. Uviđao je da sam od sebe nije mogao učiniti ništa. Setiće se da je Isus u petom poglavlju Jovanovog evanđelja, kada je u kupalištu Bethesda iscelio hromog čoveka, a mnoštvo hromih i slepih i šepavih ostavio neisceljene, Jevrejima rekao: „Zaista, zaista, kažem vam: Sin sam od Sebe ne može učiniti ništa, nego ono što vidi da čini Otac; jer šta god On čini, to jednako i Sin čini.“ To je u službi našeg brata istinito. Često on stvar vidi putem vizije. Prvo mu Bog pokaže, a onda on samo odigra ulogu u prikazu koji je video.

DOLAZAK OSLOBOĐENJA

Odveli su ga u crkvu. Pastor Daugherty, njegov otac i brat Branham molili su se otprilike tri sata. Potom su se vratili kući i videli isti prizor kao i pre. Brat Branham je potom otišao sam u sobu da bi se zauzeo za dete. Tada bi hodao ulicom gore dole, a na kraju je seo u pastorov automobil koji je bio parkiran blizu. Nakon nekog vremena su se otvorila vrata automobila i brat Branham je zakoračio prema kući, ovog puta s odlučnim pogledom. Nešto se dogodilo! Otac i deda su ga sreli na vratima i nakon jednog pogleda na njegovo lice, znali su da se nešto dogodilo. Pitao ih je: „Verujete li da sam Božiji sluga?“ „Da,“ bio je povik porodice. „Onda učinite kako vam kažem, u ništa ne sumnjajte.“ Majci je rekao: „Donesi mi zdelu čiste vode i belu krpu. Tvoje će dete živeti jer mi je Bog poslao svog anđela i rekao mi da će tvoje dete živeti.“

Dok je majka išla po vodu, ocu i dedi bilo je rečeno da kleknu, jedan s desne, a drugi s leve strane brata Branham na dnu kreveta. Kada se majka vratila, bilo joj je rečeno da vlažnom krpom briše čerkino lice, potom ruke, a potom noge dok se brat Branham moli. Tada je rekao: „Oče, kako si mi pokazao ove stvari, tako sam učinio prema viziji koju si mi dao. U Ime Isusa Hrista, Tvoga Sina, proglašavam ovo dete isceljenim.“ Zao duh je odmah napustio devojčicu. Ona je danas normalno, zdravo dete koje živi na istom mestu. Stanovnici tog grada okupili su se oko brata Branham, ali se on povukao obećavajući da će se kasnije vratiti što je i učinio za nekoliko nedelja.

SVEDOČANSTVO OCA - PROPOVEDNIKA ROBERTA DAUGHERTYJA

„Naša je mala devojčica, Betty, tri meseca bila bolesna. Doveli smo dva poznata doktora iz našeg grada, ali očigledno nisu mogli pronaći uzrok njene bolesti. Takođe su se mnogi istaknuti propovednici iz grada i okoline molili za nju. Stanje joj se neprestano pogoršavalo. Tada smo iz Jeffersonvilla u Indiani pozvali jednog čoveka po imenu William Branham koji ima dar božanskog isceljenja. Brat Bill, kako ga zovu, nam je odmah došao. Nakon nekoliko sati molitve došao je i rekao nam da mu je Gospod u viziji pokazao šta da uradi za našu malu Betty. Bila je samo kost i koža i celo se vreme tresla kao da je bolovala od paralize. Brat Bill nas je pitao hoćemo li verovati i poslušati šta nam kaže da učinimo. Nakon što se pomolio i nad njom dozvao Isusovo Ime, naša je mala devojčica bila isceljena istog trenutka. To je bilo pre oko 10 meseci. Naša mala Betty sada je potpuno zdrava i prilično se udebljala. Rado ću pisati bilo kome o njenom isceljenju ili o bilo kojem od isceljenja koja su se dogodila tokom probuđenja koje je brat Branham održao tamo u St. Luisu 1946.“

Propovednik Robert Daugherty,
Avenija Gano 2009,
St. Louis, Missouri

11. POGLAVLJE

**NJEGOVA PRVA ISCELITELJSKA
KAMPANJA U ST. LOUISU U MISSOURIJU**

14. dana meseca juna 1946. brat Branham, njegova porodica i dve sestre iz njegove crkve krenule su iz Jeffersonvilla u St. Louis, gde je on trebao početi svoju prvu isceliteljsku kampanju. Bilo je to predivno jutro i oni su pevali hrišćanske pesme dok su putovali.

U četiri su sata došli u St. Louis gde su se prethodno dogovorili da će se naći s propovednikom Daughertyjem na završetku velikog McArthurovog mosta koji premošćuje reku Mississippi. Njegov je automobil, oblepljen plakatima dolazećeg probudjenja, bio tamo. Brat Daugherty se sreo s njima i odveo ih svojoj kući. Društvo je pozdravila porodica i mala Betty koja je bila isceljena nekoliko dana ranije. Te su večeri svi otisli u veliki šator gde je brat Branham trebao propovedati. Dok je slušateljstvu objašnjavao šta je Bog učinio za njega, ljudi su pažljivo slušali s očiglednim zanimanjem. Te se noći molio za osamnaest osoba. Među njima bio je jedan čovek koji je godinama bio bogalj. Nakon molitve u Isusovo Ime tapšući je ustao i hodao bez pomoći. Jedan je slepac bio isceljen i nekoliko se gluvih ušiju otvorilo.

Sledećeg su jutra zamolili brata Branhamu da dođe na psihiatrijsko odeljenje bolnice u St. Louisu. Umobolnoj ženi bio je vraćen zdrav razum te je kasnije bila otpuštena. Odvezli su se u grad Granite u Illinoisu i našli se sa ženom koja je imala oko 38 kilograma i bolovala je od raka. Nakon molitve Bog je dotaknuo njeno telo i tada su je zamolili da se odene i ide kući. U sledećoj kući koju su posetili stanova je žena kojoj je desna strana tela

bila paralizovana oko godinu dana. Brat Branham se pomolio za nju i potom joj naredio da ustane u Ime Isusa Hrista. Poslušala ga je i odmah podigla svoju desnu ruku iznad svoje glave i sama ustala. Potom je tapšući hodala napred-nazad po sobi. Njen glas, koji je bila izgubila, vratio se i mogla je govoriti.

Kada se društvo te večeri vratio u šator, bio je prepun. Mnogi su stajali napolju na kiši, a drugi su bili u automobilima parkiranim blizu. Služba je ponovo bila blagoslovljena i dogodilo se nekoliko divnih isceljenja.

Kako su se skupovi nastavljali iz noći u noć, dešavala su se još izvanrednija čuda. Padale su jake kiše, koje nisu bile karakteristične za to doba godine, ali nisu odvratile ljude od prisustvovanja skupovima. Sa sobom su nosili stare novine i koristili ih kao podmetače za mokre stolice. Dodalo se još stolica, ali su i one odmah bile zauzete te su i dalje mnogi ostali stajati.

U nedelju uveče je za molitvu izašao jedan crnac, propovednik koji je bio potpuno slep na oba oka i mnogi u slušateljstvu su ga poznavali. Nakon molitve brat Branham je podigao svoje ruke, a crnac je povikao: „Propovedniče, vidim tvoju ruku.“ Potom je pogledao prema gore i video svetla. Povikao je: „Slava Gospodu, mogu prebrojati svetla na ovome mestu i videti ukrštene poluge na kojima vise.“ Ljudi su proslavljeni Boga zbog tog čuda jer su mnogi od njih poznavali tog tamnoputog propovednika i znali su da je bio slep otprilike dvadeset godina.

Jedna je žena te večeri odbacila poziv Duha i napustila skup, ali je napravila samo nekoliko koraka kada je doživela srčani udar i srušila se na pločniku pored jedne gostionice. Brat Branham je izašao i pomolio se za nju nakon čega je ona ustala i priznala kako je bila odbacila Božiji poziv u svom srcu.

Službe su bile zakazane za samo nekoliko dana, ali je tada nekoliko propovednika toga grada došlo u sobu gde je on bio i počelo ga nagovaratati da nastavi sa skupovima duže nego što je planirao. Kleknuvši i zamolivši Boga za božansko vodstvo, brat Branham je rekao da će nastaviti ako je to volja Gospodnja. Iz večeri u veče povećavalo se zanimanje za skupove te se pojavila policija da bi proverila je li sve u redu.

Tada su počela pristizati svedočanstva o isceljenjima. Jedna od prvih za koju se molilo u toj kampanji bila je jedna mala gospođa od oko sedamdeset godina i bilo je vidljivo da je na svom nosu imala rak veličine manjeg jajeta. Tada, ni nedelju dana kasnije, ona se vratila da kaže da je rak nestao. Dano je mnogo drugih svedočanstava. Svedočanstvo male Betty Daugherty, koja je pokazala da je izvrsnog zdravlja, bilo je, naravno, vrlo impresivno. Molilo se za jednog propovednika koji nije mogao podići svoje ruke. On je potom podigao svoje ruke i proslavljaо Boga. Mnogi gluvi i nemi na skupovima su bili isceljeni te su ponavljajući reči slušateljstvu demonstrirali da mogu čuti. Jedna je žena zahvaljivala Gospodu što može hodati bez proteza. Jedna druga žena koja je boľovala od ukočene vilice i artritisa bila je istog trena isceljena. S lakoćom je mogla otvarati i zatvarati usta. I tako su se isceljenja množila i postala neizbrojiva.

Budući da se veliki broj onih kojima je molitva bila potrebna povećavao iz večeri u veče, brat Branham bi se često molio do dva sata ujutro. To je njemu od tih skupova nadalje mesecima bilo gotovo uobičajeno. Njegovo saosećanje s bolesnima bilo je toliko da mu je bilo teško da napusti ljude.

Kampanja se nastavila do 25. juna. Sledećeg se jutra vratio u Jeffersonville u Indiani. Od roditelja jedne male devojčice je primio telegram koji mu je poručio da je njihova čerka u teškom stanju. Kada se brat Branham pojavio u njenoj bolničkoj sobi, pomolio se za nju i Isus je dotaknuo njeni telo. Ona se potom obukla i otišla kući zdrava ko' dren.

Nakon nekog vremena brat Branham se vratio u St. Louis kako bi jedne večeri u auditorijumu Kiel održao skup. Tada je u tu veliku zgradu došlo otprilike 12 000 ljudi.

12. POGLAVLJE

DRAMATIČNI DOGAĐAJI U SLUŽBI BRATA BRANHAMA NAKON POJAVE ANĐELA

Odmah nakon događaja prethodnog poglavlja veliki znaci i silna dela Božija počela su pratiti službu brata Branham. U vremenu od tri meseca dogodilo se toliko izvanrednih stvari da bi njihovo prepričavanje ispunilo nekoliko knjiga. Još uvek je teško razumeti kako se to proširilo u tako kratkom vremenu. Za manje od šest meseci ljudi su dolazili ili pisali iz inostranstva. Neki su ga videli u viziji i došli u Jeffersonville da bi saznali ima li ikoga po tom imenu tamo. Stanovnici grada uputili bi ih u crkvu. Onda bi im vernici crkve radosna srca ispričali priču. Osvrnućemo se na nekoliko tih neobičnih događaja koji su se odvijali sledećih nekoliko meseci.

PODIZANJE MRTVIH

Tokom leta brat Branham je bio pozvan u Jonesboro u Arkansasu u crkvu Biblijski čas gde je pastor Richard Reed. Ljudi iz dvadeset i osam država i iz Meksika okupili su se u tom gradiću te je procenjeno da je otprilike 25 000 ljudi prisustvovalo sastancima. Živeli su u šatorima, kamionima i kamp kućicama, a neki su spavali u svojim automobilima. Navodno 80 kilometara uokolo nije bilo slobodnog hotelskog smeštaja. Poslednje večeri tih službi čim je evanđelista došao na binu, s hiljadama ljudi u i oko crkve, jedan vozač hitne pomoći, koji je stajao s desne strane, povikao je i mahnuo kako bi skrenuo pažnju na sebe. Rekao je:

„Brate Branhamu, moja je pacijentkinja umrla, možeš li doći do nje?“ Neko je rekao: „Između njega i reda rezervisanog za kola hitne pomoći stoji otrilike 2 000 ljudi, ne možeš otići.“ Tada su došla četvorica jakih muškaraca i dok su ga izvodili, bilo je dirljivo posmatrati ljude kako se guraju pokušavajući mu se približiti.

Evangelistu su odveli do reda za kola hitne pomoći, a u jednim kolima za hitnu pomoć on je video jednog starca kako kleći, radno odelo bilo mu je na mnogim mestima zakrpljeno. U svojim rukama čvrsto je držao jedan stari pokidani šešir zašiven upletenim koncem i rekao je: „Brate Branhamu, majka je preminula.“ Čovek Božiji približio se nepomičnom telu i uhvatio joj ruku. Oči su joj bile nepomične, a ona je ležala mirno i bez daha. Dok je čitao dijagnozu, brat Branham je pogledao unazad u supruga i rekao: „Ima rak.“ Čovek je odgovorio: „To je istina.“ Kleknuvši na pod počeo je vikati: „O Bože, vrati mi majku.“ Potom je u kolima za hitnu pomoć na nekoliko trenutaka nastala tišina.

Zatim se čuo glas brata Branhamu kako moli: „Svemogući Bože, Autore večnog života, Darivaoče svih dobrih darova, molim Te u Ime Tvog ljubljenog Sina, Isusa Hrista, vrati ovoj ženi njen život.“ Odjednom se opuštena ruka na ruci brata Branhamu skupila, a napeta koža na njenom čelu počela se naboravati. Uz malu pomoć brata Branhamu uspravno je sela. Zapanjeni suprug video je šta se dogodilo i zagrljio ju je te povikao: „Majko, hvala Bogu, ponovo si sa mnom.“ Brat Branham se provukao do vrata kola hitne pomoći kako bi se vratio na binu. Vozač hitne pomoći rekao je: „Gospodine, toliko ljudi stoji s druge strane vrata da se ne mogu otvoriti.“ Onda ga je izveo drugim putem istovremeno držeći svoj kaput na prozoru da niko ne bi video kako odlazi.

SLEPA DEVOJČICA KOJA JE BILA IZGUBILA SVOG OCA

Kada je došao na mesto zbivanja, bilo je puno ljudi koji su stajali na sitnoj kiši. Počeo se probijati kroz gomilu. Niko od njih nije se obraćao na njega jer ga nikada pre nisu bili videli.

Danonoćno je crkva bila puna i samo nekolicina bi napustila zgradu osim radi sendviča ili neke druge potrepštine. Odjednom je čuo jadan povik: „Tata, tata,“ neko je dozivao. Pogledavši zapazio je slepu crnu devojčicu koja se gurala kroz gomilu. Bila je izgubila svog oca, a niko joj nije pokušavao pomoći da ga pronađe. Taj je jedni prizor dotaknuo srce evangeliste te je stao ispred nje tako da ga je morala dotaknuti. „Oprostite, molim vas,“ rekla je crnkinja shvativši da je došla do nekoga. „Slepa sam i izgubila sam oca i ne znam da se vratim nazad na autobus.“ „Odakle si?“ pitao ju je brat Branham. „Iz Memphisa,“ rekla je. „Šta radiš ovde?“ pitao je. „Došla sam da vidim iscelitelja,“ odgovorila je. „Kako si čula za njega?“ „Ovog sam jutra slušala radio i čula ljude koji su bili rođeni gluvi i nemi kako pričaju. Čula sam čoveka koji je rekao da je iz Missourija; rekao je da je dvanaest godina primao naknadu za slepe, a sada je mogao čitati Bibliju. Gospodine, ja sam slepa od ranog detinjstva, mrene su me zaslepile. Lečnik kaže da su omotane oko optičkog živca mogu oka. Da me pokuša operisati, bilo bi mi još gore i jedina mi je nada doći do iscelitelja i onda će me Bog isceliti. Čula sam da mu je ovo poslednje veče ovde. A kažu da čak ne mogu doći ni blizu zgrade. I sada sam u gomili izgubila oca, hoćete li mi, gospodine, molim vas pomoći da dođem do autobusa?“

Budući da je bila slepa, devojčica naravno nije mogla videti s kim razgovara, a ni drugi ljudi uokolo nikada ga pre nisu videli i sada su se pitali ko je taj čovek koji obraća pažnju na tu malu crnkinju. Potom je brat Branham, kako bi iskušao njenu veru, rekao: „Veruješ li te stvari koje si čula, naročito budući da danas imamo toliko mnogo doktora?“ Odgovorila je: „Da gospodine, doktori za mene ništa nisu učinili. Verujem da je priča o anđelu koji je posetio brata Branhma istinita. Kada biste mi samo pomogli doći do tog čoveka, tada bih mogla pronaći svoga oca.“

To je za brata Branhma bilo previše. Pognuo je svoju glavu dok su mu se suze kotrljale niz obaze. Potom je podigavši glavu rekao: „Gospodice, možda sam ja taj kojeg tražiš.“ Ona ga je tada zgrabila za revere njegovog kaputa. „Jesi li ti iscelitelj?“ povikala je. Sa suzama koje su tekle niz njeno lice, preklinjala je: „Ne mimoidite me, gospodine. Smilujte se meni, slepoj ženi.“

Podseća na slepu Fanny Crosby koja je napisala: „Ne mimoidi me, o nežni Spasitelju, čuj moj ponizni zov, dok druge pozivaš, ne mimoidi me.“ Čula je, naravno, o tome kako su drugi slepcii bili isceljeni i došla je verujući da će i ona primiti svoj vid ako dode do brata Branham-a. Ali evandelista je rekao: „Ja nisam iscelitelj, ja sam brat Branham, Isus Hrist je tvoj Iscelitelj.“ Onda se zamolivši slepu devojku da pogne glavu počeo moliti.

„Gospode, pre nekih 1900 godina jedan je stari krst bio vučen ulicama Jerusalima za sobom ostavljavajući krvave otiske Onoga koji ga je nosio. Na putu za Golgotu Njegovo slabo telo palo je pod teretom krsta. Onda je putem došao Simon Kirinejac i pomogao Mu da ga nosi. Sada, Gospode, jedno od Simonove dece ovde luta u tami. Siguran sam da razumeš.“

U tom je trenutku devojka završtala. „Bila sam slepa, sada vidim.“ Ljudi koji su dolazili po brata Branham-a sada su se približavali. Svi ljudi koji su bili pod reflektorima tada su uvideli da je taj mladić brat Branham. Dok su hrlili prema njemu, dogodila se još jedna dirljiva stvar. Jedan je stari čovek s izvrnutom nogom oslanjajući se na štaku posmatrao te događaje te je povikao: „Brate Branham-e, prepoznajem te, osam sati stojim na ovoj kiši, smiluj mi se!“

„Veruješ li i prihvataš li me kao Božijeg slugu?“ pitao ga je. „Da.“ Brat Branham je odgovorio: „Onda si u Ime Isusa Hrista, Sina Božijega, isceljen! Možeš baciti svoje štake.“ I odmah mu je iskrivljeni ud bio izravnан. Njegovo poskakivanje i klicanje privuklo je pažnju cele gomile i oni su se počeli gurati da dotaknu njegovu odeću.

Do tog vremena brat Branham je bio primio jako malo novčane naknade. Retko je u vlastitoj crkvi uzimao dobrovoljne priloge za sebe. Radio je kao lovočuvar da bi izdržavao svoju porodicu. Staro odelo koje je te večeri nosio bilo je isparano i zakrpljeno. Video je da je jedan od džepova jako isparan, a njegov pokušaj popravka bio je poprilično loš. Zato je desnom rukom prekrivao džep pružajući levicu prilikom susreta s propovednicima. Ali ljudi te večeri nisu primetili ofucani kaput. Vikali su i gurali se i pokušavali dotaknuti njegovo iznošeno odelo, a kada su uspeli, bili su isceljeni. Podsećalo je to na

Isusove dane kada je vera bila jaka i svako ko se dotaknuo Spasiteljeve haljine bio je isceljen.

NEOBIČAN DOGAĐAJ U KAMDENU U ARKANSASU

Nekoliko dana nakon tog sastanka brat Branham je otišao u Kamden u Arkansasu kako bi održao skup u gradskom auditorijumu. Dok je ljudima objašnjavao svoj poziv i službu, jedno veliko i blještavo svetlo ušlo je u zgradu i zaustavilo se iznad njegove glave. Fotograf koji se tamo našao fotografisao ga je i svetlo se pokazalo i na slici! Neki bi možda pomislili da je fotografija bila retuširana da mnogo stotina ljudi nije bilo prisutno i svedočilo o toj neobičnoj pojavi. Na tom su skupu mnogi bili isceljeni i dovedeni Hristu. (Ta je fotografija prikazana u ovoj knjizi.)

Sledećeg jutra dok ga je grupa muškaraca vodila iz zgrade do njegovog automobila, budući da su se stotine gurale da ga dotaknu, čuo se povik: „Smiluj mi se, Božiji čoveče.“ Udaljen od mnoštva stajao je jedan slep i sed crnac sa svojom suprugom. Iz poštovanja je držao svoj šešir u rukama. Brat Branham se zaustavio. „Odvedite me k njemu,“ rekao je. Jedan od muškaraca je rekao: „Brate Branhamu, na Jugu si, ne ostavljam belce da odeš k crncu.“ Brat Branham je odgovorio da mu je Duh Sveti rekao da ide k tom čoveku. Dok se približavao mestu gde je bio crnac, muškarci su ga okružili držeći se za ruke kako bi se mogli probiti. Supruga tog čoveka govorila je: „Propovednik dolazi do tebe, budi tiho.“

Crnac je podigao dve slabe ruke koje su se tresle, opipao lice brata Branhamu i rekao: „Jeste li to vi, propovedniče Branham? Nikada u svom životu nisam čuo o vama do sinoć. Imao sam dobru staru mamu koja je pokojna mnogo godina. I ona je imala iskrenu religiju. Ona mi u životu nikada nije lagala, propovedniče. Sada sam već mnogo godina slep, a sinoć mi se činilo kao da je ona bila pored mog kreveta i rekla: 'Drago dete, idi u Kamden u Arkansasu, tamo ćeš pronaći slugu Gospodnjeg, ime mu je Branham i primićeš svoj vid.' Propovedniče, odmah sam ustao i

obukao se, uhvatio autobus te smo žena i ja prešli stotine kilometara.“

Brat Branham je poslušao priču, podigao svoje oči koje su sada bile ispunjene suzama i rekao: „Oče, zahvaljujem Ti što si milostiv slepima.“ Potom je rukama dotaknuo oči slepca govoreći: „Otvori svoje oči, Isus Hrist te iscelio.“ I gle, crnac je mogao videti!

Mnoge druge slične stvari su se dogodile. Nekada bi mu Duh Sveti progovorio o nekoj bolesnoj osobi koja je godinama ležala u krevetu zbog bolesti. Svaki put kada bi se to dogodilo, kada bi otisao do te osobe, ona bi bila oslobođena. Mnoge od tih osoba pojavе se na njegovim skupovima sada svedočeći da su zdrave i jake.

Jednom je prilikom, dok je bio u Santa Rosi u Kaliforniji, jedan čovek ušao u zgradu te pronašavši brata Branhama zamolio ga da mu sriče svoje ime slovo po slovo. Kada je to učinio, čovek, koji je u svojoj ruci imao žuti komad papira, je rekao: „To je to, majko.“ Rekao je da dolazi iz Pentakostalne crkve i tvrdio da je pre 22 godine Duh Sveti kroz njega progovorio dok su se njegova supruga i on molili te rekao: „Moj sluga William Branham proći će ovom zapadnom obalom noseći dar božanskog isceljenja u poslednjim vremenima.“ Verovali su da je to proroštvo. A kada su čuli ime brata Branhama pronašli su to staro proroštvo i ono je bilo napisano na tom papiru.

Time završava izveštaj događaja prema informacijama danim od strane onih koji pripadaju zajednici brata Branhama u Jeffersonvilleu. Mogli bismo takođe dodati da su dvojica mladića po imenu O. L. Jagers i Gayle Jackson prisustvovali nekoliko skupova tokom tih ranih meseci. Nedavno su na specijalnoj konferenciji u Dallasu ta dvojica mladića pitala brata Branhama ako ih se seća. Sećao se, ali je bio jako iznenaden da su ta braća, koja su odonda bili blagoslovljeni zadivljujućim uspehom i čije su službe dosegle desetke hiljada za Hrista i koji su manifestovali mnoge silne znakove i čudesa, bila isti mladići koji su posećivali njegove skupove u ranih kampanjama.

Sledeće poglavlje koje je napisao propovednik Jack Moore, pomoćni urednik časopisa GLAS ISCELJENJA, poučan je prikaz

najznačajnijih događaja na skupovima brata Branham sledećih nekoliko meseci hronologije ove priče.

13. POGLAVLJE

OPISI SA BRANHAMOVIH SKUPOVA

Napisao Jack Moore

*„Bog deluje na čudesne načine izvršavajući Svoja čuda,
Noge Svoje utvrdi na moru i plovi na oluji.“
Cooper*

Na ovom divnom luizijanskom tlu na kojem su se nekad uzdizale beskrajne šume visokih, veličanstvenih borova, verovatno nenadmašenih u celom svetu, jedan je rani pionir pentakostalnih evanđelista napisao knjigu pod naslovom „Isusov dolazak i sud belog prestola.“ U toj je knjizi autor opisao kako ritmičko pulsiranje tih njisućih zimzelenih divova zvuči poput srebrnih žica koje uhu slušaoca pevaju psalme i rekao je da samo oni koji su imali privilegiju čuti takvu muziku mogu zaista razumeti da se njemu čini da oni pevaju: „On ubrzo dolazi... On ubrzo dolazi.“

Taj je vojnik sada, s mnogim vojnicima prošlog doba, položio svoju bojnu opremu. Neka Bog njihovim hrabrim dušama da počinak. I drveća su takođe gotovo sva nestala, njihovi su glasovi svi utihnuli. Ali poruka njihove pesme se nastavlja. Njegov je dolazak bliže nego što je bio kada smo poverovali. Jedan drugi vetar duva ovom zemljom...

*„Ima vetar koji duva pun sile i spasa,
Kao u Postanka najdivnijeg časa,
Kada je Bog nežno dahnuo nad obličjem u prahu,
A prvi čovek oživeo po Božjem dahu.“*

Vetar je simbol Duha Svetog. Na dan Pedesetnice došao je kao silan vetar. (Ti su ljudi ponovo oživeli po Božnjem dahu.) Isto

se tako mnogi danas bude iz dremeža smrti po ovom osveženju Duha Svetog.

„Šta je čovek da ga se spominješ?“ rekao je pisac psalama. Na određeno je vreme zbog greha čovek bio sveden na ograničeno stanje duhovnog siromaštva, izvan svake nade otkupljenja dok Isus nije došao. A sada je On nada Svojih ljudi i Izraelova snaga. U svojoj potpunoj obnovi čovek će biti iznad anđela i arhanđela. Čak su i sada po Duhu Svetome neki na poseban način upotrebljeni da probude opijene gradove naše razvijene Amerike kako bi postali svesni Boga. To nas navodi da svoja zapažanja usredotočimo na čoveka kojeg Bog jako voli i divno upotrebljava, Williama Branhamu.

PRVI SUSRET BRATA MOOREA SA PROPOVEDNIKOM BRANHAMOM

Dok se prisećamo trenutka pre gotovo tri godine kada smo se po prvi put sreli sa našim divnim bratom ne možemo pronaći reći da opišemo taj događaj. Iako smo sanjali da ćemo jednog dana videti tako nešto, činilo se kao da još uvek dremamo i da nismo svesni uzbudljive biblijske melodrame koja se odvijala u državi severno od nas dok neka naša braća nisu prisustvovala Branhamovim skupovima u Arkansusu te donela neverovatne opise onoga što su videli. To je zvučalo dobro, ali ni pola nismo bili čuli; bilo nam je suđeno doživeti neke od najdragocenijih iskustava naših života. Po Božijem proviđenju taj je evangelista bio posлан s kratkim prikazom njegove dirljive službe.

U vazduhu su se mogle osetiti zapanjujuće priče o tom neobičnom malom čoveku i njegovom daru. Kako smo ih mogli sve zamisliti? Jedan je sa entuzijazmom govorio o vibracijama na njegovoј ruci po kojima je svakoj osobi mogao reći boluje li od bolesti uzrokovane nekim mikroorganizmom i koja je ta bolest, drugi je govorio o nadahnutim propovedima koje je znao propovedati a da je ipak tvrdio da nije propovednik. Neki su čak tvrdili da su videli slučajeve kada su karcinomi otišli od obolelih tela nekoliko sati nakon molitve dok su drugi opisivali neverovatne prizore gluve i neme dece kako govore na mikrofon,

hromih kako kliču i plešu, beskrajnih redova za molitvu koji su prestali tek kada bi se umorni evanđelista srušio od iznemoglosti i kada bi ga odveli od bučne gomile, velikog slušateljstva koje je satima iz poštovanja držalo glave pognutima dok se u vazduhu nije čuo ni jedan zvuk osim prigušenih jecaja patnika, nežnog i ozbiljnog glasa evanđeliste u molitvi, laganih zvukova pesme „Samo veruj“ te učestalih erupcija slavljenja prilikom isceljenja. Jedna gospoda koja je stotinama kilometara pratila njegove skupove, pokušavajući opisati poniznost, saosećanje i skromnost tog neverovatnog karaktera sa suzama u očima je izjavila da kada ga je ugledala, uopšte nije mogla videti čoveka, već samo Isusa. Svi su se složili da nakon što ga vidite, nikada više ne možete ostati isti. Ali smo ipak bili sasvim nespremni za ono što nam se dogodilo. Nije li se sve činilo predobro da bi bilo istinito? Ali, kao što smo ubrzo uvideli, bilo je istinito - i više od toga.

Iznenađenje i zbumjenost bile su samo neke od mnoštva naših emocija te prve nedelje uveče kada nas je posetio brat Branham prilikom našeg ranog dolaska u našu veliku crkvu kada je zgrada bila toliko krcata da smo jedva ušli. To se nikada pre nije dogodilo prve večeri ijednog skupa. Ali ovo je bio skup brata Branham-a! Bujica prometnih vozila tog je dana pronašla svoj put kroz brežuljke Arkansasa i doline Luisiane, s poštovanjem prateći korake ovog proroka 20. veka čije molitve mogu prouzrokovati da bolesti budu proklete, porodice ponovo ujedinjene, pijani očevi dovedeni do pokajanja, rasipni sinovi vraćeni, posvađane crkve izmirene te mlaki hrišćani ponovo zapaljeni vatrom svoje prve ljubavi. Uspeli smo osigurati veliki auditorijum jedne srednje škole, ali smo nakon samo dve noći bili prisiljeni vratiti se u crkvu zbog razorne navale mnoštva koje se spustilo u školu čak i za vreme održavanja nastave. Imali smo privilegiju održati samo pet veličanstvenih dana i noći tog nebeskog bdenja, ali učinak tih nezaboravnih dana prisutan je i danas. Ljudi su ostali poniženi i dotaknuti jer su znali da ih je Isus iz Nazareta posetio u Svom sluzi. U tim svetim trenutcima činilo se kao da smo vratili stranice vremena i pridružili se zadivljenom mnoštву sledbenika koji su koračali prašnjavim stazama Galileje u odanosti skromnom tesaru koji je tvrdio da je Izraelov Mesija. U procesu naše mašte prošli

smo pored mesta s grobovima iz kojeg je izašao goli opsednuti čovek vrišteći i sikćući na Hristovu prisutnost, ali koji je trenutak kasnije seo pored njegovih nogu odevan i zdravog uma. Nalazili smo se u rulji koja se gurala oko Isusa kada je postavio iznenadno pitanje: „Ko me dotaknuo?“ i ugledao malu ženu kako Mu se drhteći bacila pod noge i pred svima priznala iz kojeg Ga je razloga potegnula za rub Njegove haljine i kako je odmah bila isceljena te smo nastavili do Jairove kuće i videli podizanje njegove kćeri. Čuli smo jednostavne reči gluvgog i nemog deteta nakon što mu je Gospodareva ruka oslobođila jezik i smejali se kada smo videli kako hrom skače od radosti. Tražili smo mesto na obali s pet hiljada drugih muškaraca koji su ostavili nakovanj i čekići te zatvorili vrata svojih radnji kako bi proveli sate pažljivo slušajući divna učenja tog Božanskog Filozofa. Sa ženama smo plakali dok smo buljili u Njegovo predivno lice te na Njemu prepoznali tugu i žalost koje su govorile o slomljenom srcu i osetili smo onaj ugodan, topao osećaj koji jedan kratak pogled Njegovih očiju može doneti duši. Da, biblijski dani ponovo su bili ovde. Tu je bio čovek koji je živeo ono što smo mi propovedali.

Ovo kažem ne da uzdignem i jednog čoveka, već samo da naglasim da mi cenimo našeg brata zbog činjenice da je njegova služba nama približila našeg ljubljenog Gospoda i bolje nas upoznala s Njegovim živim delima, Njegovom ličnošću i Njegovim božanstvom više nego išta pre. Šta bi se bolje moglo reći o jednom ljudskom biću?

NOVO ISKUSTVO

Osećaj svetosti koji nas je preplavio dok smo posmatrali divne pobjede vere u nama je pobudio želju da pomognemo na bilo koji mogući način. (Ko je ikad video malo paralizovano ili bolesno dete dovedeno u molitveni red, a da nije bio spremjan otici na kraj sveta da pomogne ovim malima ako može?)

Zato smo napustili crkvu, prijatelje, voljene i svoj dom da bismo dali svoj doprinos pomoći ovoj spektakularnoj službi, a prva je destinacija bila San Antonio u Teksasu. Stotine su došle na red za molitvu i bile oslobođene tih velikih dana u pozorištu

San Pedro Playhouse, sveti su bili probuđeni a grešnici obraćeni. Nikada nećemo zaboraviti neke od tih dirljivih prizora. Brat Branham bez kolebanja osvaja ljudska srca gde god dođe, a ti dirljivi prizori oprashtanja, kako smo kasnije doživeli, slično su se iznova i iznova odvijali pred našim očima. Ne možemo zaboraviti studente fakulteta International Bible College, koji su sa svojim voditeljem, bratom Cooteom, pomogli pastoru koji je bio pokrovitelj, našem dragom bratu Striblingu. Svi su postali vrlo bliski sa evanđelistom. Bilo je bolno gledati ih kako se oprashtaju. To je jedan od mnogih tužnih događaja koji se na nebu nikada neće dogoditi: odlazak i oprashtanje.

ZNAČAJNA PORUKA DANA U DUHU

Dok se prisećamo tog skupa, ističu se dva događaja. Neizbrisiva slika u mom umu ocrtava jednog srednjevečnog čoveka kako opipava svoj put kroz red za molitvu jer je već 30 godina slep. Dok se približava evanđelisti, čujem ga kako kaže: „Osećam da su mi oči tople!“ Nakon molitve, rečeno mu je da pogleda prema gore i po prvi put otkako je bio dete govori: „Vidim svetlo!“ Neću zaboraviti izraz na njegovom licu dok je stajao i nekoliko minuta posmatrao okolinu sa zadovoljnim osmehom na svom licu.

Drugi je događaj bila uzbudljiva poruka dana u Duhu i protumačena, gotovo identična dvema drugima koje su kasnije dane na drugim Branhamovim skupovima na drugim mestima; sigurno svedočanstvo autentičnosti ove pomazane službe. Bila je izgovorena s takvom raspaljivom silom da se činila kao da nije s ovog sveta, a ovo je bila suština poruke: kao što je Jovan Krstitelj bio poslan kao preteča prvog dolaska Gospodnjeg, tako On šalje ovog evanđelistu i druge poput njega da pokrenu ljude i pripreme ih za Njegov drugi dolazak. Mesecima kasnije smo ovu istu protumačenu poruku čuli u velikoj gomili ljudi koji su prisustvovali Branhamovom skupu u Tulsi u Oklahomi, a iznela ju je sestra Anna Schrader koju smo kasnije dobro upoznali i koju jako cenimo. Te su reči zaista prodrle do naših srca.

ODLAZAK EVANĐELISTE NA ZAPADNU OBALU

Sledeći skup na kojem smo prisustvovali bio je u Phoenixu u Arizoni. Tamo smo se po prvi put sreli sa našim prijateljem i bratom, koji je kasnije postao deo tima našeg evanđeliste, Johnom Sharrittom, divnim bratom i uglednim poslovnim čovekom. Skup u Phoenixu bio je dobro posećen te su učinjeni mnogi znaci i čudesa u Isusovo Ime. U povratku s obale ponovo smo se sa latinoameričkom braćom zaustavili u Phoenixu, gde se molitveni red činio kao da nema kraja. O, kako su ti umovi naviknuti na katolicizam reagovali na službu našeg brata! On se za njih molio oko osam sati bez prestanka.

Iz glavnog grada Arizone otišli smo zapadno u Los Angeles i Long Beach. Službe su počele u gradu Monterrey Park u jednoj predivnoj crkvi koja je od početka bila prepuna. Odande smo krenuli u Long Beach u Municipal Auditorium. Služba je bila najavlјena za 7 sati uveče, ali kasno tog popodneva, usred službe jedne druge družine, počeli su se slivati bolesni, bogalji, umobilni (neki u ludačkim košuljama). Govornik Časa staromodnog probuđenja je to osetio i bilo mu je drago, kako se autoru činilo, da je nečija tuda vera ta koja je izazvana a ne njegova. Mnogi su bili oslobođeni i spašeni.

Kratak boravak u Oaklandu prethodio je divnom skupu u glavnom gradu velike države Kalifornije, Sakramantu, a ovde bi trebalo započeti novo poglavlje ove priče jer dok je ostatak družine otišao iz Oaklanda u Sacramento, ja sam avionom oputovao u Ashland u Oregonu kako bih posetio dugogodišnjeg prijatelja, Gordona Lindsayja, i rekao mu šta Bog radi. On je bio u tada aktuelnom probuđenju u svojoj crkvi u Ashlandu. Ali što biste mogli pretpostaviti? Poverovao je u istinitu vest, privremeno zatvorio skup te se sa svojom suprugom, svojim evangelističkim društvom i sa mnom odvezao kroz surovu severnu Kaliforniju do Sacramenta kako bismo prisustvovali Branhamovom skupu. Bez oklevanja izjavljujem da je ovo bio prvi korak procesa koji je potpuno izmenio njegov život te potom možda živote mnogih drugih jer je on sada urednik časopisa GLAS ISCELJENJA,

kojeg čitaju deseci hiljada, a nekada je uticao samo na živote članova jedne zajednice.

Predivan gradić Santa Rosa bio je naša sledeća stanica gde su nam ukazali veliko gostoprimstvo. Neka Bog blagoslov te ugodne i ponizne svete čija su imena u Knjizi Života.

Prepričavanje skupa u Fresnu moglo bi zauzeti nekoliko stranica. Kako bismo ikada mogli zaboraviti prizor velikog mnoštva ljudi koji su čitav dan sedeli čekajući dolazak brata Branham-a. Trebali smo ostati tamo samo jednu noć, a služba je bila najavljenata nekoliko dana unapred. Kada je konačno došao dan, ljudi su počeli ulaziti u crkvu za večernju službu. Zgrada se napunila pre podneva, a do početka službe te večeri bila su raširena dva šatora i ljudi su bili svuda. To je podsećalo na čitanje Markovog ili Lukinog evanđelja gde su ljudi zbog gužve gazili jedni po drugima. Na kraju se molilo za bolesne i mi smo u tri ujutro bili kod kuće s nekoliko divnih prijatelja koji su nam bili pripremili večeru - samo smo mi na nju malo zakasnili.

Iz Fresna smo oputovali istočno nazad u Phoenix i u indijanski rezervat. Indijanski rezervat... Na sam spomen tih reči naviru uspomene dramatičnih prizora i dogadaja u kojima su sudelovali ti praznoverni domoroci iz raznih plemena, koji bi mogli ispuniti celu knjigu. Voleo bih da su svi moji čitaoci mogli stajati sa mnom pred tim bučnim slušateljstvom te večeri i gledati opštu transformaciju šarenog mora smedih, crvenkastih lica iz izraza sumnjičave radoznalosti i zbumjenosti do vedre zadržljivosti. Bog ih blagoslovio. Na kraju, oni su prvobitni Amerikanci, ali nažalost su zanemarivani i stavljeni na stranu te se sada nalaze u siromaštvu i bolesti i bezbožništvu.

Kraljevsko gostoprimstvo jedne divne male misionarke je nezaboravno. Da je zaista hrabar vojnik dokazala je jednim smelim pokušajem slamanja tradicionalnih praznoverja davolskih običaja i plemenskog vrača te ukazivanjem na živoga Hrista, Velikog Lečnika koji voli i isceljuje mnogobrojne bolesti tih ljudi u potrebi. Bila je radost pomoći joj dovođenjem čoveka čija je oživljujuća vera u Boga mogla doneti čuda koja Indijanci mogu videti jer oni moraju videti da bi verovali i to je upravo ono što se dogodilo.

Crkva je bila prepuna i mnogi su stajali napolju tako da je evanđelista uz pomoć tumača propovedao sa crkvenih stepenica slušateljstvu koje je imalo svoje sumnje, ali se ubrzo formirao red za molitvu i Božija sila isceljenja bila je prisutna.

Tada smo mi i oni imali privilegiju videti pravo manifestovanje vere: čudo za čudom odvilo se pred našim očima. Demonstracija samo nekolicine tih čудesa bilo je sve što je Indijancima bilo potrebno da ih uveri. Odmah smo primetili malu zbrku kada su ljudi odjednom počeli ustajati i odlaziti. Objašnjenje toga usledilo je malo kasnije kada su počeli dolaziti nazad dovodeći druge sa sobom. Videti crvenom je čoveku značilo verovati i oni su ostavili čudesno da bi otišli i doveli svoje bolesne i nemoćne koji su bili ostali u kolibama.

Želim spomenuti jednu stariju ženu koja je šepala kroz molitveni red na štakama načinjenim od drški za metlu. Kada je došla do evanđeliste, nije čekala da se naš brat pomoli za nju, već mu je samo dala štake, ispravila se i odšetala. Kakva jednostavna, dečija vera!

POSETA KANADI

Nakon nekoliko nedelja kod kuće naše je sledeće okupljanje bilo u Saskatoonu u Saskatchewanu, gde smo uživali u zajedništvu sa našom kanadskom braćom iste vere.

Preko Prince Alberta, gde smo stali za jednu službu, otputovali smo u Edmonton u Alberti, onaj veliki grad na južnom kraju autoputa Alcan Highway. Tamo smo na nekoliko dana rezervisali dvoranu Ice Arena koja ima pet ili šest hiljada sedišta. Samo će večnost otkriti sve što je bilo učinjeno. Potom smo otišli u Calgary preko Nacionalnog parka Jasper Banff gde smo videli neke od najimpresivnijih krajolika kakvih, koliko znamo, nema nigde drugde na ovom kontinentu. Gospod je uveliko blagoslovio skup u Calgaryju. Tamo je sve bilo spremno za veliki skup. Zgrada je bila jedna od najvećih u gradu i na svakoj službi isceljenja je bila prepuna. Učinili su se mnogi znaci i čudesa u Ime Isusovo.

Sećam se jednog slučaja kada se evanđelista molio za molitveni red od nekoliko stotina ljudi. Primetio sam jednu ženu s jako ukrštenim očima. Položivši svoje ruke na nju i pomolivši se, naš je brat sa još uvek zatvorenim očima rekao slušateljstvu da podignu glave i pogledaju ženu, da je znao da su joj oči ispravljene čak i pre nego je sam to video. Nije li Jakov rekao da će molitva vere spasiti nemoćnika, ne samo molitva.

DO OBALE FLORIDE

U januaru 1948. napustili smo svoje zaleđene zavičaje i uputili se na put prema jugu, u zimski raj Miamija u Floridi. Međutim, naš motiv nije bio zimski odmor, za razliku od pomahnitale rulje koja je bacala novac na konjske trke, trke pasa, plaže i grešno razuzdano slavljenje uopšteno, već služiti onima u potrebi kojih ima čak i u ovakvom predivnom raju prirode. Masovno su dolazili sačinjavajući zaista raznoliko slušateljstvo s predstvincima iz gotovo svake američke države kao i iz nekih stranih država, dovodeći neke od najsažaljivijih primera ljudske patnje koje smo videli. Naravno ne svi, ali mnogi od njih otišli su isceljeni.

Tamo smo imali privilegiju upoznati Avaka, jednog mladog hrišćanina Armenca, koji je u svojoj domovini bio pozvan i pomazan sa sličnim iskustvom kao i brat Branham. Jedne večeri za vreme ove kampanje nebo nam se osmehnulo kada smo dobili privilegiju upoznati F. F. Boswortha, veterana isceliteljske službe u ranim danima, o kome smo slušali i čitali mnogo godina. Za brata Boswortha i brata Branhamu, kao i za nas ostale, bila je to „ljubav na prvi pogled“, a kasnije smo dobili zadovoljstvo da on postane naš saradnik u evanđelističkom timu.

Panorama predivnih prizora otvara se dok razmišljam o tom nezaboravnom razdoblju: ne samo prirodne lepote u kojima smo uživali u tom slikovitom kraju, već divni sati koje smo proveli putujući obalom i putem Tamiami Trail u društvu našeg prijatnog brata Branhamu, moje supruge i čerke, Anne Jeanne i njene voljene prijateljice, Juanite. Predukus neba! Gostili smo se na Reči dok nam je naš brat razlagao Njenu dobrotu: sestre su

plakale dok je upoređivao tajne i borbe zemaljskog života s nebeskom slavom, a potom je on plakao dok su one pevale svoje predivne pesme o Isusu i nebu. S nama je bio čovek koji je živeo i na zemlji i na nebu. Imao je blaga na drugoj strani koja su često prizvala njegove misli daleko od siromašne zemaljske okoline u savršene nebeske oblasti i činilo se da su njegove reči slušaoce mogle preneti u nebeske prostore s njim. Nebo nikada nije bilo bliže nego onda kada su kroz suze pevali:

„Tamo me čeka radosno sutra,
Gde se otvaraju biserna vrata,
I kada prođem ovu dolinu žalosti,
Prebivaću na drugoj strani.
Jednom izvan dosega smrtnog pogleda,
Jednom, samo Bog zna gde i kada,
Točkovi smrtnog života svi će stati,
A ja ču otići prebivati na sionskoj gori.
Jednom će moji naporci odahnuti,
I sva će se moja lutanja završiti;
I sve zemaljske prekinute veze obnoviće se,
I više neću uzdisati ni plakati.“

... Ljubav Božiju nismo mogli jače osetiti nego kada smo uz ritmički otkucaj velikih atlantskih talasa čuli melodiju pesme:

„Kad bi tintom mogli ispuniti okean,
I da je nebo načinjeno od pergamenta,
A svaka stabljika na zemlji pero,
I svaki čovek pisar po zanatu;
Kad bi se ispisala ljubav Boga odozgo,
Isušio bi se okean,
Niti bi svitak mogao sadržati sve,
I da se rastegne od neba do neba.
O, ljubav Božija! Kako obilna i čista,
Kako neizmerljiva i jaka;
Zauvek će ostati
Pesma svetih i andela.“

Kako smo mogli znati da će vrlo brzo naš brat biti pozvan daleko od nas kako bi prošao kroz mračne senke doline smrti i da neće više moći nositi teret koji će iscrpiti njegove fizičke

sposobnosti te da će ga sama sećanja na ove dane tešiti tokom dugih meseci borbe s umornim živcima i mentalnom depresijom. Te kasne večeri kada smo preko širokog prostranstva penastih talasa posmatrali poslednje zrake zalazećeg sunca dok je večernji povetarac nosio divnu harmoniju devojačkih glasova i reči:

„Posmatrajući zalazak, život kao da bledi,
Senke noći iza mene čekaju da danu donesu kraj.
Negde iza trajnog plavetnila,
Nada je pronašla način da se probije,
Vera gleda iza zalaska, gde je svanuo večni dan.“
... je li mogao osetiti da dolazi vreme kada će njegovim voljenima i mnogobrojnim prijateljima stići vest da sunce njegovog kratkog života brzo zalazi? Mislim da je sigurno znao jer je često govorio o odlasku.

VELIKI SKUP U PENSACOLI

Proleće 1948. donelo je neke od najvećih skupova do tada, a među njima bilo je i probuđenje u Pensacoli u Floridi. Volimo da se prisjetimo tog vremena. Mnogo smo se pripremali. Nekoliko se grupa ujedinilo za tu kampanju, uključujući sve crkve Punog Evandjelja, za koje znamo na tom području, pod vodstvom našeg voljenog brata Welch-a. Na podobnoj lokaciji podigao se ogromni šator; mnoštvo ljudi okupilo se iz okolnih zajednica i država, neki čak i iz Michigana. Uprkos oluji u kojoj se šator srušio i surovom vremenu, u velikom je mnoštvu prevladao ugodan duh što je rezultovalo nebeskom atmosferom koja je trajala pet dana.

Jedan od spektakularnih prizora došao je u nedelju poslepodne. Najavili smo da će to biti služba posvećena nespašenima. Kada je evangelista ispričao svoju životnu priču, nekoliko se stotina ljudi, najmanje 1500, s omekšanim srcima i suzama na licima odazvalo na poziv za sve koji su hteli postati hrišćani. Samo Andeo Zapisničar zna je li se tako nešto ikada ponovilo. Mnogi koji nikada nisu lično došli do evangeliste na tom su skupu primili isceljenje. Vera je bila na visokom nivou te se, čak i dugo nakon što je umoran evangelista bio iznesen, red od 20 ili 25 lokalnih propovednika, koji su zaboravili međusobne

razlike i predrasude, molio za beskrajni red stotina ljudi koji su trebali isceljenje. Veliki dan!

Pre završetka sa skupom u Pensecoli i sa svim dragim uspomenama, spomenućemo još jedan događaj jutra našeg odlaska. Prišao mi je jedan čovek kojemu je trebala pomoći za njegovu čerku. (Mnogo je meseci bilo očigledno da će evandelistu biti primoran da se odmori i obnovi svoju snagu te izbeći napor slušanja problema svakog pojedinca...) Ali smo smatrali da je ova potreba bila posebna i doveli smo ga našem bratu. Nikada nećemo zaboraviti njegovu priču... Sa suzama na obrazima ispričao je kako je usvojio svoju predivnu sedmogodišnju čerku kada je još bila dojenče i da se njen um nije potpuno razvio i da nije savršen. Kada sam video sažaljenje ovog oca i ljubav za njegovo usvojeno dete, pomislio sam na jedan drugi prizor. Kako smo mi usvojeni u porodicu nebeskog Oca i takođe nemamo savršeni um (duhovno govoreći). Zbog toga On ima beskonačno sažaljenje i samilost za nas.

Nakon nekog vremena, okupili smo se u gradu Kanzas države Kanzas radi kampanje u gradskom auditorijumu. Tamo smo po prvi put sreli brata Orala Robertsa, koji je sada vrlo aktivan i silno upotrebljen u molitvi za bolesne.

Iz grada Kanzas na nekoliko dana otišli u Sedaliju u Missouriju. Usprkos tome što se evandelistu gotovo srušio, Bog je blagoslovio mnoštvo bolesnih i u potrebi.

Isplanirani skup u dvorani Masonic Auditorijum u Elginu u Illinoisu trajao je nekoliko dana uzburkavši vode u dolini Fox River kao možda nikada pre. Pri završetku skupa videli smo da je napor prevelik i da ćemo morati završiti ili će evandelistu ubrzano postati žrtva borbe za Isusa. Pozdravili smo se sa društvom u Elginu i okrenuli se ka topnom, ugodnom jugu te nismo bili svesni da nećemo videti voljenog evandelistu mnogo meseci tokom kojih će njegov život i dragocena služba biti gotovo ugušeni.

Ali hvala Bogu, drago nam je da možemo reći da smo u vreme pisanja ovog teksta upravo završili najveće probuđenje u istoriji naše crkve, a evandelistu William Branham je bolji, zdraviji, jači, nadareniji evandelistu nego ikad, s još većom verom i pomazanjem za propovedanje Evandelja. Neka ga Bog održi

jakim i punim vere dok njegovo smrtno sunce ne zađe ili dok Sunce Pravednosti ne izadje nad Amerikom koja je probuđena iz svojeg pospanog dremeža i sna.

14. POGLAVLJE

AUTOROV ULAZAK U BRANHAMOVU PRIČU

Ovde se zbog neprekidnosti mora objasniti način na koji je autor ušao u priču o Branhamu. Nekoliko godina pre upoznali smo brata Jacka Moorea (koji je napisao prethodno poglavlje) dok smo održavali probuđenje za njegovog tasta, propovednika G. C. Louta koji je tada bio pastor jedne crkve u Shreveportu u Louisiani. Tada smo vrlo cenili prijateljstvo s bratom Mooreom. U godinama koje su usledile građevinska firma brata Moorea je prosperirala dok nije postala jedna od najuspešnijih na tom području. Međutim, uz taj prosperitet on nije bio prezauzet za velike duhovne potrebe svoga grada. (Za vreme velike ekonomске krize crkva u koju je išao izgubila je svoju zgradu, a zajednica se raspršila.) Na kraju su on i njegovi saradnici odlučili da pokrenu nezavisnu crkvu u predgrađu tog mesta. Toj su novoj crkvi dali blagozvučni naziv Šator Života. U nadolazećim godinama ta se crkva neverovatno proširila te je nedavno izgrađena predivna nova zgrada Crkve Života blizu centra grada, a posvetio ju je niko drugi nego brat Branham.

Ja sam u međuvremenu u Ashlandu u Oregonu postao pastor jedne crkve koja je na naše zadovoljstvo izrasla u naprednu i uspešnu zajednicu. Dok ovo pišemo nalazili smo se usred probuđenja s evangelistom J. E. Stilesom u kojem je pedesetak osoba primilo krštenje Duhom Svetim. U to smo vreme bili pod neobičnim utiskom da će Bog crkvi ubrzo otkriti (nismo znali kada) novu silnu službu u kojoj će se događati silni znaci i čuda i čudesa. Zapravo, Bog nam je po duhu proroštva u prethodnim godinama pokazao da će se to dogoditi.

Zato smo po Božijem providenju 24. marta 1947., kada se Stilesov skup približavao kraju, primili pismo od brata Jack Moorea koje sledi:

Dragi brate Gordon,

Znam da ćeš biti iznenađen što ti se javljam odavde iz Oaklanda u Kaliforniji, ali evo šta se dogodilo. Upoznali smo brata Branhamu iz Jeffersonvilla u Indiani, baptističkog propovednika koji je primio Duha Svetog te ima veliki uspeh u molitvi za bolesne kakav nikad pre nisam video. Održali smo skup u Shreveportu kakav nikada pre nije bio održan. Zato smo brat Young Brown i ja došli zajedno s njim da ispunimo neke obaveze koje je on imao. Nismo pronašli dovoljno velike zgrade za toliko mnoštvo. Prošla je noć bila naša prva noć ovde, a zgrada je bila prepuna i sav prostor za stajanje bio je pun. Ovde ćemo biti do 25. te potom otići u Sacramento na tri noći. Tako da ćemo biti u ovoj državi nekoliko dana i zaista bih te voleo videti i želeo bih da vidiš šta ovaj brat čini...

Lep pozdrav,
Jack Moore

Polako smo pročitali pismo nekoliko puta sa izmešanim osećajima te ga konačno odneli i pročitali bratu Stilesu. Njegov je vlastiti duh s nama posvedočio što se toga tiče i obojica smo odlučili da otputujemo dole u Sacramento i vidimo neobičnu službu tog evanđeliste o kojem je moj prijatelj pisao. Unutar sledećih nekoliko dana brat Jack Moore avionom je doleteo u Ashland kako bi nas posetio i sledećeg smrta dana svi automobilom otišli u Sacramento udaljen oko 500 kilometara. Kada smo stigli, pronašli smo crkvu gde se skup trebao održati. Iako je bila na kraju grada, već je bila puna ljudi.

Služba koju smo videli te večeri sigurno je bila drugačija od bilo koje kojoj smo ikada pre prisustvovali. Nikada nismo čuli da je ijedan propovednik gluvoneme i slepe pozvao na molitvu, a da su oni odmah bili isceljeni. Poslednja osoba za koju se te večeri molilo bilo je jedno dete ukrštenih očiju. Video sam majku i

devojčicu kako neutešno sede po strani - bilo je toliko ljudi koji su trebali molitvu i činilo se da evanđelista nikada neće doći do njih. Došlo je vreme za završetak službe, a mnogi su još uvek hteli molitvu. Evanđelista se pripremao da ode i došao je do stepenica bine kada se slučajno okrenuo i ugledao dete. Odmah se sažalio nad njom i uzeo je, stavio svoje ruke preko njenih očiju i kratko se pomolio. Kada je dete pogledalo prema gore, gle, njene su se oči potpuno ispravile!

SUSRET SA WILLIAMOM BRANHAMOM

Sledećeg smo jutra imali privilegiju upoznati brata Branhamu. Ono što smo čuli i videli noć pre te utisak koji smo stekli kada smo ga upoznali uverilo nas je da je on čovek koji je, iako ponizan i skroman, dosegnuo do Boga i primio službu koja je bila više od ičega što smo do tada videli. Bila je to jednostavna vera koja je donosila rezultate i činilo se da je nalik onome što smo već dugo smatrali da je potreбno kako bi dovelo do probuđenja za koje smo bili uvereni da je Bog naumio da se dogodi pre Hristovog dolaska.

Prilikom upoznavanja našeg brata, saznali smo da je brat Moore s propovednikom Branhamom već razgovarao o meni i da se on veselio našem susretu. Posvedočivši neobičnoj sili službe tog evanđeliste, brat Moore je zaista uviđao prednosti mogućnosti da takva služba bude na raspolaganju svim Božijim ljudima. Jer, predavši bratu Branhamu dužnost, anđeo mu je zaista direktno rekao da će njegova služba biti za sve ljude. Budući da su naša udruženja bila u širim punoevanđeoskim krugovima, bratu Branhamu i bratu Mooreu činilo se da bih možda ja mogao biti taj koji će ga predstaviti propovednicima tih grupa. Brat Branham odmah je pristao da razmisli o našem pozivu da dođe na Sever i te jeseni održi neke kampanje u Oregonu i susednim državama.

Vratili smo se u Ashland uvereni da je Bog bio prisutan na našem putovanju i da je ovo bila služba koja će doći do mnoštva. Počeli smo s veseljem iščekivati mogućnost organizovanja nekoliko kraćih kampanja za brata Branhamu u severozapadnom predelu države.

Međutim, priželjkivali smo da prisustvujemo nekoliko dodatnih skupova sa bratom Branhamom pre severozapadnih kampanji. Naša crkva dopustila nam je da posetimo dolazeću kampanju u Tului i Oklahomi. Pristanak zajednice bio je jednoglasan, ali su svi tog jutra bili jako ozbiljni kao da su predosećali da možda neću još dugo biti njihov pastor. U junu 1947. krenuli smo za Shreveport u Luisiani. Kada smo stigli, brat Moore je bio spreman i sa nekoliko druge braće odvezli smo se severno u Tulu. Te smo večeri ponovo imali priliku posmatrati službu tog čoveka. Veliki crkveni prostor za slušateljstvo bio je prepun skroz do vrata i te su se večeri dogodile mnoge divne stvari. Bilo je mnogih za koje se trebalo moliti pa je služba trajala do dva sata ujutro. Tako je bilo celu prethodnu godinu. Šteta, pomislili smo, da uz milione bolesnih ljudi, samo nekolicina je zaista primenjivala vlast nad demonima i bolestima te je ovaj mali brat morao moliti za bolesne do fizičke iznemoglosti.

Do tada se održala nekolicina kampanja Punog Evandjelja. Doktrinalne razlike i drugi razlozi potaknuli su pojedine grupe da sumnjaju u druge. Kako bi svi imali koristi od ovih velikih službi, smatrali smo da je neophodno da se kampanje organizuju na interevandeoskoj bazi te da se svi sudeonici saglase da ne potiču rasprave oko kontroverznih tema, već da se udruže u zajedničkom naporu da se ova poruka oslobođenja prenese svim ljudima. Je li se to moglo ostvariti? Mislimo da jeste. Brat Branham bio je entuzijasta po tom pitanju jer je ujedinjenje vernika zaista bio teret njegovog srca otkad ga je andeo posetio. Pre nego što smo napustili Tulu, dogovoren su određeni planovi za seriju skupova na Zapadu za tu jesen.

Dva meseca kasnije dok smo bili na izletu do Glavnog veća u Grand Rapidsu u Michiganu, zaustavili smo se u Calgaryju u Kanadi gde je brat Branham održavao sedmodnevni skup. Imali smo priliku pomoći u molitvenom redu te smo tako dobili pogled izbliza na službu našeg brata. U jednom slučaju smo ga posmatrali dok je razgovarao s jednim čovekom koji je ležao na sklopivom krevetu. Isprva nije bilo nikakvog znaka intelligentnog odgovora od tog čoveka. Potom je supruga koja je stajala sa strane objasnila da taj čovek ne samo da je umirao od raka, već je

bio gluv i nije mogao čuti šta mu se govori. Brat Branham je tada rekao da je neophodno da čovek čuje kako bi ga uputio vezano uz isceljenje njegovog raka. Pomolio se na trenutak. Odjednom čovek je mogao čuti! Krupne velike suze kotrljale su se niz obraze tog čoveka čije je lice celo veče do tada bilo ravnodušno i bez izraza. Vrlo je pomno slušao o svom isceljenju od raka.

Još je jedan slučaj bio isceljenje gluvonemog deteta. Nakon molitve bilo je očigledno da dečak može čuti. Začuđeni izraz na njegovom licu nakon što je čuo zvuk svima je pokazao da je duh nemosti bio izgnan. Sledeće sam večeri ponovo video njegovu majku i veselo nam je rekla da je njen dečak već naučio nekoliko reči. (U ovoj se knjizi nalazi novinski izveštaj sa skupa u Calgaryju.)

BOŽIJA SVRHA PODIZANJA WILLIAMA BRANHAMA

Napustili smo Calgary s nekolicinom prijatelja koji su s nama putovali te nastavili svoje putovanje prema istoku. Nekoliko dana kasnije smo se zaustavili u Oberlinu u Ohiou gde se nalazi fakultet Oberlin kojeg je osnovao Charles G. Finney. Taj veliki Božiji čovek leži sahranjen na groblju pored Oberlina, gde je i umro pre nekih 75 godina nakon plodne službe kojoj malo koja služba u istoriji evangelizma može parirati. Finney bi sada jedva prepoznao Oberlin. Zaista, predivne fakultetske zgrade odražavale su materijalni prosperitet, ali Evandelje koje je Finney tako vatreno proklamirao pre dva naraštaja, sada je tu imalo samo nekoliko pristalica. Razarajući bič modernizma i socijalnog evandelja su prevladali. Ne bi bilo radosti u Oberlinu kada bi se Finney vratio i propovedao svoje dinamične propovedi u dvoranama tog sada ultra-modernog sveučilišta.

Pitali smo se u čemu je stvar. Zašto je u vremenskom rasponu od dva naraštaja došlo do tako potpunog propadanja. Tada smo se setili Jošuinih dana. Izrael je služio Bogu za vreme Jošuina života i takođe za vreme života onih koji su nadživeli Jošuu i: „VIDELI SVA VELIKA DELA ŠTO IH JE JAHVE UČINIO IZRAELU... NASLEDI GA DRUGI NARAŠTAJ KOJI NIJE MARIO ZA JAHVU NI ZA DELA ŠTO IH JE UČINIO IZRAELU. TADA

SU SINOVI IZRAELOVI POČELI ČINITI ONO ŠTO JAHVI NIJE PO VOLJI I SLUŽILI SU BAALIMA.“ (Sudije 2:7 - 11)

NJEGOVA SLUŽBA U POREĐENJU SA GIDEONOVOM

Tako je to bilo. Bilo je očigledno da se vera u Boga ne može preneti s jednog naraštaja na drugi bez novih manifestovanja Božije sile. Naraštaj koji je sledio nakon Jošue još uvek je imao svoje sveštenike, ali oni očigledno nisu znali ništa o Božijoj sili. Glavni rezultat njihove službe bez sile bio je da je „svako radio ono što je bilo ispravno u njegovim vlastitim očima“. Ali onda, kao i sada, uvek je bilo onih, kao što je bio Gideon, koji odbacuju verodostojnost đavoljeg objašnjenja da su dani čudesu prošli. Andeo mu se pojavio i rekao: „Jahve je s tobom, hrabri junače.“ Ali Gideon je odgovorio: „Oh, Gospodaru, ako je Jahve s nama, zašto nas sve ovo snade? Gde su sva ona čudesna njegova o kojima nam pripovedahu naši očevi govoreći: 'Nije li nas Jahve iz Egipta izveo?' A sada nas je Jahve ostavio, predao nas u ruke Medijancima.“ (Sudije 6:12-13) Gideon nije bio poput religioznih ljudi našeg vremena koji su potpuno zadovoljni sa Evandđeljem bez čudesu i koji vešto objašnjavaju odsutnost čudesu u svojim službama govoreći: „Dani čudesu su prošli,“ i da je sada Božija volja da hrišćani budu potlačeni bolestima. Gideon je odbio zavaravati sebe; suočio se s činjenicama. Ako je Bog s nama, gde su čudesu, želeo je znati. Zapazite da andeo nije rekao: „Gideone, ti si uzbuden, dani čudesu su prošli.“ Poštovao je Gideonovu veru tako što je upravo tamo učinio čudo. Kada je dotakao žrtvu koju je Gideon pripremio, „organj planu iz stene, spali meso i beskvanske hlebove“.

Andeo Gospodnji zaista je rekao Gideonu: „Idi s tom snagom u sebi i izbavićeš Izrael iz ruke Medijanaca. Ne šaljem li te ja?“ Kada je Božiji Duh došao na ovog čoveka punog vere, postao je drugi čovek i celi Izrael uskoro je bio svedok moćnog oslobođenja učinjenog natprirodnom silom.

Zanimljivo je primetiti da iako je Gideon verovao da ako je Bog zaista bio s njima, dani čudesu nisu prošli, ipak je bio poprilično iznenađen kada ga je andeo postavio za izraelskog

vođu. Nije mogao shvatiti da je to mudar izbor. Ne samo da je njegova porodica bila siromašna, već je on bio najmanji u očevoj kući. Ipak, čini se da je Božiji put često da prvi biva poslednji, a poslednji prvi. Kada ga je Bog blagoslovio pobedom, on je još uvek ostao ponizan i odbio je prihvatići ponudu da bude vladar nad Izraelom. Rekao je ljudima: „Jahve će biti vaš vladar.“ Vratio je slogu među svojom ljubomornom braćom i tokom mnogih godina koje su usledile u zemlji je bio mir.

Paralela priči o Gideonu očigledna je u životu Williama Branham-a. Obojica su rođena u vrlo siromašnim porodicama i nisu imali nikakvih ambicija da postanu veliki. Obojicu je Andeo Gospodnji posetio i poslao. Obojica su verovali da ako je Bog sa Svojim ljudima, onda dani čudesu ne mogu biti završeni. Oba su ova čoveka primila poseban dar Duha. Obojica su prezreli da postanu vladarima nad Božijim nasledstvom i obojica su uložili napor da bi doneli slogu među Božije ljude. S vrlo malom vojskom Bog je Gideonu dao pobedu nad neprijateljskom vojskom. Bez podrške ljudske organizacije i uz poneku prirodnu kvalifikaciju, William Branham je poslušao poziv da služi dar koji mu je Bog dao i mnoštva su navalila da ga čuju te su mnogi bili oslobođeni od patnji koje im je neprijatelj nametnuo. Gideon je trpeo opoziciju ljubomorne braće i telesnih ljudi. Tako je bilo i s William Branhamom. Obojica su onima koju su govorili protiv njih odgovarali obzirnošću i strpljenjem, a Bog je u Svoje vreme obojicu potvrdio.

Sličnost uslova prisutnih u Gideonovo vreme i onih u našem vremenu takođe je očigledna. Pokret Punog Evandelja nastao je za vreme prethodnog naraštaja, a pratili su ga mnogi znaci i čudesu. Ali sada su došli novi naraštaji i mnogi mladi ljudi, iako su čuli o delima učinjenim u prošlim danima, nikada nisu sami videli neko čudo. U mnogim crkvama tendencija je traženje zamene za Božiju silu i sklonost čisto ljudskom nivou proslavljanja.

Tokom povratka u Oregon bili smo pod snažnim utiskom da je manifestovanje Božije sile jedini odgovor na pitanje: „Kako možemo s porukom Evandelja doći do ovog naraštaja u ovom kratkom vremenu koje je preostalo pre Hristovog dolaska?“

15. POGLAVLJE

BRANHAM NA SEVEROZAPADU

Ubrzo je došlo vreme da počnemo skupove na Severozapadu. Još uvek smo imali zadatak pastorstva u Ashladu. Srećom, Evangelističko društvo Lorne Fox je došlo u našu crkvu na vreme i služba se pokazala kao jedna od najizvanrednijih koje je Ashland ikada doživeo. Malo raspoloživog vremena iskoristili smo da dovršimo organizovanje Branhamovih kampanji koje su trebale početi najpre u Vancouveru, B. C., a onda smo otišli južno u Sjedinjene Države. Tri pastora glavnih crkava u gradu koji su finansirali skupove bili su propovednici Walter McAllister, W. J. Ern Baxter i Clarence Hall. Za veliki deo uspeha ovog skupa zaslužne su odlične pripreme od strane tog lokalnog odbora. Propovednik Baxter, koji je kasnije postao deo Branhamovog društva, opisao je skup sledećim rečima:

„Prizori neopisive slave odvijali su se za vreme suviše kratke četvorodnevne kampanje sa propovednikom William Branhamom koja se odvijala širom grada. Kao i u ostalim gradovima tako i u Vancouveru najveći raspoloživi auditorijumi bili su nedovoljni da smeste ogromno mnoštvo koje je čekalo službu našega brata. Činilo se da su se okolni gradovi i sela doslovno slili u Vancouver dok celi grad nije postao svestan duhovnog udara hiljada ljudi koji su se molili i verovali. Propovedničke delegacije iz različitih gradova prisustvovale su sa namerom da dovedu službu brata Branhamu na slične skupove na svoja različita područja delovanja. Hiljade nisu mogle pristupiti skupu i to uprkos štrajku prevoznika koji je obuhvatio sve tramvaje i autobuse.

Vankuverskim službama prethodila su tri masovna molitvena skupa i tri velike pripremne službe dan pre nego što su službe

počele. Odmah od početka pregovaranja za dolazak brata Branhamu u Vancouver, zdrav duh jedinstva i saradnje prevladavao je među vankuverskim propovednicima. Taj ljubazni duh ostao je i ustvari se kroz službe pojačao i još uvek je vrlo stvaran izražavajući se u grupama i sastancima zajedništva. Primetili smo da je to jedna od izvanrednih karakteristika službe brata Branhamu i u drugim gradovima takođe. Kako je očajnički to bilo potrebno.

„Mnoga svedočanstva isceljenja nastavila su da privlače pažnju lokalnih pastora i mnogo divnih dela bilo je učinjeno brzim delovanjem Duha Svetog u vreme molitve. Prihvatiće se bilo koje vrste izveštavanja o isceljenjima bio bi nemoguć zadatak bez obzira je li reč o ispravljenim ukrštenim očima, ili o nepokretnim invalidima koji su ustali, ili o gluvima kako čuju, ili o nemima kako govore ili o pokušaju prepričavanja uzbudljivih svedočanstava onih koji su oslobođeni od raka, tumora i guše. Zadatak je suviše velik i kada bi naizgled bio dovršen, bio bi tek započet. Konačni zapisi pročitaće se tek onda kada budemo stajali pred Darivaocem svakog dobrog i savršenog dara.“

Usprkos otežanom prevozu veliki auditorijum sa nekoliko hiljada sedišta bio je ispunjen svake večeri; zaista, poslednjeg dana vrata su bila zatvorena u 5 sati. Bilo je očigledno da je samo nekolicina ljudi ikada mogla učiniti toliko dobra za četiri dana koliko je brat Branham učinio u Vancouveru. Mnogi su propovednici prisustvovali i sa entuzijazmom se vratili svojim crkvama inspirisani izvanrednom demonstracijom Božije sile koju su posvedočili.

Sledeći skup bio je u Portlandu u Oregonu, a počeo je na Dan primirja. Službe su se držale u raznim auditorijumima, ali se nije pronašla zgrada koja je mogla u potpunosti primiti mnoštvo. Za poslednje tri večeri bio je rezervisan gradski auditorijum, ali poslednje večeri čak je i to veliko mesto bilo popunjeno. Prisustvovalo je stotine propovednika i verske službe u krugovima Punog Evandelja praktično su prestale, osim u auditorijumu gde su se službe odvijale. Opis dramatičnog izazova opsednutog čoveka koji se dogodio na tom skupu naveden je u prvom poglavlju ove knjige.

Iz Portlanda smo otišli u Salem. Velika vežbaonica nacionalne garde bila je prepuna kao i sve njene odvojene donje prostorije u kojima su bili postavljeni zvučnici. Walter Frederick, predsednik lokalnog odbora, rekao je sledeće:

„Iz Salema u Oregonu mi takođe želimo iskazati zahvalnost Bogu za snažnu posetu tokom Branhamovih skupova. Ljudi su došli iz Sjedinjenih Država i Kanade. Nikada u istoriji ovog grada tolika masa ljudi nije nagrnula na jedno mesto zbog verskih službi. Salem se probudio i postao svestan Boga. Bilo je mnogo čudesa isceljenja i još uvek se prepričavaju svedočanstva o oslobođenju.“

Iz Salema brat Branham je otišao u naš grad Ashland, gde je lokalna vežbaonica nacionalne garde s 1200 sedišta bila popunjena. Sledeće nedelje društvo se odvezlo u Boise, gde je snažna trodnevna kampanja ispunila najveći auditorijum u gradu. U četvrtnaestodnevnoj kampanji uz relativno malo oglašavanja u novinama nekih 70 000 ljudi čuli su za evanđelje isceljenja, a najmanje 1000 njih bili su propovednici.

Mogli bismo napomenuti da je snaga brata Branham na ovim skupovima bila daleko manja od uobičajene. Nedeljom bi pokušao otići u Phoenix u Arizoni i tamo održati poslepodnevne službe u auditorijumu Shrine. Ponekad je morao cele noći biti budan. Jednom je njegov avion kružio satima tražeći mesto za spuštanje dok je polje skrivala magla gotovo neprobojne gustoće. Rezultati ovih skupova još su više izvanredni uzevši u obzir da je evanđelista služio izvan granica svoje snage i s tako napornim telesnim smetnjama. Kasnije smo pomno pazili da ne sudeluje u više službi nego što može podneti. Ali čak nam je i tada bilo očigledno da je brat Branham iscrpio svoje telesne mogućnosti i da mu je zaista bio potreban dug odmor.

16. POGLAVLJE

ROĐENJE ČASOPISA "GLAS ISCELJENJA"

Pri završetku kampanje u Boiseu brat Branham je izrazio da je vrlo sretan rezultatima skupova održanih na Severozapadu i da oseća da je Božija volja da se u budućnosti njegove službe nastave održavati na istoj međuevangeličkoj osnovi. Pitao me da li bih ja otišao u Shreveport u Lousiani kako bih se posavetovao sa bratom Mooreom o mogućnosti organizovanja drugih kampanja na toj osnovi. Pristao sam otići jer se nisam usudio dati i jedan drugi odgovor osim potvrđnog. Moja crkva ponovo je bila vrlo ljubazna dopustivši mi da odem. Zajednica je imala sreću jer je dobila priliku dogovoriti službe evandeliste Velmera Gardnera za vreme moje odsutnosti i iskoristila ju je. Zaista, brat Gardner je trebao primiti veliku inspiraciju na kampanji koju smo kasnije održali u Eugeneu. Nedugo nakon toga jedna nova služba isceljenja i čudesna počela je pratiti kampanje koje je održavao ovaj evandelistu.

Dilema trebam li ili ne potpuno napustiti crkvu i slediti delo koje se utiskom po proviđenju ukazano postalo je pitanje koje me sve više zaokupljalo. Nije bilo lako doneti odluku napustiti sve one koje volim, naročito crkvu koju sam gledao kako raste od male družine do velike i snažne zajednice. Činilo mi se da me Bog vodi i svejedno sam oklevao. Konačno mi je Bog u molitvi direktno progovorio i rekao da ne sumnjajući odem, a On će se pobrinuti da budem vođen korak po korak u svom delu velikog dela koji je započinjao u zemlji. Nakon što sam jednom odlučio, niti jednog trenutka nisam imao razloga da posumnjam da me Bog nije vodio pri odlučivanju.

Nedugo nakon Nove Godine stigao sam u Shreveport u Lousianu i porazgovarao sa svojim prijateljem, bratom Jackom Mooreom, o celoj situaciji. Zajedno s Youngom Brownom odvezli smo se u Jeffersonville u Indiani gde se brat Branham nekoliko dana odmarao kod kuće. Delovao je sretan što nas vidi i uživali smo u nadahnjujućem zajedništvu. Bilo je nekih problema koje je trebalo rešiti. Do tada službe brata Branhamu bile su predstavljane u jednom časopisu koji je uređivao jedan dobar hrišćanski brat u Teksasu. Problem koji je iskrsnuo bio je sledeći: Brat Branham je ustanovio da od vremena održavanja skupova na Severozapadu njegovi su skupovi dostigli takav opseg da su im prisustvovali vernici iz različitih grupacija. Svaki časopis koji bi se upotrebio na skupovima završio bi u domovima svih tih grupacija. Ako će kampanje biti organizovane na međuevangelističkoj osnovi, bilo je očigledno da časopis takođe mora biti istog karaktera. Zato je odlučeno da se već spomenutom bratu pošalje poruka i da se pita oseća li se slobodnim da temelji svoj časopis na jednoj međuevangelističkoj osnovi i, ako da, brat Branham bi nastavio upotrebljavati taj časopis kao svoju službenu publikaciju.

Te smo se večeri rastali i svi smo to pitanje nepovratno stavili u ruke Gospoda. Ujutro smo ponovo sreli brata Branhamu i izgledalo je da je primio umirujuće jamstvo. Rekao nam je da je te noći dobio odgovor s neba. Pažljivo smo slušali šta nam je govorio i u sledećim mesecima zaista smo posvedočili potpuno ispunjenje tih reči.

Dogadaji su se tada brzo odvijali. Ranije spomenuti brat nas je obavestio da oseća da nije u poziciji da časopis promeni u međuevangelistički kao što mu je bilo predloženo. Zato je nastao GLAS ISCELJENJA, a pisca je dopalo da postane urednik. Na početku smo se složili da stranice časopisa neće sadržavati rasprave o sporednim doktrinalnim pitanjima koja bi mogla dovesti do prepirkki i zbrke među ljudima Punog Evandelja, već da će objavljivati poruku velike službe, odzvanjanje poslednjeg Božijeg poziva neobraćenima, isceljenje Božijeg naroda s ciljem da se ujedine u Duhu i pripreme za Hristov dolazak. Ta politika trebala se i treba se održati zauvek dok Isus ne dođe.

U to vreme GLAS ISCELJENJA bio je smatran samo kao jedan instrument skupova brata Branham-a. Kasnije je, zbog svog oslabljenog zdravlja, bio primoran napustiti teren na duže vreme, a u Božijem proviđenju i uz saglasnost brata Branham-a časopis je tada postao službeni časopis velikih američkih isceliteljskih službi obuhvatajući, naravno, i službu brata Branham-a. Zanimljivo je primetiti da mnogi od drage braće koji su sada predstavljeni u časopisu svedoče činjenici da je njihova inspiracija i poziv u sličnu službu započeo dok su prisustvovali nekim od Branhamovih kampanja. Neka je Bogu sva slava.

KAMPANJA NA FLORIDI

Bilo je dogovorenog da će se članovi Branhamovog tima pridružiti u Miamiju na Floridi na šestodnevnoj službi početkom 1948. godine. U međuvremenu su počele kružiti neobične glasine da je brat Branham umro. Ta glasina je počela kružiti odmah nakon Nove Godine i nije jenjavala. Širom zemlje ta se priča pričala i prepričavala. Uložili smo velik napor da bi uverili ljude da je ta glasina neistinita. Uzbudeni pojedinci svejedno su pisali, zvali i slali nam telegrame tražeći potvrdu. Širenje glasina se nastavilo (a datum navodne smrti evangeliste postepeno se pomerao) dok nije izašlo prvo izdanje GLASA ISCELJENJA u aprilu 1948. Bio je to izvanredan primer propagandne moći neistine, a nismo čak mogli ni pronaći njen izvor. Glasine, kao i mnoge druge, u svom karakteru nisu bile zlonamerne. Njen izvor je bez sumnje proizašao iz činjenice da je neprekidan rad našeg brata kroz višesatne noćne molitve za bolesne iscrpio njegovu snagu do te mere da je to slušateljstvo moglo primetiti. Ipak, Bog još nije bio gotov sa Svojim slugom. Iako je bila istina da je brat Branham mesecima trebao ići stazama velikog fizičkog iskušenja, bila mu je sudbina izaći kao pobednik sa službom većom nego ikad.

U Miamiju šator je bio postavljen daleko u predgrađu. Zajednička podrška crkava nije bila organizovana jer je služba bila zakazana u tako kratkom roku. Većina drugih skupova pod takvim bi okolnostima bila osuđena na neuspeh. Usprkos tome,

vest se brzo proširila i šator je za nekoliko dana bio popunjeno. Mnogo se divnih čudesa dogodilo i poziv do oltara u nedelju poslepodne bio je posvedočen stotinama muškaraca i žena koji su izašli da predaju svoje živote Hristu.

Dok smo bili u Miamiju, brat Branham se sreo s čuvenim evanđelistom F. F. Bosworthom. Brat Bosworth je još 20-ih održavao velike isceliteljske kampanje kojima su prisustvovala velika slušateljstva. Najveći broj ikada okupljenih ljudi u Ottawi u Kanadi prisustvovali su Bosworthovim skupovima i otprilike 12000 tražilo je spasenje od Gospoda. Mnogo sličnih kampanja organizovano je širom Amerike i Kanade, a novine su s vremena na vreme pisale o divnim čudesima koja su se u njima događala. Susret s bratom Bosworthom, naravno, bio je zanimljiv događaj za celu družinu. Svi su bili posebno impresionirani blagim i pobožnim duhom tog brata kojeg je Gospod upotrebio na tako poseban način. Prisustvovavši nekoliko službi brat Bosworth je izjavio da iako mu je Bog dao skupove velikih razmara, nikada nije video da se čuda toliko uzastopno događaju toliko rano u kampanji. Dok je on često morao raditi i nekoliko nedelja dok vera ne bi porasla dovoljno visoko da bi se dogodila izvanredna čuda, u službama brata Branhamu takva su se čuda događala prve večeri. Brat Bosworth bio je pozvan da govori na jednoj od večernjih službi u Miamiju, a kasnije je video mogućnost da sa družinom ode u Pensacolu i ostale severne gradove gde je brat Branham planirao ići.

Uz uspeh kampanje brat Branham je zaista uživao i u svom boravku u Miamiju, gde je u zimsko vreme suptropska klima vrlo priyatna. Izobilje, veličanstvenost i luksuz bili su svugde očigledni, iako je tužna priča o bolestima i patnjama prisutnim kako u domovima bogatih tako i u domovima siromašnih bila ista u tom gradu kao i u svakom drugom. Napustivši Miami odvezli smo se severozapadno. Umirujuća toplina Južne Floride postepeno se provukla iza nas i ponovo nas je dočekao „Kralj Zime“ koji je tada vladao u punoj snazi najvećim delom prostrane Amerike.

PENSACOLA

Sve smo pripremili da sledeću kampanju održimo u Pensacoli. Razne crkve Punog Evandjelja složile su se da će sarađivati u toj kampanji koja je bila planirana da počne krajem marta. U međuvremenu brat Branham je trebao uzeti nekoliko nedelja odmora što je uključivalo i putovanje u Phoenix u Arizoni. Ostatak družine trebao je ispuniti razne obaveze koje su iziskivale malo vremena. Na određeni dan, otprilike mesec dana kasnije družina je stigla u Pensacolu s bratom Branhamom kako bi započeli skup. Ova se kampanja pokazala kao najzanimljivija. Nije prošla bez nesretnog slučaja jer je jak vetar, koji je duvao sa zaliva, srušio šator i naneo određenu štetu. Jedna se služba morala održati u jednoj lokalnoj areni dok se popravke nisu izvršile. Međutim, pod stručnim vodstvom propovednika D. L. Welchom, jednog od pastora saradnika, šator je bio popravljen i podignut, a kampanja se bez daljnjih smetnji nastavila u „platnenoj katedrali“.

SLUŽBA ZA PAMĆENJE

Vrhunac kampanje i služba za pamćenje odvila se u nedelju poslepodne. Veliki šator nije bio samo ispunjen već su mnogi stajali napolju dok je brat Branham počeo iznositi svoju životnu priču. Kada naš brat pripoveda tu priču, nije da je samo ispriča, već je ponovo proživljava. I ne samo on, već je i oni u slušateljstvu takođe proživljavaju s njim. Sat ipo vremena veliko mnoštvo ljudi bili su zaneseni, takoreći, dok su sa dubokim zanimanjem slušali priču o njegovim ranim danimi siromaštva i oskudice, njegovom obraćenju i kako je Bog radio s njim, zatim o tragedijama njegovog života i na kraju o konačnim trijumfima. Govornik nikada tu priču nije ispričao na tako dirljiv način kao tog poslepodneva. Dok smo posmatrali slušateljstvo, videli smo snažne muškarce kako bez srama maramicom brišu lice dok su im suze tekle niz obraze. Pisac nikada nije video ganutije slušateljstvo. Konačno, kada je evanđelista završio svoju poruku i pozvao grešnike za oltar, odvila se vrlo neobična scena. Skoro je

svaki grešnik u velikoj zajednici ustao na noge tražeći molitvu da bi bio spašen. Razne procene o broju ljudi koji su se odazvali ovom jednom pozivu za oltar bile su u rasponu od 1500 do 2000 ljudi. Bio je to najveći odziv na jednoj službi koji smo ikada videli i bez sumnje se može uporediti sa samo nekoliko slučajeva u istoriji evangelizacije. Odmah je postalo očigledno da nema prostora na kojem bi se smestio toliko velik broj onih koji su tražili spasenje i nije se moglo učiniti ništa drugo nego reći im da se mole tamo gde su stajali. Može li iko ko je tog poslepodneva bio prisutan zaboraviti tu scenu? Ljudi su plakali dok su priznavali svoje grehe i pozivali Boga da se smiluje njihovim dušama. Dok su minute prolazile, tu i tamo su ove suze pokajanja prelazile u suze radosnice i uskoro su šatorom odjekivali mnogi povici pobjede. Samo anđeli na nebu znaju koliko je imena tog poslepodneva bilo upisano u Jagnjetovu Knjigu Života, ali mora da ih je bilo mnogo.

Dokaz o velikom delu učinjenom u tako kratkoj kampanji dali su kasniji rezultati tog skupa. Jedan od pastora saradnika godinu dana kasnije nam je rekao da je njegova crkva ubrala ogromnu žetvu iz kampanje, a i ostale lokalne crkve su se uvećale. Smatrali smo da je jedna od izraženijih karakteristika skupa, i karakteristika za koju smo sigurni da je uveliko doprinela njegovom uspehu, bila voljnost raznih crkava za saradnju i zanemarivanje doktrinarnih razlika, koje su zaista bile sporedne u poređenju s velikim istinama oko kojih su se svi potpuno slagali.

Brojna zapanjujuća čudesna su se dogodila za vreme te kratke kampanje, ali nema prostora da se opišu. Međutim, okolnosti koje se odnose na oslobođenje teško umobilog čoveka toliko su izvanredne da moramo izdvojiti par redaka za nekoliko detalja. Kao što je spomenuto, budući da je jak vetar iziskivao spuštanje šatora, jedna služba kampanje održana je u lokalnoj areni. Taj umobilni mladić doveden je te večeri iz državne institucije na službu da se za njega moli. Pri završetku službe oni koji su ga doveli pokušali su ga izvesti iz zgrade, ali on je odbio otići. Kada su nam to dojavili, pozvali smo šestoricu muškaraca i silom ga izveli iz zgrade. Sile koje su ga zaposedale bile su toliko moćne da je to iziskivalo veliki napor, ali smo ga s vremenom sigurno

smestili u automobil, ili smo makar tako mislili, te ga tamo ostavili pretpostavljajući da neće biti daljih poteškoća. Zamislite kako smo se zaprepastili kada smo nakon nekoliko minuta čuli prodoran krik i okrenuvši se videli ga kako juri prema grupi žena i dece koji su stajali i pričali pored vrata arene.

Njegov nagao nalet se dogodio tako iznenadno i neočekivano da nismo znali šta da radimo. Srećom, ljudi pored vrata su se razbežali u svim pravcima pre nego je došao do njih. Potom se besno okrenuo i mašući rukama navalio prema jednom od članova Branhamovog tima koji je stajao u blizini. Demoni imaju snagu da pokidaju lance i učine druga nadljudska dela, ali su na sreću bespomoćni pred Isusovim Imenom! Iako ga je povremeno udarao, brat ni jednim udarcem nije bio povređen čak ni dodirnut. Nešto natprirodno odbijalo je svaki udarac opsednutog čoveka. Teško je reći koliko dugo se to moglo nastaviti, ali upravo u tom trenutku dva policajca koja su se zatekla u blizini, čuvši povike i vrisak žena, pojurili su i videli ono za šta su pretpostavljali da bi bila obična tučnjava te su ih obojicu počeli ispitivati. U tom je trenutku umobilni čovek sa žestokim psovskama nasruuo na policajce, a oni su ubrzo ustanovili da imaju i više nego pune ruke posla. Kotrljali su se i hrvali po travi i na kraju su policajci morali primeniti oštire mere da bi savladali upornog napadača i stavili mu lisice. Na poziv policije stigla su policijska patrolna kola i na kraju je čovek bio savladan i odveden u stanicu gde je bio smešten u posebnu celiju na jednu noć.

Kada su otišli, nikada nećemo zaboraviti suze nesretne sestre bolesnog čoveka koja ga je bila dovela na skup. Došla je i sa boli u duši nas molila da se brat Branham pomoli za njega. Naravno, bratu Branhamu bilo je nemoguće odgovoriti na mnoštvo poziva koji su svaki dan pristizali od onih koji su žeeli da poseti bolesne i zarobljene ljude. Ali je ta sestra bila toliko tužna i uporna da je brat Jack Moore na kraju pristao bratu Branhamu ujutro reći za taj slučaj.

Sledećeg jutra brat Moore je bratu Branhamu počeo iznositi priču o događaju koji se dogodio prethodne večeri. Tada se dogodilo to divno manifestovanje dara Duha pomoću kojeg naš brat često svedoči događajima koji se odvijaju izdaleka pa čak i

pre nego što se dogode. Zaista smo se setili dela Jelisejeve službe kada je video planove kralja Sirije pre nego što su se uopšte dogodili. Ili samog Hrista kada je natprirodnim vidom izdaleka video Natanaela. U ovom slučaju Bog je umobilnog čoveka već bio pokazao bratu Branhamu te da će se tog dana moliti za njega i da će čovek biti isceljen. U viziji je prepoznao prizor oslobođenja po crvenastom automobilu i po odeći čoveka koji je trebao biti oslobođen.

Tada smo se pokušali dogovoriti sa policijom grada Pensacole da oslobode tog mladića. Međutim, nisu ga hteli pustiti osim ako bi bio odveden izvan granica grada i nikad se ne vrati, a to bi im se moglo oprostiti ako se setimo nevolja koje su imali prethodne noći. Konačno smo se dogovorili da se svi sastanemo na plaži Gulf. Ali kada je brat Branham stigao i pažljivo pogledao automobile, napomenuo je da nije sve onako kako je bio video u viziji. Dok je on oklevao, brat Moore je odlučio odvesti svoj novi De Soto malo dalje od mesta gde se nalazio umobilni čovek jer su njegova čerka i još jedna sestra bile u njegovom automobilu. Brat Branham je tada izašao i otišao do mladića. Odmah je primetio da mu je odeća identična onoj kakvu je video u viziji pa mu je rekao da se vrati u automobil i pričeka. Potom se dogodila neobična stvar. Kao što je brat Branham kasnije rekao: „Pogledao sam nazad prema automobilu brata Jacka. Najveći deo plaže bio je od belog peska. Ali na mestu gde je automobil bio parkiran bio je nanos crvene gline. Zbog zraka sunca koji su se odbijale od crvene gline prema jako poliranom žučkastosmeđem automobilu, taj se automobil činio crven. Odmah sam znao da je to upravo ono što sam bio video u viziji. Tada sam otišao preko i mladom čoveku izgovorio reči: 'Tako kaže Gospod, zao duh će te sada napustiti i ozdravićeš.' Mladi čovek odmah je bio oslobođen i počeo je normalno razgovarati.“

Bilo je to jedno impresivno svedočanstvo policajcima Pensacole jer su shvatili da je Bog učinio nešto divno u njihovoj sredini. Mnogi su zahvaljivali Bogu zbog tog manifestovanja Njegovog saosećanja za čoveka kojeg je Sotona tako okrutno vezao.

Nekoliko meseci kasnije mladić koji je bio oslobođen poslao je svoje svedočanstvo i ono se pojavilo u jednom izdanju GLASA ISCELJENJA. (jul, 1948.) Njegovo svedočanstvo glasi ovako:

„Kada sam imao dve godine, bolovao sam od dečije paralize. Moji su me roditelji vodili raznim doktorima. Neko sam vreme proveo u bolnici za decu s invaliditetom. Niko mi od njih nije pomogao. Celo se vreme pogoršavalio. Na kraju se moje stanje toliko pogoršalo da sam postao umobolan. Gotovo sam sedam meseci bio u državnoj instituciji kada su moji čuli za službu isceljenja brata Branhamu u Pensacoli. Doveli su me tamo i te sam večeri završio u zatvoru jer Gospod nije bio gotov sa mnom. Upotrebio me je kao primer da pokaže ljudima da ima veću silu od đavola. Kada me sledećeg jutra posetila moja sestra, bio sam potpuno zadovoljan jer je Bog bratu Branhamu bio pokazao da mi je iscelio telo. Sada mi je 25 godina i imam dobar posao. Hvala Bogu za Njegovu silu isceljenja.“

T-C-Sopchopy, Fla.

17. POGLAVLJE

**BRANHAMOVA DRUŽINA ODLAZI NA
SEVER**

Sledeći je skup bio planiran da se održi u gradu Kansasu u državi Kansas u Memorial Hallu početkom aprila. Brat U.S.Grant bio je predsednik lokalnog odbora i odlično je sve pripremio za skup. Stigli smo oko 8 sati uveče i odmah se odvezli do kuće brata Granta. Bio je sretan da nas vidi, ali je izrazio određenu zabrinutost zbog brata Branham-a za kojeg je rekao da još nije stigao iako je primio vest da će biti tamo ranije toga dana. Propovednik Grant rekao je da zna da on još nije stigao budući da je samo on znao lokaciju hotela gde smo trebali odsesti - uvek je bilo neophodno da to bude dobro čuvana tajna. (Jednom prilikom kada je javnost saznala gde se nalazi hotel u kojem je brat Branham odseo, formirao se dug red bolesnih pred njegovim vratima ozbiljno poremetivši poslovanje hotela.)

I mi smo sami bili samo malo uznemireni jer smo znali da je brat Branham do tada već trebao stići. Ali nije nam bilo preostalo ništa drugo nego da čekamo na dalje vesti te smo otišli u hotel. Bili smo nemalo iznenađeni kada nam je recepcionar rekao da je on stigao i da se već povukao u sobu. Kada smo kasnije pitali kako to da nije najpre otišao kod brata Granta, odgovorio je da je bio vrlo umoran i mislio je da bi možda bilo najbolje rano otići na spavanje i što se bolje odmoriti. Rekli smo: „Kako si znao da treba doći u ovaj hotel?“ „Pa,“ rekao je, „jednostavno se činilo da znam.“ To je bilo sve što smo mogli dobiti od njega i možda jedino što nam je on mogao reći. Nismo bili previše iznenađeni budući da smo iznova i iznova imali slična iskustva kada je njegova percepcija segnula a on znao stvari koje mu nisu došle

putem njegovih pet čula. Nikada nećemo zaboraviti koliko je zbumjen brat Grant bio kada smo mu rekli šta se dogodilo. Ne želimo, međutim, ostaviti utisak da je brat Branham imao sposobnost upotrebljavati taj dar po želji, već samo u onim trenucima kada bi se Božiji Duh posebno pokrenuo nad njim da bi se dar očitovao.

Prve večeri na skupu u Memorial Hallu prisustvovalo je nekih 1500 ljudi. U nedelju uveče bila je izvanredna služba. Treće se večeri Božiji Duh manifestovao neuobičajenom silom. Neki novinari bili su prisutni te večeri. Njihov članak, objavljen u konzervativnom časopisu Kansas City Times 13. aprila 1948., izašao je sledećeg jutra. Iako napisan u „novinskom stilu“ smatrali smo da je taj opis sve u svemu dobra pohvala te službe. Sledi nekoliko odlomaka članka:

„Usred „amenovanja“ okupljenih propovednik William Branham iz Jeffersonvilla u Indiani vodio je treću iz niza od pet isceliteljskih skupova u Memorial Hallu u gradu Kansasu države Kansas.“

„'Šta god tražili od Boga da učini, On će to učiniti,' gospodin Branham je rekao. 'Nije bitno koliko ste zbog bolesti blizu smrti, On vas može izlečiti upravo sada ako samo uhvatite Boga za Njegovu Reč.'“

„Dvadesetak bolesnih osoba prošlo je binom prošle večeri i rekli su da su bili izlečeni od raznih bolesti nakon što se gospodin Branham kratko pomolio s njima. Slušateljstvo je bilo dirnuto. U očima mnogih bile su suze, a usne su im se micale kao u molitvi. Neke su majke jecale dok su u svojim rukama ljaljale nemirne bebe. Jedna devojčica iz Mobila u Alabami rekla je da su njene oči bile ukrštene kada je izašla na binu prošle večeri, ali nakon što se brat Branham pomolio, postale su normalne i jasne. Jedna druga žena podigla je ruku i rekla da je gušavost upravo nestala s njenog vrata. Rekla je da je gušu imala godinama i da joj je doktor pre godinu ipo dana rekao da se može ukloniti samo operacijom.“

Na sledećoj službi publika je bila nagurana do vrata kao i poslednje večeri te kratke kampanje.

Nekoliko zanimljivih događaja se dogodilo za vreme kampanje u gradu Kansasu. Jedna je gospođa došla do pisca i rekla kako je bolovala od teške bolesti, ali nije mogla doći do molitvenog reda zbog velikog broja ljudi. Usprkos tomu, njena vera je porasla i te je noći u hotelu probudila svog supruga, rekla je da veruje da kada bi samo smesta mogla doći do molitvenog reda, da bi bila isceljena. Suprug se malo trgnuo i na kraju, zaključivši da je sanjala, rekao joj da može. Međutim, ujutro kada je žena ustala, bila je sasvim zdrava! Sećala se svog sna kao i njen suprug. Sledeće večeri požurila je obavestiti nas šta se dogodilo. Gospođa je posegnula verom i to je bilo sve što je bilo potrebno da dobije svoje isceljenje.

Doktori često prisustvuju Branhamovim skupovima. Dan nakon završetka kampanje jedan od vodećih doktora na području tog velegrada došao je u sobu u kojoj smo mi bili. Bio je hrišćanski džentlmen i nikada nećemo zaboraviti kako je stavio ruku na rame brata Branham-a i pozvao blagoslov nad njim. Pre nego je otišao, zamolio je molitvu zbog određene bolesti od koje je bolovao, a koju medicina nije mogla izlečiti. Brat Branham se rado pomolio za njega.

SEDALIA U MISSOURIJU

Zatim smo otišli u Sedaliu u Missouri gde smo održavali službe tri dana. Brat Ern Baxter iz Vancouvera u Britanskoj Kolumbiji nam se tu pridružio i bio je poslepodnevni govornik uz brata F. F. Boswortha koji je govorio na prepodnevnim službama. Propovednik Byrd Campbell, jedan preduzimljiv pastor, bio je predsednik lokalnog odbora i odradio je posao vrlo uspešno. Lokalna vežbaonica nacionalne garde s 1600 sedišta, gde su službe bile održane, pokazala se previše malom i ogromno mnoštvo nije moglo ući. Ljudi su sedeli svuda: na prozorima, vratima, na prolazima, a mnogi koji nisu mogli ući stajali su napolju gledajući unutra.

ELGIN U ILLINOISU

Poslednja kampanja na Istoku tada je održana u Elginu, poznatom po proizvodnji satova, koji se nalazi blizu Chicaga. Auditorijum sa oko 2 000 sedišta bio je nedovoljan za smeštaj gomile koja je došla. Zaista, nakon prvoga dana mnoštva koja su pristizala u poslepodnevnim satima potpuno su popunila dvoranu. Preputićemo propovedniku Merrillu Johnsonu, predsedniku lokalnog odbora, da nam ispriča priču o kampanji u Elginu:

„Bio je to drugi put da prisustvujem Branhamovim skupovima. Čvrstog sam uverenja da je na mnogo načina taj skup nadmašio moje prvo iskustvo. 'Od vremena velikog požara u Chicagu,' kako je to neko vešto opisao, 'Elgin i okolni gradovi nisu bili tako jako potreseni.' Svi su pričali o toj temi danima nakon završetka skupova. Hrišćani su uz to postali svesni potrebe za više ljudi kao što je brat Branham. Izveštaji, međutim, pokazuju da Bog u ovim poslednjim danima u crkvi Isusa Hrista podiže sve više ljudi s tom službom isceljenja. Duh Božiji bez sumnje vrlo brzo priprema Crkvu za njen veliki odlazak u slavu. To mora da je zaista ubrzo.“

„Niko ne može prisustrovati Branhamovim skupovima a da nema osećaj kako je to bilo živeti u danima apostola. Rečima se ne može opisati neočekivano izbijanje zanosa i neopisivo strahopoštovanja koje zahvati ljudi koji po prvi put iskuse Božiju silu isceljenja i čudesa. Koje reči mogu opisati iskustvo posmatranja kako se slepe oči otvaraju, gluve uši čuju, nemi izgovaraju svoje prve reči, bogalji hodaju, ukrštene oči ispravljuju i mnogih drugih veličanstvenih stvari.“

„Blag, skroman i ljubak karakter brata Branhamu tako živopisno ocrtava Hristov Duh koji dominira njegovim životom. Videti veliku ljubav brata Branhamu prema deci dirnulo bi i najtvrđe osobe. Retko bi koje dete s ukrštenim očima, slepo, gluvo ili nepokretno prošlo pored brat Branhamu a da ih on ne bi zagrljio i preklinjao Boga da učini čudo u njihovim malim telima i, koliko sam video, u svakom slučaju Bog je našem bratu čudom ispunio molitvu.“

„Čini se da je skup u Elginu postao poput mnogih velikih kamp skupova ujedinjenih u jedan. Mnoštva koja su došla iz čitavih Ujedinjenih Država i Kanade doslovno su uzdrmali ovaj grad. To podseća na biblijske stihove koji govore o masama koje su se gurale oko Hrista u danima Njegove zemaljske službe.“

„Još jedna značajna karakteristika Branhamovih skupova u Elginu bilo je pevanje publike i specijalne pesme. Vera je dostigla nove visine i Božiji blagoslovi su se spustili na ljudе dok su pesmom slavili Hrista. Mnogi su primili iseljenja na mestima где su sedeli te su predali svoje molitvene kartice bez da su prošli kroz molitvene redove. Neka od njih bila su čudesna. Specijalne pesme studenata teološkog fakulteta Great Lakes Bible Institute u Zion-u i ostalih evanđelističkih grupa zaista su upotpunile skupove. Saradnja svih koji su uložili trud da službe učine uspešnima bila je karakteristika ovog velikog duhovnog skupa. Svim članovima odbora bilo je ugodno raditi s Branhamovom družinom. Retko je koji skup takvog intenziteta vođen tako glatko i sa takvim odobravanjem.“

TACOMA U WASHINGTONU, 12. - 17. APRILA 1948.

Sledeći planirani skup bio je u Tacomi u Washingtonu. Zbog snežne oluje na Stenovitim planinama, brat Branham u Tacomu nije došao na vreme za prvu službu. Ipak, tamo su ga mnogi očekivali i sledeće je večeri bila još veća gužva.

Veliki problem je iskrsnuo na početku skupa. Bilo je rano proleće i arena za klizanje nije imala uredaj za grejanje. Koristiti nezagrejanu zgradu za verske službe bilo je gotovo nezamisliv za to doba godine u tom području. Jedino rešenje problema moglo je biti to da će mnogi ljudi prisustovati pa bi se arena mogla zagrijati toplinom njihovih tela. To je zaista ono što se ustvari i dogodilo! Nekih 6000 ljudi ispunili su zgradu i temperatura je bila vrlo ugodna.

Jedna od značajnijih karakteristika skupova u Tacomi bila je činjenica da su se propovednici iz mnogih crkava ujedinili u zajedništvo Punog Evanđelja. Bilo je divno i slavno. U nekim gradovima crkve su bile sklone sumnjičavosti prema drugim

crkvama i nije bilo pravog duha zajedništva. Braća u Tacomi pokazali su spremnost na saradnju kako bi svi bili blagoslovljeni. Rezultat toga bio je da verovatno ni u jednom gradu u Sjedinjenim Državama nije bilo snažnijih svedočanstava o poruci Punog Evandelja nego u toj sredini.

Za vreme ručka brat Branham je propovednicima govorio o nekim stvarima koje su mu bile na srcu. Bilo je to ozbiljno i impresivno vreme i mnoge su suze potekle niz lica onih koji su slušali. Usput se čuo komentar među braćom koja su sedela тамо za ručkom, za koji smo smatrali da je tipična reakcija mnogih koji su prisustvovali Branhamovim skupovima. Jedan drugom su govorili: „Kada se ovaj skup završi i dok su ove stvari još sveže u mom umu, želim se povući na nekoliko dana i biti sam sa Bogom.“

Nema sumnje da je grad postao svestan Boga na jedan izuzetan način. Vođa zajednice „Mladi za Hrista“ izneo je divno svedočanstvo o tome kako je na njega uticao taj skup. Neki visoko pozicionirani policijski službenici izneli su svoja svedočanstva o tome kako ih je skup blagoslovio.

SKUP U EUGENU U OREGONU

Iz Tacome družina je otputovala na jug u Eugene, gde je održana poslednja kampanja Branhamove družine posle koje je postalo nužno da se brat Branham vrati svojoj kući na duži odmor. Sledi deo članka o skupu koji se pojavio u julu 1948. u GLASU ISCELJENJA a koji je napisao propovednik Arthur Hyland.

„Pet je dana propovednik William Branham održavao službe isceljenja u Eugenu u Oregonu. Prva služba i ona u subotu održane su u crkvi Lighthouse Temple. Ostali skupovi bili su održani u zgradи vežbaonice nacionalne garde. Ogromne mase popunile su obe lokacije. U kampanji su sarađivali propovednici i crkve sa širokih područja. Jedna od velikih karakteristika skupa bila je činjenica da su za vreme kampanje ljudi iz mnogih crkava postali kao jedno.“

„Izvanredna čudesna isceljenja su se događala tokom tih pet dana. Gospođa Gordona Lindsayja, supruga urednika, vodila je zabeleške o ljudima za koje se molilo. Jedna je devojčica imala kraću nogu. Nakon što se za nju molilo, brat Branham ju je prošetao gore dole po bini i nisu se primetili nikakvi znaci šepanja. Majka je gospodi Lindsay rekla da joj je nogu za 3,8 centimetara bila kraća od druge.“

„Na jednoj službi jedna osoba sa štakama je stajala u pozadini auditorijuma. Taj čovek nije mogao doći u molitveni red. Dok je mnoštvo izlazilo, neko mu je rekao: 'Pa, nisi primio isceljenje.' Čovek je odgovorio: 'Jesam, sada ga imam.' U tom trenutku je bacio svoje štake i počeo hodati. Ljudi su vikali i slavili Boga kada su ga videli isceljenog i oslobođenog.“

„Propovednik F. F. Bosworth pomogao je u kampanji u Eugeneu i Božiji blagoslov je moćno bio nad njim dok je slušateljstvu propovedao Reč vere. Propovednik Gordon Lindsay je takođe govorio na službama. Uobičajeno je da se jednom od lokalnih pastora koji su radili na skupovima podnese izveštaj, zato sledi jedan odlomak iz pisma propovednika Arthur Hylanda.“

„Kao sekretar udruženja propovednika koji su bili pokrovitelji Branhamove kampanje u Eugene u Oregonu želim zahvaliti Bogu za brata Branhama i divne rezultate koje je ovde donela njegova služba. Ta služba je pridonela potpunoj harmoniji, ne samo među pastorima već i među laicima članovima crkve u Springfieldu i Eugene koji su prisustvovali ovim velikim skupovima, više nego išta drugo ikada.“

„Na ovom je skupu brat Branham bio toliko izmoren da su svi mogli primetiti kako se nalazi na kraju svojih snaga. Mnogi su bili isceljeni od svih vrsta oboljenja i bolesti. Dve velike guše nestale su baš pred mojim očima kao i rak s lica jedne gospode. Noga jedne devojčice koja je bila kraća od druge bila je produžena. Jedna katolkinja koja je deset godina bila invalid bila je izlečena od raka, ustala je iz kreveta i odšetala iz zgrade te od tada sve poslove sama obavlja. Dogodilo se mnogo drugih isceljenja za koja Bogu dajemo svu hvalu.“

18. POGLAVLJE

ZAPANJUĆA FOTOGRAFIJA U DVORANI HOUSTON COLISEUM

Nakon čudesnog oslobođenja od nervoze, kako se 1948. bližila kraju, brat Branham ponovo se vratio na teren zbog niza kratkih kampanji. Pisac je mogao prisustvovati nekim od tih skupova na jedno veče ili nešto više, ali zbog obaveza se nije mogao odmah pridružiti družini. Nadalje, časopis GLAS ISCELJENJA se toliko uvećao da je rad na njemu zahtevao veliki deo našeg vremena budući da je unutar godine dana ta publikacija dosegla gotovo 100 000 čitaoca mesečno. Taj izvanredan porast nastavio se i u sledećoj godini, a tiraž se i više nego udvostručio.

U novembru 1949. g. brat Jack Moore i autor primili su poziv od propovednika Branhamu koji nas je pitao da li možemo ponovo preuzeti organizaciju njegovih kampanji. I takođe, da li bismo mogli s propovednikom Baxterom krenuti s njim na put preko okeana u Skandinaviju sledećeg proleća? Po Božijem proviđenju upravo smo bili uspeli ispuniti ostale važne obaveze te smo nakon molitve i razmatranja osetili Božiju želju da prihvatimo poziv. S lične tačke gledišta uvek smo smatrali velikom privilegijom raditi sa propovednikom Branhamom.

Brat Branham obavestio nas je da za to vreme ima samo jedan planirani skup i to u Houstonu u Teksasu. Želeo je da s njim odemo u Houston i da nakon toga preuzmemos brigu o svim budućim dogоворима. Budući da sam bio zauzet pripremanjem ove knjige za štampu i bilo mi je potrebno biti blizu njega za to vreme, složio sam se da idem u Houston.

Skup u Houstonu počeo je pomalo tromo. Međutim, pre završetka dogodile su se neke izvanredne stvari. Postalo je

očigledno da je služba našega brata u nekim pogledima mnogo napredovala. Ne samo da su neobični darovi Duha, koji su se pre manifestovali u njegovoј službi, delovali s povećanom silom, već je bilo evidentno jedno novo manifestovanje. U delovanju ovog novog dara otkrivani su prošli dogadaji u životima ljudi koji su dolazili radi isceljenja. To se manifestovalo na dva načina. Kada bi oni koji su dolazili bili posvećeni hrišćani, reči koje bi im bile rečene o njihovom prošlom životu uveliko bi ohrabrike njihovu veru tako da su mnogi bili isceljeni bez iti jedne reči molitve. S druge strane, oni koji su se ušunjali u molitveni red bez traženja pravoga odnosa s Bogom ili koji su živeli bezbrižnim životom i bili povratnici u greh te su imali grehe koje nisu iskreno priznali Bogu, s njima je Duh Božiji radio upravo na bini. Gresi bi bili izneseni na videlo, tajne njihovih srca otkrivene i gotovo svaka pojedina osoba kojoj se to dogodilo odmah bi u suzama priznala. Tada bi obično ta osoba na licu mesta primila isceljenje.

ZAPANJUĆA FOTOGRAFIJA

Otprilike u sredini hjustonske kampanje dogodila se vrlo neobična stvar koja se pokazala kao božanska potvrda službe brata Branham-a. Jedan neprijateljski raspoložen propovednik koji se suprotstavljao božanskom isceljenju poricao je beleške propovednika F. F. Boswortha (koji je bio govorik mnogih poslepodnevnih službi) i u novinama objavio javni izazov na debatu s propovednikom Bosworthom na temu „Božansko isceljenje kroz pomirenje“. Propovednik Bosworth osećao se vođenim da prihvati izazov i celoj stvari bila je posvećena naslovna stranica hjustonskih novina.

U zakazano veče dok je skup bio u toku, bilo je sasvim očigledno da su simpatije velikog slušateljstva bile gotovo u potpunosti na strani gostujućih evanđelista. Veliki broj članova denominacije suprotstavljenog propovednika ustali su da bi posvedočili da veruju u božansko isceljenje te da su i oni ustvari bili isceljeni. To se stajalište tokom službe sve više osećalo.

Suprotstavljeni propovednik bio je unajmio gospodina Jamesa Ayersa i gospodina Teda Kippermana, profesionalne

fotografe koji su ga trebali fotografisati nekoliko puta dok je govorio. Nakon tih snimaka fotograf je slučajno fotografisao propovednika Branhamu koji je kratko govorio malo pre završetka službe.

Kada je gospodin Ayers, jedan od fotografa, te iste noći otišao u zamračenu prostoriju svog studija, odlučio je razviti negative koji su bili eksponirani. Na njegovo iznenadjenje svaki je negativ bio potpuno prazan sa izuzetkom jednoga na kojem je bio uslikan propovednik Branham. Njegovo iznenadjenje je prešlo u čuđenje kad je zapazio da se na tom negativu iznad glave propovednika Branhamu očigledno nalazi natprirodni oreol svetlosti. Gospodin Ayers je pozvao ostale u studiju da pogledaju negative, ali kada su to učinili, svi su bili jednakozbunjeni i niko nije mogao objasniti prisutnost tog oreola.

Sledećeg jutra fotograf je propovedniku Branhamu poslao pismo da ga obavesti o neobičnom fenomenu koji se dogodio u vezi s fotografijom koju je on uslikao prethodno veče. Brat Branham je tada objasnio tom mladiću da ga to ne iznenaduje jer su se na njegovoj službi mnogo puta ranije događale slične stvari. Na primer, u Camdenu u Arkansasu fotograf ga je fotografisao i kada je film bio razvijen, oko njega se mogla videti neobična svetlost koja, kako je fotograf objasnio, nije mogla biti rezultat osvetljenja unutar zgrade. (Ta je slika objavljena u ovoj knjizi.) U njegovoj službi dogodile su se mnoge druge slične stvari. Ova fotografija uslikana u Houstonu bez sumnje je najizvanrednija i najsjpekulatornija od ovih natprirodnih manifestovanja zbog jedinstvenih okolnosti pod kojima je fotografija bila uslikana.

IZVEŠTAVANJE HJUSTONSKIH NOVINA O SKUPU

Istoga jutra kada je fotograf doneo vest o neobičnom fenomenu koji se pojavio na fotografiji, hjustonske novine na naslovnim su stranicama objavile detaljne članke o službi. (Naravno, u tom trenutku novinari još nisu bili ništa čuli o fotografiji.) Zanimljivo je napomenuti da je sam gospodin Ayers, jedan od fotografa kojeg je doveo suprotstavljeni propovednik, izneo skeptične primedbe koje su bile sastavni deo novinskih

članaka. Činjenica da je ovu sliku razvio taj fotograf celu priču čini izvanrednjom i potvrđuje njenu potpunu autentičnost ako su dodatni dokazi i bili uopšte potrebni.

Dole prilažemo neke vrlo sažete članke o skupu kakvi su se pojavili tog jutra u houstonskim novinama:

**(IZ NOVINA „THE HOUSTON CHRONICLE“, 25. JANUARA)
(SAŽETAK)**

U utorak uveče ležali su na sklopivim krevetima pod blještavilom velikog osvetljenja Sam Houston Coliseuma: šepavi, bolesni, nemoćni, oni kojima je nada za fizičkim zdravljem gotovo iščezla. Mirno su tamo ležali, neki od njih vrlo zbumjeni jer su se nalazili u vrtlogu teološke rasprave.

Jer su oni bili ti za koje je propovednik F. F. Bosworth, gostujući evangelista, rekao da mogu biti izlečeni od svojih bolesti božanskom silom isceljenja koja prolazi kroz propovednika Williama Branhamu, Bosworthovog saradnika.

Ali propovednik W. E. Best, pastor baptističke crkve Houston Tabernacle Baptist Church, tvrdio je da su takva „čudesna isceljenja“ završila sa apostolskim danima. On je izazvao propovednika Boswortha da dokaže da nije tako.

Propovednik Bosworth, usred klicanja i povika „amen“, što je dolazilo od 8 000 slušaoca, citirao je mnogo odlomaka iz različitih izvora koji, kako je rekao, dokazuju da Hrist nije umro samo za grehe ljudi već i za njihove fizičke bolesti. Iznova i iznova citirao je biblijski stih: „Hrist je uzeo naše slabosti i poneo naše bolesti.“ Svaki put kada je to ponovio, publika je uzvratila glasnim povikom, a slabašni osmesi nemoćnih pojavljivali su se na licima onih koji su ležali na krevetima.

Slušateljstvo je od propovednika Besta moglo čuti brzu i vatrenu propoved i nije im se svidelo sve što su čuli. Nije im se svidelo kada je rekao: „Negiram da bilo koji živi čovek danas ima silu i dar isceljenja kao što su to imali apostoli.“

(IZ NOVINA „THE HOUSTON PRESS“, 25. JANUARA 1950.)

PRISTOJNO SLUŠANJE

Propovednik Raymond T. Richey obratio se slušateljstvu s molbom da se svaki govornik pristojno sasluša.

„Kada se slažete s govornikom, recite 'Amen', a kada se ne slažete, recite 'Ne',“ zamolio je.

Gotovo četiri sata Coliseum se ljudjao od glasova „Amen“ i „Ne“.

Kada bi propovednik Best izneo svoj argument, propovednik Bosworth bi pojuro prema mikrofonu na bini i dramatično bi zamolio one iz publike koji su bili isceljeni kroz veru da ustanu.

STOTINE USTAJU

Svaki bi put ustale stotine ljudi.

„Koliko je vas baptista?“ povikao je propovednik Bosworth.

Najmanje stotinu je ustalo.

„Nijedan čovek nema silu da isceli!“ izjavio je propovednik Best.

Prema mišljenju gospode W. E. Wilbanks iz 712 Teetshorna propovednik Best pogrešno je predstavio malog, crnokosog evangelistu koji je svake večeri propovedao pred pet hiljada ljudi.

ONA JE BAPTISTKINJA

„I ja sam baptistkinja,“ rekla je gospođa W. Wilbanks. „Brat Branham ne tvrdi da ima silu božanskog isceljenja. Jednostavno se radi o tome da vera i Duh Božiji kroz njega deluju i isceljuju ljude. Propovednik Best pogrešno predstavlja baptističko stajalište u napadu na propovednika Branhamu.“

Uobičajen način odvijanja čudesnih ozdravljenja je da osobe u slušateljstvu ispune kartice koje sadržavaju broj i njihovo ime. Propovednik Branham odabere broj i moli se za isceljenje te osobe. Povremeno osobu odabira nasumice.

Oni koji prisustvuju obavešteni su da možda tokom večeri neće doći na red za ličnu molitvu, ali ipak svake večeri dodu nadajući se da će doći na red.

NANOVOROĐENA ŽENA

Gospođa Mary Georgia Hardy, 708 Columbia, rekla je da se pre tri godine nanovo rodila, ali da je prvi put iskusila čudo isceljenja verom pre 18 godina.

„Nakon rođenja moga drugog deteta bila sam psihički slomljena, ali me isceljenje verom ozdravilo i od tada sam dobila dvoje dece,“ rekla je gospođa Hardy, koja ide u crkvu Skupštine Božije na raskršću Osamnaeste ulice i ulice Ashland u Heightsu.

Sedeći do nje, gospođa Gray Walker iz 2501 Blodgett, pokazala je njeno četverogodišnje unuče, Dianu Cox.

SADA JE ZDRAVA

„Diana se rodila s jednim zgrčenim stopalom. Doktor je htio staviti nogu u gips, ali naš pastor iz Skupštine Božije, propovednik J. C. Miner, predložio je da se molimo. I jesmo. U razdoblju od nekoliko nedelja nogu se postepeno ispravila. Diane je sada zdrava.“

Pre nedelju dana za vreme opšte molitve Williama Branham-a gospođa W. E. Miller koja živi u ulici Genoa-Almeda iznenadno je bila izlečena od hronične upale sinusa i rekla je: „Jednostavno sam se molila za druge kada se to dogodilo.“

Kada je propovednik Best povikao da je bilo onih „koji se koriste vračanjem da bi začarali ljude tako da su iskreni ljudi obmanuti i govore da je to Božija sila“, James Ayers, jedan fotograf iz ulice 1610 Rusk, se složio.

„Branham pravi predstavu“, rekao je gospodin Ayers. „Nekako nikada ne dođe do bogalja i osoba koje imaju artritis. Jednostavno hipnotizira svoje slušateljstvo.“

(Napomena: Gospodin Ayers ranije spomenut u članku novina Houston Press bio je fotograf koji je nekoliko sati kasnije na fotografiji otkrio natprirodnu svetlost iznad Branhamove glave.)

Nakon savetovanja sa propovednikom Branhamom autor je dogovorio da se negativ doneše gospodinu Georgeu Lacyju koga su smatrali najvećim autoritetom za sporne dokumente na tom području. Gospodin Lacy je tada negativ podvrgnuo iscrpnom naučnom ispitivanju. Propovednik Branham bio je siguran da je negativ bio izvoran, ali je smatrao mudrim imati pravi naučni dokaz njegove ispravnosti. Nakon temeljnih ispitivanja, gospodin Lacy dao je overenu izjavu (čija se fotokopija nalazi u ovoj knjizi) da je svaki test pokazao da je negativapsolutno ispravan i da nije bio krivotvoreni niti retuširan niti dvostruko eksponiran ni na koji način. Propovednik Branham je zatim dozvolio da se kopije fotografije umnože, ali je insistirao da on lično ne uzme ništa od utroška njene prodaje, već da se određeni postotak od utroška uloži u prekookeanske misionarske poduhvate za koje je bio zainteresovan.

Drugi izvanredan događaj u vezi s fenomenom koji se pojavio na fotografiji bila je činjenica da su od različitih ljudi stizala međusobno nezavisna svedočanstva koja su potkreplila činjenicu da se natprirodna svetlost pojavila iznad glave brata Branhma. Neka od tih svedočanstava došla su od onih koji u to vreme još nisu znali za fotografiju. Jedno tipično svedočanstvo dala je gospođa Grace Coursey, Rt. 1, Box 108, Cleveland, Teksas koja je ispričala da se jedna katolkinja koja je videla svetlo zbog njega obratila:

ZAPANJUJUĆA POTVRDA NATPRIRODNOG SVETLA OD STRANE KATOLIČKOG OBRAĆENIKA

„Neko jutro sam čistila pod kada je na prilaz našeg doma na farmi 56 milja severno od Houstona došao automobil. Zbog neugodnosti od nereda u svojoj kući objasnila sam strancima da 6 dana u nedelji radim u Clevelandu kao prodavačica i da sam mnoge večeri prisustvovala Branhamovim probuđenjima tako da nisam imala vremena srediti kuću. Čovek, meni nepoznat, došao je zbog oglasa o prodaji naše farme. Kada sam spomenula Branhamovo probuđenje, njegovo lice je zasijalo i rekao je: „Mi smo takođe bili tamo.“ Evo šta nam je njegova supruga ispričala:

Gospodin Becker (stranac) mučio se sa želučanim problemima, jakim grčevima itd. Uzimao je lekove svako veče. Majka njegove žene je u houstonskim novinama pročitala o Branhamu i njegovim od Boga danim darovima isceljenja te je rekla gospodi Becker da kaže svom mužu da ide tamo neka se moli za njega. Gospođa Becker je sumnjala da će on ići jer je bio katolik. Rekla mu je o tome, a on je rekao da će otići.

Gospođa Becker bila je jako razočarana kada su došli u Houston Coliseum i videli baptističkog propovednika (ona je član Baptističke crkve) kako raspravlja sa bratom Bosworthom. Bojala se da njen muž neće verovati nakon što to vidi. Umesto da ga to udalji od vere, gospodin Becker nam je izjavio: 'Ugledao sam svetlost oko Branhamove glave dok je stajao na bini nakon rasprave. To nije bila svetlost od sijalice, bio je to oreol oko njegove glave.' Kada je brat Branham pozvao za oltar, gospodin Becker, koji je uvek čvrsto tvrdio da je spašen, popeo se gore da bi prihvatio Hrista. Misleći da je pogrešno shvatio, njegova ga je supruga upitala razume li šta je rečeno. Odgovorio je: 'Sigurno da razumem.'

„Automatski je ostavio naviku da uzalud izgovara Ime Božije. Gospodin Becker je sledećeg dana došao na službu koja je počinjala u dva sata i primio je molitvenu karticu. Njegov broj nije bio prozvan te noći, ali je bio trenutno isceljen prilikom masovnog molitvenog poziva.

„Kada sam večeras došla ovde na službu da govorim ovo, nisam znala da je fotograf fotografisao brata Branhamu te iste večeri kada je gospodin Becker, katolik, videvši svetlost oko njegove glave poverovao da je poslan od Boga s darom isceljenja.“

30. januara 1950.

gospoda Grace Coursey
Rt. 1 Box 108,
Cleveland, Teksas.

Branhamova družina je iz Houstona otišla u Beaumont, grad udaljen 80 milja prema zapadu. Nakon prve večeri gradski auditorijum je bio preplavljen ljudima i sledeće su večeri u zgradi

bila prisutna dva policajca i 7 vatrogasaca radi poštovanja zakona vezanog uz sigurnosne propise. Raymond T. Richey iznajmio je voz sa 11 vagona koji je vozio 700 ljudi iz Houstona u Beaumont da bi prisustvovali večernjoj službi u ponedeljak. Samo je deo njih mogao naći mesto u rezervisanom odeljenju. Službenici auditorijuma oklevajući su dozvolili da nekoliko stotina onih koji nisu mogli ući u zgradu za vreme službe stoje u pozadini bine.

Jedno zanimljivo obeležje kampanje bio je ručak na kojem je prisustvovalo gotovo stotinu propovednika sa svojim suprugama. Brat Branham im je održao kratki i iskreni govor. Rekao je da mu je Bog poverio posebnu poruku za sve vernike da trebaju zaboraviti svoje razlike i ujediniti se u jedinstvo uma i srca u pripremi za skori Hristov dolazak. Svi prisutni s ozbiljnom pažnjom saslušali su šta je govorio budući da je bilo očigledno da su te reči bile reči proraka.

Za vreme Beaumontove kampanje nekih 2000 ljudi istupilo je napred da bi priznali Hrista. Oko 3000 se odazvalo oltarskim pozivima u Houstonu, tako da je za vreme tih 30 dana gotovo 5000 ljudi prihvatio Hrista za svoga Spasitelja.

KAMPANJE U ARKANSASU

Iz Beaumonta smo otišli u Little Rock u Arkansasu. Ponovo smo čuli poznatu priču. Duhovno govoreći, Little Rock bio je toliko podelen da je tamo bilo nemoguće održati veliki jedinstveni skup. Već su pre pokušavali, ali je rezultat uvek bio neuspeh. Bilo nam je rečeno da budemo spremni na razočaranje. Kampanja je počela usred nedelje. Ali u subotu, gle, auditorijum Robinson Memorial bio je potpuno krcat. Poslednje večeri, u ponedeljak, vrata su se zatvorila u 6:30 poslepodne i procenjeno je da najmanje 1500 ljudi nije moglo ući. Poslednjeg dana u podne poseban ručak na kojem se okupilo preko stotinu propovednika i njihovih supruga odisao je duhom jedinstva i zajedništva o čemu se samo jednu nedelju ranije nije moglo ni sanjati.

Zanimljiva su bila svedočanstva onih koji su bili isceljeni dok je brat Branham bio tamo neke tri godine ranije. Jedan je čovek

oduševio slušaoce svojim svedočanstvom. Godinama je bio na štakama. Kada se brat Branham pomolio za njega, bacio ih je i počeo hodati bez njih. Otada ih više nije koristio.

Jedan događaj je bio od naročitog interesa za brata Moorea i autora. Pri kraju jedne od službi, dok smo napuštali binu, majka nas je zaustavila i zamolila da se pomolimo za njenog malog dečaka koji je imao oko 5 godina, a bio je gluvonem. Rekla je da se plašila da brat Branham neće moći doći do njega. Brat Moore je pogledao u mene i rekao: „Pomolimo se za njega.“ Nakon molitve doveli smo ga do klavira i bili smo presretni jer je mogao čuti muziku te je zatim otisao sbine. Sledeće večeri za vreme službe isceljenja, pogledali smo i gle, ista žena i dečak došli su na molitvu. Ona je nabavila karticu (koje su se delile nasumice) i odlučila ju je iskoristiti misleći da neće škoditi ako ponovo dovede dečaka u molitveni red. Brat Moore i ja smo naravno bili jako zainteresovani da vidimo šta će joj brat Branham reći budući da je Božiji Duh govorio kroz njega.

Dok je gledao na dete, rekao je: „Majko, vaše dete je bilo gluvo,“ što je naravno bilo tačno. Zatim je ponovo pogledao i izrekao reči u sledećem smislu: „Neko ko ima veru u Boga molio se prošle večeri za tvoje dete. Tvoje dete je oslobođeno.“ Možete zamisliti kakvu je reakciju to izazvalo kod žene. Bila je istina da dete čuje te iako je bio u toj mladenačkoj dobi kada je uvek teško ustanoviti nivo sluha, ipak on je već počeo pokazivati da je oslobođen imitirajući razne zvukove. Demonstracija je imala veliki učinak na zajednicu. Bilo je jasno da je govorio Bog, a ne čovek, i takođe da nije čovek bio iscelitelj već Gospod Isus Hrist. Kasnije smo o tome pričali sa bratom Branhamom. On se jedva sećao okolnosti. Bog je bio govorio kroz njega i otkrio mu da se neko molio za to dete, ali mu nije otkrio ko. To nije bilo bitno. Bilo je bitno da je Bog učinio to delo i da Njemu pripada sva slava. (Nekoliko meseci kasnije primili smo pismo od majke deteta koja je potvrdila isceljenje. To je bilo objavljeno u GLASU ISCELJENJA.)

Nakon Little Rocka održavali smo dvodnevne službe u El Doradu i dve u Camdenu.

O Bratu Branhamu možemo reći samo ovo: U opisu Jovana Krstitelja Pismo kaže: „Pojavi se čovek poslan od Boga, ime mu Jovan.“ Verujemo da se ta izjava takođe može primeniti na našeg voljenog brata Williama Branhamu.

19. POGLAVLJE

IZVEŠTAVANJE AMERIČKE ŠTAMPE O BRANHAMOVIM SKUPOVIMA

Poslednjih godina vrlo je malo posvećenih propovednika Evandjela primilo pozitivan publicitet u štampi. Ono što su dobili, uopšte, obično je bilo pogrdnog karaktera. Ipak, mnoge novine uložile su vreme i prostor da, često pohvalno, opišu isceliteljske kampanje Williama Branham-a. Bilo bi previše očekivati da će svake novine izneti izveštaj sa simpatijama. Novinari koji prisustvuju takvim skupovima često dolaze s već zauzetim stavom i ostaju samo toliko da bi izvukli jedan krajnje površan izveštaj koji prošaraju s ovosvetskim i suptilno ciničnim izrugivanjem. Međutim, čini se da je na Branhamovim kampanjama interes bio toliko snažan da su novinari na službama ostajali dovoljno dugo da bi postali barem delimično uvereni u ono što su videli i čuli. U mnogo slučajeva izneli su vrlo opsežan i veran izveštaj o skupovima. Samo su tu i tamo novinari bili potpuno skeptični. U ovom poglavlju iznećemo kratke opise Branhamovih skupova iz izveštaja koji su se pojavili u raznim novinama Sjedinjenih Država i Kanade. Prvi koji je dole naveden objavljen je u novinama grada Waukegana, „News-Sun“, 14. marta 1949.:

„U periodu od tri dana koliko je propovednik Branham propovedao, deseci ljudi tvrdili su da su bili isceljeni. Svaki slučaj ukrštenih očiju za koji se molio primio je isceljenje pre kraja molitve. Mnogi bogalji i degenerisana tela primila su isceljenje i mnogi gluvi mogli su čuti.“

„Poslednje večeri na službi jedna je majka dovela svog sina, mladića paralizovanih ruku, nogu i leđa te zgrčenog tela i molilo

se za njega. Odmah nakon molitve, bez ičije pomoći, ispravno i čvrsto je hodao po bini.“

„Dve žene koje su bile potpuno slepe s očnim mrenama oko dve godine bile su isceljene na istoj službi. Nakon što su bile odvedene na binu i nakon molitve, prva je mogla videti i hodati i kao što je njen suprug rekao: 'Čak su i one krvlju podlivene žilice u njenim očima bile očišćene.'“

Isti novinar, Fannie Wilson, pišući u novinama „Community News“, koje predstavljaju nekoliko gradova severno od Chicaga, datuma 24. marta 1949. godine rekao je:

„Najbitnija razlika između Williama Branham i svih ostalih je: njima je Biblija drevna istorija, a njemu je ona životna i stvarna snaga sada kao i u danima Isusa iz Nazareta. Ono što priču čini drugačijom je da propovednik William Branham nastavlja dokazujući svoje argumente.“

„Nije da se on dokazuje. Daleko od toga. Propovednik Branham je skromniji od svih skromnih ljudi koje ste ikada videli. (Možete li zamisliti belca rođenog u Kentuckyju kako u svojim rukama nosi crno dete ukrštenih očiju iz ulice Market u Waukeganu govoreći: 'Kéeri, budi isceljena u ime Isusa Hrista!') I njene su se oči ispravile kao što je to bio slučaj s mnogim drugima za vreme te službe isceljenja i skupova probuđenja održanih u crkvi Grace Missionary. Među onima za koje se molilo u ponedeljak uveče bio je poznati vokeganski doktor.“

„Samo za vreme večernje službe u ponedeljak bilo je isceljeno devet ljudi koji su od rođenja bili gluvi i nemi. Mnogi od njih bili su rođeni u toj opštini i za njih se znalo pre njihovog isceljenja. Jedan od tih gluvonemih osoba takođe je bio isceljen i od slepoće. Svi su postali sposobni da govore, iako su glasovi po kvalitetu tona bili slični dečijima. I oni sami bili su iznenađeni da čuju svoje vlastite glasove.“

„Jedan čovek koji je došao iz Iowe imao je rak na nozi od kolena do gležnja, a koji je nestao odmah nakon molitve. Na službi poslednje večeri paralizovana deca, spastičari i oni koji su bolovali od mentalnih nedostataka nakon molitve bili su izlečeni.“

„Mnogo uvaženih i cenjenih ljudi iz okruga Lake čuli su i videli brata Branhamu kako iznosi 'dijagnoze' za brojne bolesti. Najvažnije od svega, osoba za koju se trebalo moliti videla je delovanje bolesti koje se očitovalo na propovednikovoj levoj ruci dok se bolest nije zaustavila nakon njegove molitve.

„Govornik je mnogo puta podsetio publiku da on lično nema moć da čini ta isceljenja, već da su ona Božija dela kroz veru osobe za koju se moli.“

,THE ALBERTAN“ IZ CALGARYJA U KANADI

Iz novina „The Albertan“ u Calgaryju u Kanadi dana 21. avgusta 1947. prenosimo sledeći izveštaj:

„Celu jednu panoramu ljudskih osećaja otkrilo je 3 000 građana koji su se nagurali u Victorija Pavilionu u sredu uveče da bi posvedočili ili primili pomoć od Williama Branhama iz Jeffersonvilla u Indiani u njegovoj kampanji isceljenja verom.“

„Reputacija američkog propovednika da je pomogao da se od slepoće, šepavosti, raka, dečije paralize, tuberkuloze i ostalih bolesti isceli preko 35 000 ljudi od kad mu je dan dar božanskog isceljenja pre otprilike godinu dana privukla je muškarce, žene i decu svih slojeva.“

„Jedan od prvih u molitvenoj liniji bio je gospodin Andre iz Edmontona, koji je rekao da boluje od iščašenja diska u kičmi. Tvrđio je da je bio kod dvadesetak doktora u severnoj Kanadi i takođe kod braće Mayo u Rochesteru. Rekli su da je nužna operacija kičme.“

„Zatim je Andreu (koji je za novine „The Albertan“ izjavio kako se nije mogao setiti kada je poslednji put mogao dotaknuti svoje prste na nogama bez da savije kolena) prišao 'božanski iscelitelj'.“

„Uzevši Andreovu desnu ruku svojom levom rukom Branham je opisao njegovu bolest, a nakon molitve rekao mu je da se sagne i dotakne svoje prste na nogama. Andre je to učinio i to bez savijanja kolena. Uzdah zadivljenja čuo se iz velikog

mnoštva te je velikim žumorom glasova gomila izrazila svoje iznenađenje i divljenje.“

„Izbezumljen od uzbuđenja, čovek iz Edmontona propovedniku je rekao jednostavno 'hvala' pre nego što je odjurio do mikrofona i rekao slušateljstvu kako su mu doktori rekli da je za njegova leđa operacija bila neophodna.“

„Propovednik je tvrdio da ima misterioznu vibraciju u svojoj levoj ruci po kojoj je mogao razlikovati rak, tuberkulozu i ostale mikrobe.“

SASKATUNSKI „STAR PHOENIX“

Iz novina „Star-Phoenix“ u Saskatoonu u Kanadi dana 2. avgusta 1947. prenosimo sledeći izveštaj:

„Gospodica M. B. koja je deset godina provela u školi za gluvoneme ovde u Winnepegu sasvim je jasno izgovorila „tata“ i „mama“ nakon što se za nju molio William Branham u Apostolskoj crkvi u sredu uveče, gde se okupilo 800 osoba da bi svedočili isceljenju po veri.“

„Gospodica B., koja je u petak dala intervju za Star-Phoenix, rekla je da potpuno dobro čuje na desno uvo, ali da je na levo još uvek gluva. Verovala je da će uskoro moći normalno govoriti. Njena gazdarica rekla je da govorи „dobro jutro“ i „doviđenja“, nešto što od nje nije mogla čuti tokom tri meseca koliko kod nje živi.“

„Dok je slušateljstvo stajalo mirno s pognutim glavama, stotine ljudi koji su trebali biti isceljeni u redu su prolazili pored gospodina Branham-a dok se on molio za svakoga od njih. Slušateljstvu je bilo rečeno da je nužna potpuna vera i poštovanje te da svi moraju pognuti glave. Oni koji to nisu učinili, bili su zamoljeni da napuste crkvu.“

„Pre Branhamovog dolaska slušateljstvo je od drugih govornika čulo o divnim delima koja su već bila učinjena po veri. Jedna je žena svedočila da se za nju molio i da je sledećeg jutra njeni gluvi uvo bilo ponovo normalno te je i niz drugih manjih oboljenja nestalo. Jedan od govornika spomenuo je ženu iz

Regine koja je mesecima morala držati tečnu dijetu, ali je jutro nakon molitve ustala i pojela normalan doručak.“

,,THE JEFFERSONVILLE POST“ - IZ GRADA U KOJEM BRAT BRANHAM ŽIVI

Iz novina „The Jeffersonville Post“ dana 3. novembra 1949. iz grada u kojem brat Branham živi iznosimo sledeće:

„Mnoštvo koje se u nedelju uveče nadmetalo u godišnjoj utakmici između Jeffersonvillovih „Red Devilsa“ i „Buldogsa“ iz New Albanyja, bilo je u Branhamovom šatoru, na raskršću ulica Eight i Penn, preplavljenom svetinjom koja je stajala na kiši da bi preko zvučnika čula božanski dirljiva manifestovanja propovednika Williama Branham-a, čija su čudesna isceljenja međunarodno poznata.“

„Iz autentičnih izvora stigao je izveštaj o isceljenju dvojice bolesnika koji su imali rak, a bili su ozdravljeni 90 dana nakon što im je rečeno da imaju neizlečivu bolest; o osobi kojoj je bilo rečeno da hoda nakon 18 godina provedenih u invalidskim kolicima, o osobi koja je donesena u crkvu na ambulantnim nosilima; o gluvima koji su mogli čuti, a sve to po čoveku koji isceljuje polaganjem svoje desne ruke u Ime svog Božanskog Tvorca.“

„Po mnogima dani čudesa još nisu prošli, čak ni i u Jeffersonvillu.“

„Za mladog čoveka koji se borи, koji je preko dana radio a nedeljom propovedao Evandelje, njegova lična vera bila je takva da je mogla savladati sve prepreke. Još uvek ponekad u svom gradu trpi podsmehivanje i to od podrugljivaca koji bi mu trebali iskazati poštovanje kao onome koji je izabran od Vrhovnog Bića da izvrši Njegov posao.“

„Iako po današnjim merilima neobrazovan, ima sposobnost i iskrenu revnost nužnu u predstavljanu Evandelja.“

„Njegova božanska isceliteljska moć danas je međunarodno poznata. Iz Jeffersonvillea će otploviti u Louisiana, Houston, Teksas, možda Jamajku i zatim preko okeana.“

Mnoge druge novine, uključujući čikaški DAILY TIMES, CHICAGO DAILY NEWS, ST. LOUIS STAR-TIMES, ST. LOUIS POST-DISPATCH, izneli su zanimljive i čak opsežne članke o Branhamovim skupovima, a poslednje navedene novine za članak su izdvojile gotovo celu stranicu. Nisu svi ti članci pisani s odobravanjem ovih kampanji. Ipak, većina njih barem nije bila negativna, a neka, što se novina tiče, bila su pozitivna. U većini slučajeva kada je novinar imao priliku zaista biti svedok demonstracije slučajeva isceljenja, bio je uveren da je na skupovima bila manifestovana natprirodna sila.“

**JONESBORO U ARKANSASU - ODLIČAN ČLANAK NOVINA
“EVENING SUN” O BRANHAMOVOM SKUPU**

(Napisao novinar Eugene Smith za izdanje 12. juna 1947.)

„Iako propovednik Branham kaže da je primio dar pre otprilike 11 meseci, u intervjuu je rekao da je to bio prvi put da ima priliku da ispriča svoju priču direktno novinarima. „Moje dnevne službe zauzimaju toliko vremena da su me crkveni menadžeri zamolili da odbijam intervju za novine. Uvek su mi govorili: 'Imaš toliko onih koji traže pomoć putem tvojih molitvi. Objavljivanje tvoje prisutnosti u novinama samo bi povećalo gužvu u već pretrpanim molitvenim redovima,' objasnili su.“

„Poseta crkvi Bible Hour na East Matthewsu potvrđiće njegovu izjavu da njegovim tvrdnjama nije potreban publicitet. Prošle nedelje molitveni red u kojem se individualno molio za bolesne, paralizovane, gluve, neme i slepe održavan je dvaput dnevno. Ove nedelje svaki dan su održane tri službe. I neće moći proći ceo dugačak popis pre nego što se skup završi u ponedeljak.“

„Ljudi se svakodnevno slivaju u grad da bi molili za samo jednu minutu s propovednikom Branhamom. Jednog dana ove nedelje pojavio se autobus sa 45 osoba iz Fultonu u Kentuckyju. Istoga dana unajmljeni avion je doveo tridesetčetverogodišnjeg bivšeg američkog vojnika jako nateknutog od raka koji mu je

isisavao život. U sredu je propovednik Branham nakratko odleteo u El Dorado da bi se pomolio za osobu koja je bila na samrti.“

„Stanovnici najmanje 25 država i Meksika posetili su Jonesboro od kada je propovednik Branham otvorio kamp 1. juna. Novinar časopisa The Sun čuo je da su predstavljali države od Kalifornije do New Jerseya u Michiganu i Wisconsina do Floride, Wyominga do Texasa i dole do Meksika. Veliki odaziv noćima je punio lokalne motele i mnoge privatne kuće, a osim toga je u zadnjem delu crkve postavljena posebna spavaonica.“

„Propovednik Branham kaže: 'Ja sam samo čovek. Ne posedujem nikakvu moć isceljenja. Isus Hrist je jedini koji može isceliti. Ja se Njemu molim da isceli one koji veruju. Niko ko nema veru u Isusa Hrista ne može biti isceljen,' objasnio je.“

„Otkrivanje vrste oboljenja kod onih koji mu dolaze još je jedna moć koju propovednik Branham tvrdi da ima. 'Kada stave ruku u moju levu ruku, primam vibracije uzrokovane mikrobima u osobi. Obično mogu reći koja je to bolest. Kada bolest napusti osobu, vibracija prestane,' izjavio je. Kada se propovednik Branham moli za osobu, obično završava ovim rečima: 'Zapovedam ti po Isusu Hristu da napustiš ovu osobu.'“

„Propovednik Branham započeo je s rigoroznim rasporedom prošlog leta u St. Louisu. Zatim je otišao u Jonesboro, posetio Pine Bluff i Camden, potom je otišao u Houston i na zapadnu obalu. Sledeće nedelje odleteće u Kaliforniju da služi jednom Armencu.“

„Od njegove posete u novembru na Branhamu se mogu videti posledice njegovog rasporeda. Izgubio je 12 kila i oči su mu vrlo udubljene i uvučene. 'Svoje boravište moram držati tajnim kako bih imalo odspavao,' rekao je smeškajući se.“

„Crkveni službenici kažu da će do nedelje ukupna posećenost službi tokom ove dve nedelje verovatno nadmašiti 20 000 posetioca. Predstavnik novina „Sun“ bio je prisutan na poslepodnevnim službama i jedno je jutro proveo slušajući priču propovednika Branhamu. Probijao se kroz mase, razgovarao s mnogim ljudima iz raznih krajeva i nije naišao ni na jednog skeptika. Mnogi su ispričali priče koje se nisu činile moguće.“

„Na primer, M. N. Funk, stolar iz Seymoura u Missouriju, rekao je da nije mogao hodati pet godina i pet meseci dok nije prisustvovao jednoj službi propovednika Branhamu u Camdenu, 21. januaru. 'Devet meseci sam ležao u bolnici nakon što sam pao i povredio kičmu dok sam obavljao neke tesarske poslove. Doktori su mi rekli da nikada neću ponovo prohodati i tako pet godina i pet meseci nisam mogao hodati. Znam da je to teško verovati, ali brat Branham se pomolio za mene i ja sam odmah ustao i prohodao. I danas mogu hodati isto tako dobro kao i vi ili bilo ko drugi,' rekao je.“

„C. C. Shepherd, pastor pentakostalne crkve u St. Charlesu blizu De Witta, u ponedeljak poslepodne pokazao je zajednici otvrđnuli sloj tkiva nalik na kožu za koju je rekao da je to bio rak koji ga je mučio 14 godina. Propovednik Branham se prošlog utorka pomolio za njega. Rekao je da je rak na njegovom grlu, koji je bio posledica posekotine žiletom, bio crvene boje kada je otišao na binu, ali da je odmah potamnio. 'Jednostavno je potamnio, osušio se i ispao,' rekao je. Na vratu gde je nekada bila izraslina sada se nalazila velika udubina.“

„Gđa. Hattie Waldrop, koja je rekla da je njen suprug vlasnik jedne prodavnice vodoinstalaterskom opremom na adresi 2851 North 16, Phoenix, Arizona, došla je skroz do Jonesboroa da bi svedočila kako ju je propovednik Branham vratio iz mrtvih. 'Puls mi se potpuno zaustavio. Bolovala sam od raka debelog creva i imala sam bolesno srce i jetru bez nade oporavka kada se brat Branham pomolio za mene 4. marta. Danas sam zdrava,' rekla je novinarima.“

(Beleška pisca: Lično sam razgovarao s ovom ženom i njenim mužem i znam da joj je svedočanstvo istinito.)

20. POGLAVLJE

VIŠE OD DAROVA ISCELJENJA

Napisao Evangelista F. F. Bosworth

Tokom više od 30 godina koliko su trajale velike evangeličke kampanje, prekomerno sam radio moleći se za bolesne i one u potrebi. Oko četrnaest godina tog perioda vodili smo Nacionalno radio probuđenje i tokom tog vremena primili oko dvesto pedeset hiljada pisama. Većina njih sadržavala je molbe za molitvu za bolesne i izmučene ljude koji se nisu mogli izlečiti bez direktnog delovanja Duha Svetoga kao odgovora na „molitvu vere“. Primili smo više hiljada netraženih svedočanstava onih koji su bili čudom isceljeni od svake vrste telesne bolesti koju ja znam, uključujući gubu. Neka je Bogu sva slava jer takvi rezultati nisu mogući nikome osim Njemu. Zbog tih čудesa sa radošću su se obratile hiljade koje bismo propustili da nismo jednom nedeljno propovedali isceliteljsku stranu Evangelja u svim svojim evangelističkim kampanjama.

Budući da je ova isceliteljska služba zahtevala rad koji nadilazi ljudsku snagu, usrdno smo se molili Bogu da podigne više radnika koji bi pomogli u ovoj toliko zanemarenoj fazi službe. Poslednje dve godine često sam plakao od radosti zbog dara koji je Bog nedavno dao Crkvi - voljenog brata Williama Branhamu s njegovim divnim „darovima isceljenja“. To je primer koji pokazuje da Bog čini „mnogo obilnije nego što molimo ili zamislimo“ (Ef. 3:20) jer nikada nisam video niti pročitao o nečemu srazmerno isceliteljskoj službi Williama Branhamu.

POJAVA ANĐELA

7. maja 1946. godine Andeo koji je povremeno, čujnim glasom govorio bratu Branhamu od njegovog detinjstva pa do sadašnjeg vremena, konačno mu se *pojavio* i, između ostaloga, rekao da je Hristov dolazak nadohvat ruke i Nebeski Glasnik je rekao: „JA SAM POSLAN IZ PRISUTNOSTI SVEMOGUĆEG BOGA DA TI KAŽEM... DA TE JE BOG POSLAO DA ODNESEŠ DAR ISCELJENJA LJUDIMA SVETA.“

Na 1291. stranici Scofieldove Biblije C. I. Scofield, doktor teologije, u svojim fusnotama o andelima kaže: „Iako su andeli duhovi (Ps. 104:4; Jev. 1:14), dana im je moć da postanu vidljivi u ljudskom obličju (Post. 19:1 i mnogi drugi citati Pisma u Starom i u Novom zavetu). U Izl. 23:20 Bog je rekao Mojsiju: „Šaljem evo, svog andela pred tobom, da te čuva na putu i dovede te u mesto koje sam priredio.“ A u Post. 24:40 čitamo: „Jahve... poslaće s tobom svog andela i tvoje će putovanje dovesti k cilju.“

Upravo je to Bog učinio bratu Branhamu. On ne počne moliti za isceljenje bolesnih u telu u molitvenom redu svake večeri dok ga Bog ne pomaže za delovanje dara i dok ne postane svestan da je Andeo s njim na bini. Bez tog saznanja, čini se potpuno nemoćnim.

DVA DANA ZNAKA

Uočite, dakle, da Bog nije samo poslao Andela da bude s Mojsijem, nego mu je takođe dao dva savršena čudesna znaka i dokaza ljudima da mu se Bog pojavio i poslao ga da pod božanskim vodstvom bude njihov oslobođioc (Izl. 4:1 - 31). *Prvi* znak bio je taj da je Mojsijev štap postao zmija, a *drugi* znak je bio da kada bi stavio ruku u svoje grudi, a ona bi postala bela poput snega od gube itd. Bog je rekao Mojsiju: „Ako ti ne poveruju i ne prihvate glas prvoga znaka, poverovaće glasu drugoga znaka.“ (Izl. 4:8.) U poslednja 3 stiha tog poglavljajući čitamo da kada su ta dva znaka bila ponovljena „pred očima ljudi, oni su poverovali...i pognuli su svoje glave i slavili“.

Isto tako, osim što je poslao Andela da bi vodio brata Branhamu i učinio ga uspešnim, On mu je takođe dao dva izuzetno čudesna znaka čija je svrha bila podići veru hiljadama ljudski neizlečivih bolesnika do nivoa na kojoj deluje „dar isceljenja“.

NATPRIRODNA DIJAGNOZA

Prvi znak: Kada se Andeo pojavio bratu Branhamu, rekao mu je da će moći otkrivati i dijagnostikovati sve bolesti i oboljenja - da kada dar bude delovao, uvezši desnu ruku bolesnika osetiće različite vibracije i pulsiranja koja će mu otkrivati razne bolesti od kojih svaki bolesnik bude bolovao. Bolesti uzrokovane mikroorganizmima, koje upućuju na prisutnost i delovanje duha bolesti koji muči osobu (Dela apostolska 10:38), različito se osete.

Kada duh bolesti dođe u kontakt sa darom, on podstakne takvu telesnu reakciju da to postane vidljivo na ruci brata Branhamu i to tako stvarno da odmah zaustavi njegov sat na ruci. To se bratu Branhamu čini kao da je uhvatio žicu s prevelikom snagom električne energije u sebi. Kada je duh bolesti u Ime Isusovo izbačen, može se videti kako se crvena i otečena ruka brata Branhamu vraća u svoje normalno stanje. Ako oboljenje nije uzrokovano mikroorganizmom, tada Bog Duhom bratu Branhamu uvek otkrije vrstu bolesti. Ovaj prvi znak obično podiže veru pojedinca do nivoa isceljenja, ali ako ne, onda to učini drugi znak.

VIDELAC

Drugi znak: Andeo mu je rekao da će mu pomazanje omogućiti da vidi i bolesnicima kaže mnoge događaje iz njihovih života - od detinjstva pa do sadašnjeg vremena. Nekima čak kaže njihove misli dok dolaze na binu ili pre nego što su došli na skup. Nedavno sam ga čuo kako kaže majci koja je nosila svoju malu devojčicu: „Gospodo, vaše dete je rođeno gluvonemo i čim ste otkrili da ne čuje, odveli ste je doktoru,“ zatim je majci rekao tačno šta joj je doktor rekao. Majka je rekla: „To je potpuno

tačno.“ Veliko slušateljstvo sve to čuje putem razglosa. Brat Branham ustvari vidi taj događaj i, odgurujući mikrofon tako da slušateljstvo ne bi čulo, kaže pacijentu sve neispovedene i nepokajane grehe u njegovom životu kojih se treba odreći pre nego što dar ne počne delovati za njegovo oslobođenje. Čim takva osoba prizna i obeća da će se odreći greha koji su na taj način otkriveni, isceljenje im se često događa pre nego što brat Branham započne molitvu. Te Andelove izjave bile su potvrđene svake večeri na skupovima brata Branham pred očima hiljada ljudi.

Tako brojna publika svake večeri iznova i iznova svedoči tri različite vrste čудesa. Prva dva ne isceljuju bolesnike, već samo služe kao znaci da bi probudili veru bolesnih do nivoa na kojоj „dar isceljenja deluje za njihovo oslobođenje“. Naravno, ta dva čudesna znaka moguća su samo dok je pomazanje Duha Svetog prisutno nad bratom Branhamom za tu svrhu.

VIŠE OD „DAROVA ISCELJENJA“

Bez sumnje, samo nekoliko hrišćana kroz doba crkve i neki u sadašnje vreme bili su nadareni s darom isceljenja koji se spominje među devet duhovnih darova u 12. poglavlju I Korinćanima od kojih je svaki definisan kao „razlikovanje Duha“. (I Kor. 12:7 - 11). U svakoj bi crkvi trebao biti neko s takvим darom.

Brat Branham nije samo kanal za dar isceljenja; on je takođe videlic kao i proroci Staroga zaveta. Vidi događaje pre nego što se dogode. Pitao sam ga: „Kako misliš? Kako ih vidiš?“ Odgovorio je: „Baš kao što tebe vidim: samo što znam da je to vizija.“ Tako jasno kao što neko vidi materijalne stvari oko sebe, brat Branham, dok je u molitvi tokom dana, u viziji vidi neka od glavnih čudesa pre nego što se dogode te večeri. Vidi neke koje nose na nosilima ili one koji sede u invalidskim kolicima i može opisati kako oni izgledaju i kako su odeveni, itd. Dok mu se ova čudesna unapred prikazuju, on obično za to vreme postane nesvestan događaja oko sebe. Niti jednom u periodu dužem od tri godine otkako je primio dar ova otkrivenja nisu izneverila i uvek

su rezultovala savršenim čudesima, tačno onako kako ih je video u vizijama. U tim trenucima sa apsolutnom sigurnošću može reći: „Tako kaže Gospod,“ i nikada ne pogreši. Prošle nedelje mi je rekao da on jednostavno izvrši ono što je u viziji već video da čini. Uspeh ove faze njegove službe je tačno 100%.

GLEDANJE U NEVIDLJIVO

Kada taj dar deluje, brat Branham je osoba najosetljivija na prisutnost i delovanje Duha Svetoga i duhovnu stvarnost od bilo koje osobe koju sam ikada upoznao. Pod pomazanjem, koje potiče njegove duhovne darove, i kada je svestan Andelove prisutnosti, čini se da probija veo tela i ulazi u duhovni svet, gde je u potpunosti prožet osećajem za nevidljivo. Pavle je napisao (II Kor. 4:18): „Jer mi ne gledamo na vidljivo, nego na nevidljivo: ta vidljivo je privremeno, a nevidljivo - večno.“

Pavlove reči ovde govore da mi sada istovremeno živimo u dva sveta: u svetu čula i svetu duha. Duhovni svet opasuje, okružuje i prožima svet čula. Oba sveta istovremeno ispunjavaju isti prostor. Materijalna stvarnost koju mi vidimo svojim prirodnim očima postoji usred mnogo bolje stvarnosti koja je nevidljiva vidnom živcu. Pismo nas uči da nas viša, večna stvarnost sada okružuje. Kakve bi prizore svako od nas mogao gledati u svakom trenutku svog postojanja, na svakom koraku svog putovanja, kada bismo imali pomazane oči kojima bismo ih mogli videti! „Vidljivo“ postoji usred „nevidljivog“, a „privremeno“ usred „večnog“.

Pavle kaže: „Ko se udruži s Gospodom, jedan je duh.“ Dok smo ispunjeni Duhom Svetim, naš duh i Božiji Duh su spojeni u jedan na isti način na koji su okean i zaliv jedno jer se okean sliva u zaliv. Tada slavna duhovna stvarnost dobija nadmoć i prevladava. Istinu i duhovnu stvarnost vidimo kroz Božije oči. U takvim trenutcima budući događaji čine se sadašnjima poput kratkog prikaza nadolazeće filmske atrakcije. Isus je rekao: „Duh će vam pokazati stvari koje se trebaju dogoditi.“

UNAPRED VIĐENA ČUDA

Tokom skupa u Fort Wayneu u molitveni je red došla jedna gospođa koja je nosila dete rođeno sa iskrivljenim stopalom i nogom u gipsu. U trenutku kada ih je brat Branham ugledao, bez da je zastao da se pomoli za isceljenje deteta, rekao je gospodji: „O da, hoćete li učiniti šta vam kažem?“ Gospođa je odgovorila: „Hoću.“ Onda joj je rekao: „Idite kući i skinite gips i kada se vratite sutra uveče, dovedite dete, a ona će imati savršeno stopalo.“ Mikrofon je prenosio ove reči svima u velikom slušateljstvu. Te im je večeri trebalo više od sat vremena da skinu gips. Kada je sledeće večeri gospođa donela dete, ono je imalo savršeno stopalo i nosilo je par novih malih belih cipela i hodalo je. Doktor je napravio rendgenski snimak stopala i zaključio da je savršeno. Sutradan sam upitao brata Branhama zašto je propustio gospođu i dete kroz molitveni red bez da se pomolio za isceljenje deteta. Odgovorio je: „Nije bilo potrebno jer sam poslepodne u viziji video da je dete isceljeno.“ Ovaj članak bio bi predugačak kada bih izneo mnoge druge slučajeve u detaljima još divnije od ovog. Samo ova faza njegove službe dala bi dovoljno materijala za knjigu.

U 5. poglavljju Jovanovog evanđelja, Isus je rekao: „Otac moj radi sve do sada, i ja radim... Sin sam od sebe ne može činiti ništa, nego ono što vidi da čini Otac: jer što god On čini, to jednako i Sin čini, jer Otac voli Sina i pokazuje mu sve što Sam čini.“ Šta je Isus mislio? Naravno, Isus je bio Videlac kao i proroci Starog zaveta. On je video Svoja čuda pre nego su se dogodila. Video je čoveka koji je bolovao 38 godina, koji nije mogao ući u kupalište kada se Andeo spustio i uskomešao vodu. Isus mu je došao i rekao: „Uzmi svoju postelju i hodaj.“ Isus je video Lazara podignutog iz mrtvih pre nego je izveo čudo. Rekao je Natanaelu: „Videh te pre no što te Filip pozvao, dok si bio pod smokvom.“ (Jovan 1:48) Video je gde je bila zavezana magarica bez da je bio tamo, itd., itd. I Hrist koji sada prebiva unutra ovekovečuje Svoja dela kroz ljudsko delovanje prema Svom obećanju za ovo doba: „Onaj ko veruje u mene, činiće dela koja ja

činim - jer ja odlazim k Ocu i šta god zaištete u moje Ime učiniću da se proslavi Otac u Sinu. (Jovan 14:12 - 13).

OSEĆAJ POVLAČENJA VERE

U slučaju žene koja je dotaknula rub Isusove haljine i bila isceljena, Isus je rekao: „Vidim da je sila izašla iz mene“ (Luka 8:46). Kada se glas o tome proširio, čitamo u Marku 6:55 - 56: „I gde god bi ulazio, u sela, ili gradove, ili u zaseoke, po trgovima bi postavljali bolesnike i usrdno ga molili da mogu dotaknuti samo rub Njegove haljine: i koji bi ga god dotaknuli, ozdravili bi.“ Hvala Bogu da nešto sile još uvek teče iz Hrista koji prebiva unutra u tela bolesnih i onih u potrebi te oni ozdrave.

Dva znaka čuda koje Bog manifestuje putem brata Branham-a da podigne veru onih u molitvenom redu na pravi nivo, takođe su dana da se na isti nivo podigne vera potlačenih u slušateljstvu. Ta vera povlači istu силу из Христа који пребива унутра, који управља даром и исцелује one који седе у slušateljstvu. Без обзира јесу ли ваше болести natprirodno dijagnostikovane ili se radi о osobi која je u molitvenom redu, znaci su isti i imaju isti uticaj на one који седе u slušateljstvu. Заšто би se znaci morali ponavljati за svakog pojedinca који ih je već video? Mojsije nije ponavljao svoja dva znaka za svakog pojedinog Izraelca. Hiljade су могле svedočiti javnom prikazivanju i istovremeno biti potaknuti na veru. Vera na pravom nivou u bilo kojem delu velikog slušateljstva povlači силу из Христа који пребива унутра, који управља даром, и то се не може dogoditi bez znanja brata Branham-a. On to oseća исто као што бисте vi osetili kada bih vas ja povukao за капут и zna smer iz kojeg to dolazi; a čak i pokaže na pojedinca чија vera dotiče Hrista.

Dok se molio за one u molitvenom redu na skupu u Flintu, zastao je i pokazivao u pravcu druge lože s njegove desne strane i rekao je: „Upravo sam imao viziju gospode odevene u plavo odelo s prugastim pojasom. Upravo je isceljena od raka.“ Žena je skočila na noge i s velikom radošću rekla: „Ja sam ta gospođa.“ Njena vera u drugoj loži učinila je isto za nju što je činila vera за one na bini.

Jednu su mladu gospođu na nosilima doveli na skup. Umirala je od leukemije. U klinikama John Hopkings i Mayo bilo joj je rečeno da je urađeno sve moguće i da za njen život nema nade. Njen um se počeo predavati. Sišao sam s bine do njenih nosila i rekao joj da bude u molitvi da Bog podigne njenu veru do nivoa isceljenja i da bi to ili pokrenulo dar ili povuklo brata Branhamu dole k njoj. Posmatrao sam kako se njena usta pomiču u molitvi, a brat Branham je odjednom osetio povlačenje vere, skočio s bine i otisao do njenih nosila te rekao: „U Isusovo Ime ustani iz svojih nosila, primi božansku snagu i budi dobro.“ Ona je poslušala i s uzdignutim rukama i suzama radosti i proslavljanja koje su joj tekle niz obaze, hodala je amo-tamo pred svim ljudima i dole kroz prolaze. Njena sestra mi je kasnije rekla: „Moja sestra je odlično.“

Pre nekoliko meseci u velikom Fair Park auditorijumu u Dallasu, jedne večeri kada je bina za orkestar bila puna pacijenata s nosilima i invalidskim kolicima, dok je brat Branham bio zauzet moleći se za one u molitvenom redu, neprestano je osećao povlačenje vere sa svoje desne strane koje je na kraju prestalo. Kada je završio s onima s kojima se bavio, pokazao je na čoveka u nosilima na bini za orkestar i rekao mu: „Čoveče, ustani, isceljen si već oko pet minuta.“ On je ustao slaveći Boga. Prišla mu je njegova žena i zagrlili su se te zajedno plakali od radosti. Bio je doveden iz Chicaga u umirućem stanju s plućima izjedenim od raka. Isceljen je i nekoliko dana kasnije je došao na sledeći sastanak u Fort Wayneu da iznese svoje svedočanstvo. Otada je bio na još dve službe. Mnogo stranica mogao bih popuniti navodeći slična isceljenja onih koji su bili isceljeni dok su sedeli ili ležali na nosilima u publici a da ih brat Branham nikada nije ni dotaknuo. Svi su bili isceljeni u prisutnosti Petrove senke bez da je on dotaknuo ikoga od njih.

NEMA TEŠKIH SLUČAJEVA

Za Boga ne postoji tako nešto kao teški slučaj. Jedna gospođa iz Grčke koja u svom grlu nije imala otvora došla je u molitveni red. Nije mogla progutati ni jednu kap vode niti bilo kakvu hranu.

Čim se brat Branham pomolio za nju popila je čašu vode i pojela čokoladicu. Noć ili dve kasnije na tom istom skupu u molitveni je red došlo devet gluvonemih i svih je devet bilo isceljeno.

Oni koji su rođeni slepi prime svoj vid. Pomolivši se za jednog potpuno slepog čoveka, brat Branham mu je rekao: „Hodaj do propovedaonice i stavi svoj prst na nos tog propovednika.“ Hodao je pravo do propovednika i povukao ga za nos nasmejavši publiku.

Jedan vrlo poznati misionar iz Palestine u poslednjem stadijumu tuberkuloze bio je dovezen iz Yakima u Washingtonu u kolima hitne pomoći do gradskog auditorijuma u Seattlu u Washingtonu. Vlada je platila njegove avionske troškove za povratak kući. Kada mu je u Isusovo Ime zapoveđeno da ustane i bude dobro, on je to učinio, a dva dana kasnije je obavljao fizičke poslove oko svoje kuće.

MASOVNO ISCELJENJE

Baš kao što poziv za oltar ili poziv grešnicima prati jednu evanđelističku službu, tako je i nakon natprirodne dijagnoze i isceljenja onih u molitvenom redu poziv sada poslan onima u slušateljstvu koji su spremni da prime isceljenje da dođu ili budu doneseni napred kako bi bili isceljeni ili fizički spašeni.

Isceljenje jednog po jednog pojedinca na bini samo je uvod u glavnu isceliteljsku službu. To je, takoreći, samo demonstrativna propoved svima u slušateljstvu kojima je potrebna dobrobit isceliteljskog dela evandelja.

Baš kao što stotine grešnika može odgovoriti na poziv jednog evanđeliste i u masi iskusiti daleko veće čudo novog rođenja, tako je i pre nekoliko dana na skupu u Louisvilleu čudesno demonstrirano da bolesni u masi mogu biti isceljeni darom isceljenja. Tamo se brat Branham upustio u taj zahvat pozivajući one na nosilima, one u invalidskim kolicima i hrome da najpre budu dovedeni napred, a onda one koji su mogli hodati sa svojim štakama i one koje pate od tumorâ i drugih bolesti da dođu prema napred i stanu iza nosila i invalidskih kolica. I kako su se počeli probijati napred, njihova vera je počela povlačiti silu isceljenja iz

dara, a demonstriranje isceljenja bilo je iznad bilo čega ikada viđenog na Branhamovim skupovima. Dok su išli prema napred, brat Branham je brzo pokazivao od jednog do drugog govoreći: „Hrist te iscelio.“ Ljudi su bacili svoje molitvene kartice u vazduh, odbacili svoje štakе, a oni koji nisu mogli stajati ili hodati skočili su na svoje noge, neki od njih su od radosti skakali i slavili Boga. Demonstracija je bila neopisiva. Video sam jednog dečaka u kolicima, koji nije mogao stajati ni hodati, kako je skočio na noge slaveći Boga. Nekoliko trenutaka kasnije sam mu mahnuo i zamolio ljude da se pomaknu i puste ga da prođe do bine. Otišao je do mikrofona i poštено propovedao uplakanom slušateljstvu. Dar je delovao za masovno isceljenje baš kao i prethodno za molitveni red gde su bili isceljeni jedan po jedan. Žena pastora crkve Open Door nazvala me idućeg jutra da je nekoliko članova njihove crkve bilo isceljeno u službi masovnog isceljenja veće ranije.

MASOVNO PREDAVANJE GREŠNIKA

A najbolje od svega je da grešnici na taj način budu dovedeni pod osudu za greh i žele biti spašeni. U Rim. 15:18 - 19 Pavle govori o „poslušnosti pagana rečju i delom, snagom znamenja i čудesa, u snazi Duha Božijega...od Jerusalima pa uokolo sve do Ilirika.“ Video sam i do dve hiljade grešnika na pojedinoj Branhamovoj službi kako u suzama skaču na svoje noge da bi predali svoja srca Bogu. Nije ni čudo da je Isus rekao: „U bilo koji grad da uđete, lečite bolesne koji su u njemu.“

PREKOMORSKI POZIVI

Citirajući Ps. 68:18, apostol Pavle je rekao u Ef. 4:8: „Kada je uzašao na visinu, poveo je zarobljeno roblje i dao darove ljudima.“ Vesti o božanskom daru Crkvi u tri su kratke godine obišle svet i mnogi hitni pozivi dolaze iz stranih zemalja i iz prekomorskih misionarskih stanica. Mnogi od njih nedavno su došli iz raznih krajeva Afrike. Neki bolesnici su preleteli okean te iz drugih zemalja stigli u Sjedinjene Države da bi bili isceljeni.

Kada brat Branham poseti područja misionarenja, verujem da će tamo biti najveće duhovno probuđenje koje je Crkva videla od prvog veka.

Pre nego završim, osećam da onima koji čitaju ove retke a nisu u mogućnosti prisustvovati na jednom od Branhamovih skupova moram reći da i vi takođe možete biti isceljeni. Hiljade su bile čudesno isceljene putem njihove vlastite molitve. Bog želi vaše isceljenje više nego što ga vi želite. Isus je umro da bi ga omogućio. Sve što je obećano Golgota zakonito čini vašim ličnim vlasništvom. „Svaki delić celine,“ je Božija dokazana i demonstrirana volja mnoštva.

21. POGLAVLJE

OPIS VIZIJA KOJE JE VIDEO BRAT BRANHAM

(Elektronski snimljeno)

Svrha pisanja ovih vizija je za slavu Božiju i Njegova Sina Isusa Hrista. Njih mi je pokazao Njegov Sveti Andeo i nisu zapisane ni za kakvu samohvalu. Mnogi su me pitali da ih zapisem i na srcu mi je da ih nekoliko ispričam. Jako su mi svete.

Bilo je potrebno vreme za ispunjenje nekih od tih vizija. Ali uvek su se ispunile upravo onako kako su mi pokazane. Pomisao da bi Svemogući Svom sluzi pokazao ove stvari čini moje srce vrlo poniznim. Ove stvari govorim da bi ljudi mogli verovati u Isusa Hrista i verujući biti spašeni.

1. VIZIJA - VIZIJA MOSTA NA RECI OHIO

Prva vizija koje se sećam da sam video dogodila se kada sam imao oko sedam godina. Ta vizija možda nije imalo veliko duhovno značenje kakvo su imale one koje su usledile budući da sam bio vrlo mlad i nisam je mogao razumeti. Ali, to mi je Bog davao prvi kratak pogled na delovanje ovog ličnog dara kojim sam video mnoge stvari kako se događaju pre nego su se ispunile.

U ovoj viziji, koja mi je došla dok sam se igrao sa svojim bratom, video sam kako se gradi veliki most preko reke Ohio i kako nekoliko radnika pada s njega. Video sam tačno kako je izgrađen i gde će se nalaziti. Tada se to činilo nemogućim, ali kasnije se dogodilo upravo onako kako mi je pokazano.

2. VIZIJA - UPOZORENJE PROTIV SPIRITUALIZMA

Jedne noći nedugo nakon mog obraćenja vratio sam se sa mesta od ispod jednog starog hrasta, gde sam se ranije molio u tajnosti. Bilo je to negde između jedan i tri ujutro. Moj otac i majka su me čuli kada sam ušao u svoju sobu i pozvali su me govoreći mi kako je moja mala sestra bolesna. Kleknuo sam i pomolio se za nju, a potom se vratio u svoju sobu.

Ušavši u svoju sobu, čuo sam zvuk nalik trljanju dve električne žice koje stvaraju luk. U to sam vreme radio kao električar i pomislio sam da mora da je u kući došlo do kratkog spoja. Ali iznenada se zvuk promenio i čudno svetlo ispunilo je sobu. Onda mi se činilo kao da sam stajao u vazduhu. Jako me uplašilo i pomislio sam da umirem.

Nakon toga primetio sam da je svetlo svuda oko mene. Pogledavši prema gore ugledao sam veliku zvezdu upravo sa mesta gde je dolazilo svetlo. Dolazilo je sve bliže i bliže. Onda se činilo da nisam mogao ni disati ni govoriti. Zvezda se zatim približila da se smesti na mojim grudima.

U tom trenutku prizor se promenio i izgledalo je kao da sam se našao na zelenom travnatom brežuljku, a tačno ispred mene stajala je jedna staromodna četvorougla tegla za bombone. Unutar te tegle bio je jedan veliki duvanski moljac ili muva koja se pokušavala oslobođiti. Počeo sam se okretati udesno i tamo je stajao moćni Andeo gledajući u mene. Rekao je: „Pogledaj šta imam da ti pokažem.“ Onda sam video jednu ruku kako baca kamen i razbijanja teglu sa bombonima. Duvanski moljac je pokušao odleteti. Ali nije se mogao podići sa zemlje; njegovo telo bilo je preteško za njegova kratka krila.

Tada su iz moljca izašli rojevi muva i jedna od muva uletela mi je u uvo.

Andeo mi je rekao: „Muve koje si video predstavljaju zle duhove, kao što su duhovi gatanja i vračanja.“

Zatim je upozorio: „Budi pažljiv.“ Ovo je ponovljeno tri puta. Zatim sam došao k sebi. Te noći više nisam mogao spavati. Sledеćeg dana sam bio vrlo oprezan. Pazio sam na svaki pokret

očekujući da će se nešto dogoditi u svakom trenutku. Čitava stvar bila mi je potpuno nova, jer je to bilo prvo upozorenje vizijom koje sam ikada imao.

U podne tog dana otišao samo do male prodavnice s namirnicama da si kupim ručak. Tamo je bio jedan hrišćanin koji je radio u prodavnici; nedugo pre toga sam ga bio doveo Hristu. Nakon toga mi je bio veliki pomoćnik u poslu oko Evandjela. Dok sam mu prepričavao viziju, ušla je jedna gospođa na prednja vrata radnje.

Imao sam neobičan osećaj i znao sam da je ušao čudan duh. Spomenuo sam to bratu Georgeu DeArku, mom prijatelju. Dama je prišla njegovom bratu Edu i rekla je: „Tražim čoveka po imenu Branham. Rečeno mi je da je on čovek Božiji.“ Tada me Ed pozvao. Kada sam stigao do nje, upitala me: „Jeste li vi William Branham, prorok Božiji?“ Odgovorio sam joj: „Ja sam William Branham.“

Upitala je: „Jeste li vi onaj koji je izveo to čudo na gospodinu Williamu Merrilu u bolnici i iscelio Mary O'Hanion (ona živi u ulici E. Oak u New Albanyju u Indiani) pošto je bila hroma 17 godina?“ Odgovorio sam: „Ja sam William Branham; Isus Hrist ih je iscelio.“ Zatim je rekla: „Izgubila sam neke nekretnine i želim da ih pronađete za mene.“ Nikada nisam potpuno shvatio šta je mislila pod svojom izjavom koja se ticala nekretnine, ali znao sam da ju je Sotona poslao na ovaj zadatak.

Zatim sam joj rekao: „Gospođo, došli ste pogrešnoj osobi; mora da ste tražili čitača ili medija.“ Zatim se okrenula prema meni i upitala: „Niste li vi medij?“ Rekao sam: „Nisam. Mediji su od đavola. Ja sam hrišćanin i imam Duha Božijeg.“ Čuvši to uputila mi je jedan ledeni pogled. Pre nego sam išta mogao dodati, čuo sam Duha Božijeg kako mi govori da je ona i sama medij i da je to ta muva koja je u viziji ušla u moje uvo.

Zatim sam joj rekao: „Gospod Isus je poslao Svoj anđela k meni prošle noći u viziji da me upozori o vašem dolasku i da budem oprezan. Zahvalujem svom Gospodu za Njegovu Ruku vodstva. Dakle, ovaj posao kojim se baviš je od đavola, a ti si došla žalostiti Duha Božijeg.“ Uhvatila se za svoje srce i rekla da joj je potreban neki lek. Odgovorio sam: „Gospođo, prestanite

činiti te stvari i vaše srce će biti u redu.“ Samo se malo udaljila iz prodavnice kada je dobila srčani napad i umrla upravo na pločniku.

Nekoliko dana kasnije u istom gradu, New Albanyju, razgovarao sam sa nekim mehaničarima u garaži o ljubavi Hristovoj i tim ljudima sam takođe govorio o viziji. Upravo sam ih htio zamoliti da se pomole i predaju svoja srca Bogu, kada je čovek iz susedne garaže rekao: „Billy, uvek si dobrodošao u moju garažu, ali ostavi tu fanatičnu religiju napolju.“ Odgovorio sam: „Gospodine, gde Isus nije dobrodošao, ja neću doći. Ali govorim ono što je istina, što mi je Bog otkrio.“

Nakon što sam to izjavio, neprijatno mi se nasmejao, potom se rukovao sa mnom i izašao iz zgrade. Ali pre nego je mogao doći do svoje garaže, njegov vlastiti zet, koji je izlazio napolje s teretnim kamionom punim gvožđa, udario ga je zgnječivši mu oba stopala i gležnjeve.

Dva dana kasnije, dok sam govorio na uličnom skupu, jedna gospođa s hromom rukom mi je rekla: „Znam da je Božije pomazanje na tebi; kada se moliš seti se molim te moje hrome ruke. U tom stanju je već nekoliko godina.“ Rekao sam joj: „Ako zaista veruješ, pruži svoju ruku jer Isus Hrist te iscelio.“ Njena ruka se ispravila istoga trena. Jadna žena je plakala od radosti dok je klečala i zahvaljivala Bogu.

Žena koja je stajala pored je rekla: „Ako je ta religija koju Billy Branham ima ispravna religija, ne želim ništa s njom.“ Ali čim se okrenula da ode, dogodila se čudna stvar. Spotakla se preko daske i dok je padala na zemlju slomila je svoju ruku na 15 mesta. Ruka koja je bila slomljena nalazila se sa iste strane kao kod žene čija je bila isceljena.

3. VIZIJA - VIZIJA JEDINSTVA CRKVE

Oko dva meseca nakon krštavanja na reci Ohio, kada se zvezda pojavila pred stotinama ljudi koji su stajali na obali, Bog mi je dao viziju. Spremao sam se da postavim kamen temeljac za svoju crkvu. Major Ulrey iz Američkih dobrovoljaca, moj prijatelj, dolazio je da namesti muziku za postavljanje temeljca.

Na dan postavljanja kamena temeljca, ustao sam u 6 ujutro. Sunce u Indiani se podiglo visoko i cela priroda je stvarala muziku. Pogledao sam kroz prozor, ptice su pevale, pčele su zujale, fine arome mirisnog cveta 'orlovi nokti' bile su u vazduhu. Ležao sam tamo razmišljajući: „O veliki Jahve, kako si divan. Samo malo ranije bila je tama; sada je sunce izašlo i cela se priroda raduje.“ Ponovo sam pomislio: „Uskoro će se ovaj svet koji je hladan i mračan radovati s prirodom, jer će se Sin Pravednosti podići s isceljenjem u Svojim krilima.“

Dok sam proslavljao Boga, odjednom sam osetio Andela Gospodnjeg u sobi. Okrenuo sam se u krevetu i istog trena sam se našao u viziji. Mislim da ova vizija, iako je u to vreme nisam razumeo, ima puno veze s mojoj službom danas - s mojim pokušajima da crkve međusobno dovedem u zajedništvo, da ne bi trebale dopustiti da ih razdvoje sektaške ideje i da bi svaki hrišćanin trebao ići u crkvu po svom izboru, a u isto vreme imati zajedništvo i božansku ljubav jedan za drugoga.

Dakle, u viziji sam video sebe kako stojim na obalama reke Jordan propovedajući Evandelje ljudima. Iza sebe sam čuo zvuk poput zvuka svinje. Gledajući okolo primetio sam: „Ovo mesto je zagađeno. Ovo je sveto tlo kojim je sam Isus hodao.“ U viziji sam propovedao protiv toga kada me andeo Gospodnji odveo u moju crkvu iako kamen temeljac još nije bio položen. (Vizija je pokazala crkvu kakva je zapravo bila kada je bila izgrađena.) Pogledao sam oko. Ljudi su se skupili svuda i veliko mnoštvo je stajalo. U viziji sam video tri krsta; nakon toga sam u svoju crkvu stavio tri krsta kako sam ih video u viziji, najveći u sredini bio je propovedaonica. Uzviknuo sam: „O, ovo je divno, ovo je veličanstveno.“

Onda mi je Andeo Gospodnji došao u viziji i rekao: „Ovo nije tvoja crkva.“ Pobunio sam se: „O Gospode, ovo je sigurno moja crkva.“ Ali On je odgovorio: „Nije, dodi i vidi.“ Izveo me napolje i gledao sam u svetlo plavo nebo. On je rekao: „Ovo će biti tvoja crkva.“ Gledajući ponovo dole video sam da sam bio usred šumarka i u sredini gde sam stajao nalazio se prolaz. Drveće je bilo zasađeno u velikim zelenim saksijama. Sa jedne strane bile

su jabuke, a sa druge strane velike šljive. S desne i leve strane bile su dve prazne saksije.

Sledeće što sam čuo bio je glas s neba koji je progovorio: „Žetva je velika, ali radnika je malo.“ Pitao sam: „Gospode šta mogu učiniti?“ Onda, kada sam pogledao ponovo, primetio sam da su drveća nalikovala crkvenim klupama u viziji o mojoj crkvi. Dole na kraju reda nalazilo se veliko drvo koje je bilo puno voća svih vrsta. S obe strane su se nalazila dva mala drveta bez voća - i stajala su jedno uz drugo, činila su se poput tri krsta. Upitao sam: „Šta ovo znači i šta s tim praznim saksijama?“ Odgovorio je: „Ti treba da sadiš u njih.“ Zatim sam stao na prolaz, uzeo grančice sa oba drveta i posadio ih u saksije. Iznenada su iz saksija izrasla dva velika drveta koja su rasla dok nisu dosegla nebesa.

Nakon toga se pojavio silni vetar i protresao drveće. Glas je progovorio: „Ispruži ruke sada, dobro si učinio; žanji žetvu.“ Ispružio sam svoje ruke i silni je vetar u moju desnu ruku stresao jednu veliku jabuku, a u moju levu ruku jednu veliku šljivu. On je rekao: „Jedi voće; ukusno je.“ Počeo sam jesti voće, prvo zalagaj od jednoga, zatim zalagaj od drugoga, a plodovi su bili slasno slatki.

Mislim da ova vizija ima veze sa okupljanjem ljudi iz crkava zajedno. U viziji sam bio prenesen od jednog do drugog da bih doneo iste plodove s oba drveta.

Zatim sam ponovo čuo glas kako kaže: „Žetva je velika, a radnika malo.“ Pogledao sam na srednje drvo i velike nakupine jabuka i šljiva visili su svuda po drvetu koje je bilo u obliku krsta skroz dole do njegovog panja. Pao sam dole ispod drveta i povikao: „Gospode, šta mogu činiti?“ Vetar je počeo bacati voće po meni i čuo sam glas kako kaže: „Kada izadeš iz vizije, pročitaj 2. Timoteju 4.“ Ovo je ponovljeno tri puta. Potom sam se našao u svojoj sobi. Dohvatio sam Bibliju i počeo čitati: „Propovedaj Reč...jer doći će doba kada ljudi neće podnositi zdravi nauk (doktrinarne podele u crkvi), nego će prema vlastitim požudama sebi nagomilati učitelje, jer će ih svrbeti uši...vrši delo navestitelja evanđelja, služenje svoje sasvim ispuni.“

Iskidaoo sam taj list iz svoje Biblije i položio ga sa svojim svedočanstvom u temeljac koji je bio postavljen istoga dana. Taj

„zdravi nauk“ verujem da je božanska ljubav jednih za druge. Tako se dogodilo da moj posao nije bio da budem pastor iako sam kratko posle toga propustio viziju i javila se velika žalost zato što se nisam odazvao pozivu, ali kasnije me je Bog poslao u Svoje polje da radim ovo. Živeo sam za dan kada će se ova vizija ispunjavati. Zahvaljujem Bogu za ovu poniznu službu pomoću koje pokušavam dati svoj ideo da bih ujedinio Božiji narod, tako da bi mogli biti jedno u srcu i duhu.

4. VIZIJA - VIZIJA I ČUDESNO ISCELJENJE HROME DECE

„I biće u poslednje dane da će izliti od Duha svojega na svako telo; i proricaće sinovi vaši i kćeri vaše; starci će vaši sne sanjati; mladići će vaši gledati viđenja.“ Ovo su reči proroka. Ja verujem da živimo u tom danu.

Viziju koju sada opisujem bila je izvanredna. Dana mi je u kući moje majke gde sam boravio jedne noći kratko posle izbijanja nedavnog rata u Evropi. Negde između ponoći i zore ustao sam s velikim teretom na svom srcu. Molio sam se duže vreme, ali nekako nisam mogao pronaći olakšanje. Prošla su dva sata. Onda sam odjednom ušao u viziju i video sebe kako se penjem na brdo u pravcu jedne male neugledne kuće. Ušao sam kroz vrata i u sobi sam primetio crveni kauč i crvenu stolicu. Na crvenoj stolici sedela je jedna stara žena s naočarima i plakala. Na krevetu s desne strane bio je jedan mali smeđokosi dečak od oko tri ili četiri godine starosti. Mogao sam videti da je teško bolestan i njegovo malo telo bilo je zgrčeno; činilo se kao da su mu noge i ruka zamotani u čvorove. Na sredini vrata stajala je crnokosa žena, očigledno majka i gorko je plakala. Naspram kreveta je stajao visoki tamnoputi čovek, otac.

Rekao sam: „Nije li ovo čudno; bio sam u majčinoj kući pre samo nekoliko trenutaka.“ Zatim sam pogledao zdesna, a tamo je stajao Andeo Božiji odevan u belo. Na trenutak nisam znao šta da radim, ali moje srce je saosećalo s detetom koje je ležalo na krevetu. Andeo mi je rekao: „Može li to dete živeti?“ Rekao sam: „Ne znam.“ Andeo je rekao: „Neka otac donese dete k tebi, a ti stavi svoje ruke na njegov stomak.“ Zato ga je otac doneo k meni,

a ja sam se pomolio i iznenada je otac ispustio dete. Palo je na svoju malu nogu, a nogu se počela odmotavati. Zatim je napravilo korak, a onda još jedan korak i zatim otišlo preko do ugla. Nakon toga dete je hodajući došlo k meni i reklo: „Brate Branhamu, sada sam dobro.“ Andeo je upitao: „Jesi li razmislio o tome?“ Odgovorio sam: „Da, gospodine.“

Zatim mi je rekao da mirno stanem. Uzeo me i odveo na seoski put na kojem je bilo mnogo šljunka. Pogledao sam preko zdesna i tamo se nalazilo groblje i neki veliki nadgrobni spomenici. Rekao je: „Čitaj imena i brojeve sa spomenika.“ Pročitao sam. Ponovo me uzeo i postavio na malo raskršće gde je bilo naselje s malom prodavnicom i četiri do pet kuća. Tamo je izlazeći iz prodavnice bio jedan stari čovek s belim brkovima u radnom odelu i žutoj kapici od somota. Andeo je rekao: „On će te uputiti.“ Zatim me je treći put uzeo, a ovoga sam puta ulazio u kuću. Video sam jednu mladu ženu na vratima. Plakala je. Ušao sam u kuću i primetio jednu staromodnu peć smeštenu s moje leve strane. Soba je bila obložena žutim tapetama na kojima su bile male crvene figure. Na zidu je bio natpis: „Bože, blagoslovi naš dom.“ Na sredini je bio veliki mesingani krevet, a preko u uglu su bila nosila. Na krevetu je neko strašno patio. Tada sam video da je to devojčica, a noge su joj bile skroz zgrčene. Pogledao sam i tamo je ponovo stajao Andeo Gospodnji meni zdesna. Upitao je: „Može li ta devojčica živeti?“ Odgovorio sam: „Gospodine, ja ne znam.“ Rekao je: „Stavi svoje ruke na nju i pomoli se.“

Dok sam se molio za devojčicu, čuo sam glas u sobi koji je govorio: „Slava Gospodu.“ Kada sam pogledao, devojčica je ustajala. Njena desna ruka bila je bolesna i uvučena prema unutra, ali video sam kako se ispravila. Tada sam primetio da je zgrčena noga takođe postala ravna i normalna i čuo sam nekoliko njih kako viču i proslavljuju Gospoda.

Upravo sam izlazio iz vizije kada sam čuo nekoga kako govori: „O, brate Branhamu, brate Branhamu.“ Pogledao sam na sat i video da je prošlo nekoliko sati. Bilo je to malo pre zore i neko me je dozivao. Bio je to jedan mladić po imenu John Himmel. Bio sam krstio njega i njegovu ženu. Rekao je: „Brate

Branhame, u nevolji sam. U ratu sam se vratio u greh i otada sam izgubio jedno dete, a sada je moj mali dečak na smrtri. Doktori kažu da ne može živeti. Sramota me da te pitam, ali hoćeš li doći i pomoliti se za moje dete?“ Rekao sam mu da hoću.

Rekao mi je da će dovesti svog rođaka, brata Snellinga, koji se upravo bio obratio (on je sada pomoćni pastor moje crkve), da nam pomogne u molitvi. Rekao sam: „Vrlo dobro,“ ne znajući da je on trebao pomoći u ispunjenju vizije. Dok smo vozili do čovekove kuće, upitao sam: „Gospodine Himmel, ne živite li vi u maloj duguljastoj dvosobnoj kući?“ Odgovorio je: „Da.“ Rekao sam: „Zar nema prednja soba crvenu stolicu na rasklapanje i krevet na kome leži mali dečak? I nije li mali dečak smeđokos i ne nosi li plavo radno odelo od somota?“ Odgovorio je: „To je upravo on. Jeste li ikada bili u mojoj kući?“ Rekao sam: „Kada ste me pozvali upravo sam je bio napustio.“ Naravno, on nije razumeo. Upitao sam: „Gospodine Himmel, da li mi verujete?“ Odgovorio je: „Verujem, od svega srca.“ Potom sam mu rekao: „Ovako kaže Duh, vaše dete će živeti.“ Tada ga je obuzelo silno uverenje. Zaustavio je auto, bacio se preko volana i povikao: „O, Bože, budi milostiv prema meni grešniku.“ Dao je svoje srce Hristu dok smo bili nekoliko kilometara od kuće i pre nego što je dete uopšte bilo isceljeno.

Dakle, kada smo došli do kuće, videli smo da je dete skoro mrtvo. Pluća su bila puna i osetilo se samo lagano disanje u njegovom grlu. Rekao sam: „Donesite mi dete.“ Ali, kada sam se molio za njega, ništa se nije dogodilo. Dete nije moglo doći do vazduha i skoro se ugušilo. Očekivao sam da će biti trenutno isceljeno.

Dakle, ovde sam shvatio da čovek može pogrešiti ako jasno ne gleda viziju. Sve mora biti kao što je bilo u viziji ili se neće ispuniti. Sada sam primetio da starica koju sam bio video da sedi na stolici nije tamo. Nisam nikome mogao reći, ali znao sam da moram čekati dok sve ne bude u potpunosti na svom mestu. Pitali su me u čemu je stvar, ali nisam ništa rekao; morao sam čekati da Bog ispuni viziju. Pomislio sam da sam nastavivši dalje izneverio Boga, umesto da sam čekao Njegovo vreme. Čekao sam sat ipo. Konačno, gospodin Himmel i gospodin Snelling su ustali, obukli

svoje kapute i počeli odlaziti. Dete je sada bilo jedva živo. Bilo je skoro 6 sati i baš u to vreme sam pogledao kroz prozor, a tamo pored kuće dolazila je jedna starica s naočarima. Počeo sam slaviti Gospoda. Gospođa je bila misteriozno potaknuta da dođe na zadnja vrata (obično je ulazila na prednja) baš kada su ona dvojica izlazila na prednja vrata. Baka je ušla unutra i pitala je li detetu bolje. S tim je majka počela plakati: „Ne, umire, umire.“

Budući da je gospodin Snelling bio s njima u rodu, okrenuo se, a ja sam brzo ustao i dao mu crvenu stolicu.

Skinuo je svoj šešir i seo dole plačući. Zatim je baka skinula svoje naočare koje su se zamaglide zato što je plakala i sela je na drugu stolicu. Majka se oslonila na srednja vrata plačući. Eto, konačno je bilo sve onako kako sam video u viziji!

Otišao sam do prednjih vrata i rekao gospodinu Himmelu: „Imate li još uvek poverenja u mene?“ Odgovorio je: „Imam, brate Branham.“ Rekao sam mu da mi je žao, ali mu nisam mogao reći malo pre da sam iskoračio ispred vizije. Sada sam rekao: „Donesite mi dete.“ Otišao je do kreveta, podigao dete i došao hodajući do mene. Zatim sam se molio: „Oče, žao mi je iz dubine moga srca što je tvoj sluga iskoračio ispred vizije. Ali oprosti mi Gospode i dozvoli ovim ljudima da saznaju da si ti Bog i da sam ja Tvoj sluga.

U Ime Gospoda Isusa, kažem da će dete živeti.“

Dok sam držao ruke na detetu, iznenada je počelo vrištati: „Tata! Tata!“ i došlo je k svesti. Dete je zagrlilo oca i svi su počeli vrištati i plakati i vikati. Rekao sam: „Uzmite dete i položite ga na krevet. Jer tako kaže Duh, trebaće tri dana pre nego se njegovi mali udovi potpuno isprave prema viziji. Tada će se dogoditi da dečak postane normalan.“

Trećeg dana mnogi su se okupili da bi ušli u kuću gde je bio dečak. Moja žena je išla kao svedok. Porodica nije znala da dolazim, ali kada je majka otvorila vrata i videla me, rekla je: „O, evo brata Branhama. Uđi unutra. Dečak je dobro.“ Kada sam ušao unutra, svi su se okupili oko prozora da vide šta se događa. Stajao sam mirno i uopšte nisam otvarao svoja usta znajući da će Bog održati Svoju reč. To je bilo kao Pavle koji je stajao na brodu četrnaestog dana oluje, nakon što je Andeo Gospodnji stao do

njega i rekao: „Ja znam da će biti kao što je rekao, jer verujem Bogu.“ Znao sam da će dete došetati k meni. Stajao sam tamo samo trenutak. Zatim je mali dečak pogledao u mene, došetao, stavio svoje ruke u moje i rekao: „Brate Branhamu, ja sam sada dobro.“ Haleluja, Božije obećanje ne može izneveriti! Kada je vizija ispunjena, to je savršeno.

Vizija isceljenja hrome devojčice:

Dakle, što se tiče drugog dela vizije: Rekao sam svojoj zajednici da negde u svetu postoji devojčica sa zgrčenom rukom i nogom, koja takođe treba biti isceljenja ispunjenjem vizije. Proteklo je oko dve nedelje. Konačno jednog dana dok sam dolazio s posla, moj prijatelj, Herb Scott, moj poslovodja mi je rekao: „Billy, evo pismo za tebe.“ Bio sam zauzet u to vreme i stavio sam pismo u svoj džep, ali kako sam silazio stepenicama, nešto kao da je reklo: „Pročitaj pismo.“ Zato sam ga otvorio i koliko ga se sećam, glasilo je ovako:

Dragi brate Branhamu, Imam devojčicu koja ima oko 14 godina. Ima bolesnu šaku, ruku i desnu nogu i sva je zgrčena od artritisa. Mi pripadamo Metodističkoj crkvi i živimo u South Bostonu u Indiani. Pročitali smo vašu knjižicu pod naslovom *ISUS HRIST ISTI JUĆE, DANAS I ZAUVEK*. Naš pastor je rekao da nema ništa od toga. Da je to bio još samo jedan izam. Ali nakon molitvenog skupa, dobila sam snažnu potrebu da vam pišem. Pitam se da li biste hteli doći i moliti se za moju čerku kako bi se moglo dogoditi čudo...

Sa poštovanjem,
Gospoda Harold Nale

Nešto mi je progovorilo da je to ta devojčica. Pokazao sam pismo svojoj ženi i ona je takođe rekla da to mora biti ona. Odlučio sam otići u South Boston. Nikada nisam bio tamo i nisam znao gde se nalazi, ali brat Wiseheart, đakon u mojoj crkvi, rekao je kako misli da zna i da će ići sa mnom.

Jedan čovek i njegova žena, po imenu Brace, takođe su išli mojim automobilom - gospođa je bila isceljena na mom skupu, a ona i njen suprug žeeli su ići s nama i videti ispunjenje vizije. Međutim, izgubili smo se po našim gradovima i lutali smo popriličan broj kilometara pre nego što smo pronašli pravo mesto. Napokon smo bili upućeni na drugi put i dok sam vozio, imao sam vrlo čudan osećaj. Činilo se kao da ne mogu doći do vazduha. Sestra Brace me je pogledala i primetila: „Nešto nije u redu; izgledaš zaista bledo.“ Odgovorio sam: „Ne, gospođo, Andeo Gospodnji je blizu.“ Zaustavio sam automobil te izašao i stavio svoju nogu na zadnji branik automobila. Zatim sam slučajno pogledao sa strane, a tamo je bilo groblje. Pogledao sam nadgrobne spomenike i gle, na njima su bila zapisana ista imena i brojevi koje sam video u viziji. Vratio sam se u automobil i rekao: „Na pravom smo putu.“ Gospođa Brace je počela plakati. Nastavili smo nekoliko kilometara i konačno sam primetio: „Kada dođemo do prodavnice na raskršću, jedan stariji čovek s plavim radnim odelom i žutom kapom od somota će izaći i uputiti nas.“ Uskoro smo došli do radnje čiji je prednji deo bio obojen u žuto, a blizu nje je bilo četiri ili pet kuća. Rekao sam: „Ovo je to mesto.“

Čim sam se dovezao, iz radnje je izašao čovek u plavom radnom odelu, belim brkovima i s kapom od somota. Gospođa Brace, videvši to, onesvestila se u automobilu. Kada nam se čovek približio, upitao sam: „Znate li gde živi Harold Nale; čovek koji ima hromu crku?“ Odgovorio je: „Da gospodine, zašto vas zanima?“ Odgovorio sam: „Gospod će isceliti tu devojčicu. Pokažite mi gde se nalazi kuća.“ Pogledao sam starog čoveka i suze su počele teći njegovim sedim bradatim obrazima i usne su mu počele drhtati dok nas je upućivao na to mesto.

Kada sam došao do vrata, pozdravila me je majka mlade dame. Rekla je: „Vi ste brat Branham. Prepoznala sam vas sa slike.“ Pozvala nas je unutra i tamo, kao što je pokazano u viziji, je bila stara peć i žute tapete s crvenim ukrasima, veliki mesingani krevet na kojem je ležala devojčica tačno kako je i opisano te natpis na zidu: „BOŽE BLAGOSLOVI NAŠ DOM.“ Gospođa Brace se onesvestila po drugi put. Zatim se nešto dogodilo. Našao sam se kako idem do kreveta gde se nalazila devojčica. Položio

sam svoje ruke na nju i rekao: „Neka se Tvoja sila pokaže u isceljenju ove devojčice prema viziji koju si pokazao.“ Upravo se tada ispravila njena hroma ruka. Ustala je s kreveta i njena noge se takođe ispravila. Gospodin Brace je baš bio doveo svoju suprugu ponovo k svesti na vreme da vidi ustajanje devojčice, a ona se po treći put onesvestila padajući pravo u ruke svoga supruga. Devojčica je ustala na noge, otišla u drugu sobu, obukla svoju odeću i vratila se nazad češljajući svoju kosu rukom koja je pre bila hroma. Ovaj događaj može se proveriti kod gospode Harold Nale koja, dok se ovo piše, živi u Salemu u Indiani.

5. VIZIJA - VIZIJA O MILLTOWNU

Par nedelja nakon prethodne vizije, ponovo sam bio u kući svoje majke. Kao i većina drugih vizija ova mi je došla oko dva ili tri sata ujutro. Činilo se kao da sam u mračnoj šumi i dok sam lutao okolo čuo sam najtužniji plač. Učinilo se kao da čujem jagnje kako bleji. Pomiclio sam: „Gde je to siroto stvorene?“ i počeo sam ga tražiti kroz oblake i tamu. U početku sam pomislio da govorи: „Bee-e-e-e b-e-e-e-e,“ ali kako se zvuk približavao činilo se kao ljudski glas koji govorи: „Mil-l-ltown, Mil-l-ltown.“

Pa, nikada nisam čuo za to ime ranije i upravo tada sam izašao iz vizije. Počeo sam govoriti svojim ljudima da je negde jedno od Božijih jagnjadi u nevolji i nalazilo se blizu mesta zvanog Milltown. Čovek po imenu George Wright, koji je išao u moju crkvу, rekao je da zna za Milltown koji se nalazio samo malo dalje od mesta gde je živeo. (Adresa brata Wrighta je De Pauw, Indiana.) Tako sam sledeće subote otišao u Milltown.

Stigavši tamo, gledao sam oko, ali nisam mogao videti ništa zbog čega bi me Gospod želeo tamo dole. Konačno sam odlučio da će održati ulični skup ispred radnje, ali brat Wright, koji je bio sa mnom, rekao je da prvo treba da obavi neki posao i pitao me hoću li ići s njim. Odgovorio sam: „Da, gospodine, hoću.“ Odvezli smo se na brdo i video sam veliku Baptističku crkvу smeštenu pored groblja. Brat Wright je rekao: „Ova crkva se više ne koristi osim za pogrebe.“ Čim je to rekao, osetio sam da se nešto pokreće oko moga srca. Ovde me je Gospod želeo.

Kada sam to rekao bratu Wrightu, odgovorio je: „Otići će i nabaviti ključeve da te pustim unutra kako bi je mogao pogledati.“ Dok je on bio odsutan, seo sam dole na stepenice i molio se: „Nebeski Oče, ako je ovo mesto gde me želiš, otvori mi vrata.“ Gospod je dozvolio da se to dogodi, a ja sam najavio službu. Ali, uskoro sam video da će situacija biti vrlo teška s obzirom da su crkve tamo učile ljude protiv božanskog isceljenja.

Prvi čovek kojeg sam pitao da dođe na skup mi je rekao: „Previše smo zauzeti da bismo išli na bilo kakvo probuđenje; mi užgajamo kokoške i nemamo vremena za tako nešto.“ Međutim, nedugo nakon toga, ovaj čovek je umro, tako da više nije užgajao piliće.

Sledeće subote započeli smo probuđenje. Samo je četvoro ljudi prisustvovalo i to je bila porodica Wright. Sledеće veče je bilo malo bolje. Treće veče, jedan čovek grubog izgleda došao je na vrata crkve, istresao pepeo iz svoje lule, ušao unutra i seo pozadi. Zatim je upitao brata Wrighta: „Gde je taj mali Billy Sunday?“ Želim ga dobro pogledati.“ Brat Wright je došao napred i rekao mi da je vrlo „težak slučaj“ upravo ušao u zgradu. Međutim, pre nego što se služba završila te iste večeri, on je bio kod oltara vapeći Bogu. Njegovo ime je William Hall i on je sada pastor te crkve.

Uskoro su mnogi dolazili, a ja sam ljudima spomenuo viziju. Zatim je došao brat Hall i rekao: „Pa, brate Branham, ima jedna devojka koja živi ovde dole niz brdo, koja je čitala twoju knjigu pod naslovom *ISUS HRIST ISTI JUČE, DANAS I ZAUVEK*. Ona leži na svojim leđima osam godina i devet meseci i nikada nije ustala iz kreveta. Ima tuberkulozu, a doktori su godinama ranije rekli da nema nade. Sada su joj oko 23 godine. Leži tamo propadajući i teška je samo oko osamnaest kilograma. Devojka je preklinjala i plakala da dodete dole k njoj, ali njeni roditelji pripadaju određenoj crkvi ovde i toj je zajednici bilo napomenuto da ako neko od njih ode dole da vas čuje, da će biti otpušteni iz crkve. Ali, hoćete li ići?“

Odgovorio sam: „Ići će, ako dobiješ da njeni otac i majka kažu da je to u redu.“ Osećao sam da me Bog vodi dole tim putem. Devojčino ime je bilo Georgie Carter, a njen otac,

verujem, bio je upravnik kamenoloma. Majka je javila da mogu doći i videti devojku, ali da ni ona ni otac neće biti u kući dok ja budem тамо.

Kada sam ušao u sobu, video sam svoju knjižicu kako leži na krevetu i upitao sam: „Veruješ li ono što si pročitala?“ Odgovorila je: „Da, gospodine.“ Izgovorila je to tako tihim glasom da sam se morao jako približiti kako bih čuo šta je rekla. U to vreme nisam razumeo toliko koliko sada razumem o isceljenju, ali sam se molio za ljude kada sam ih video isceljene u viziji. Zato sam joj rekao o devojčici Nale koja je bila isceljenja i predložio sam joj da bi se trebala moliti kako bi me Bog vodio kroz viziju da se molim za nju. (Kasnije sam, naravno, naučio da svi mogu biti isceljeni verujući Božiju Reč, iako mi Bog još uvek vizijama otkriva mnoga isceljenja.)

Skup se nastavio. Bog je nastavio blagosiljati dok se nije skupilo nekoliko stotina ljudi. Jednoga dana imao sam službu krštenja kod Totton Forda na reci Blue. Toga poslepodneva trebao sam krstiti nekih trideset ili četrdeset ljudi. Kratko pre toga na tom je mestu jedan propovednik držao službu тамо i propovedao protiv uranjanja. Ali tog poslepodneva Bog je manifestovao svoju silu na takav način da je preko petnaest njegovih ljudi s dobrom odećom na sebi otišlo u vodu i krstilo se.

Dakle, cele te nedelje Georgie se molila: „O Gospode, pošalji brata Branhamu da me ponovo vidi; pokaži mu vizijom kako bih mogla biti isceljena, tako da i ja mogu biti krštena sa ostalima.“ Kada je došao dan krštenja, devojka je bila vrlo uznemirena i neprestano plakala. Majka ju je pokušala umiriti, ali njen srce je bilo slomljeno i nije se mogla smiriti.

Nakon što se završilo krštenje, otišao sam do kuće brata Wrighta na večeru. Brat Brace, koji je bio sa mnom za vreme ispunjenja druge vizije, takođe je bio tu. Ali u tom trenutku Duh mi je progovorio rekavši: „Ne jedi nikakvu hranu sada, već idи u šumu da se moliš.“ Zato sam rekao: „Idem da se molim neko vreme, ali kada večera bude gotova, pozvonite (imali su jedno staro seosko zvonce za poziv na večeru) i ja ћu doći.“ Onda sam otišao malo dalje u šumu i počeo se moliti.

Ali, bilo je teško moliti se jer je bilo puno čičaka koji su se hvatali za moju odeću i stalno sam mislio da će zakasniti na službu. Međutim, počeo sam se moliti iz sveg srca i ubrzo sam se izgubio u Duhu. Konačno sam čuo glas koji me pozivao negde iz šume. Ustao sam, sunce je zašlo i počelo se smrkavati. Zvono za večeru se bilo oglasilo, ali uopšte ga nisam čuo i ljudi su izašli da me traže. Kada sam ustao video sam žućkastu svetlost dole u šumi kako sija sa neba. Glas je progovorio rekavši: „Idi do Carterovih.“ To je bilo sve. Zatim sam mogao čuti glasove u različitim delovima šume kako pozivaju: „O brate Branhamu, o brate Branhamu.“ Izašao sam iz šume i skoro utrećao u ruke brata Wrighta. Rekao mi je: „Večera je spremna već sat vremena i zvali smo te. Šta je bilo?“ Odgovorio sam: „Ne mogu jesti. Idemo do Carterovih. Gospod me je poslao tim putem zbog Georgijinog isceljenja.“ Uzvratio je: „Zaista?“ Pozvao je i brat Brace je došao. Ušli smo u automobil i krenuli prema Carterovima koji su bili udaljeni oko jedanaest kilometara. Rekli smo ostalima neka jedu, a onda dođu u crkvu. Nismo ih mogli čekati jer mi je vizija onda govorila da idem.

Bog je radio na oba kraja. Sećate se, to je bilo kao kada je Andeo progovorio Petru; ljudi su se okupili u Markovoj kući i svi su se molili. Georgie je postala vrlo nemirna u to vreme. Majka je bila toliko utučena da je otišla u najbližu sobu i počela se moliti. Rekla je: „Gospode, šta da uradim? Taj čovek Branham je došao ovde i tako uznemirio moju devojčicu, a ona umire već devet godina. Ko je uopšte taj čovek?“ Nakon toga se izgubila u duhu molitve. Iznenada je čula glas koji je rekao: „Pogledaj gore.“ Kada je podigla glavu, pomislila je da vidi senku na zidu. Videla je da je to osoba, a izgledala je kao da je Isus. Upitala je: „Gospode, šta mogu učiniti?“ U viziji joj je Gospod rekao: „Ko to dolazi na vrata?“ Zatim je videla mene i dva čovjeka sa mnom. Prepoznala me je po mom visokom čelu i po Bibliji koju sam nosio na grudima. Počela je govoriti: „Ne sanjam, ne sanjam.“ Otrčala je u susednu sobu i uzviknula: „Georgie, nešto se dogodilo!“ Počela joj je govoriti viziju. Kada je skoro završila, čula je kako su se zalupila vrata. Pogledala je, a ja sam upravo dolazio. Nisam kucao. Samo sam otvorio vrata i ušao unutra.

Majka je pala nazad na stolicu, skoro se onesvestila. Otišao sam ravno do kreveta i rekao: „Sestro, budi hrabra. Isus Hrist kome ti služiš i koga voliš i kome si se molila čuo je tvoju molitvu i poslao me ovamo prema viziji. Ustani na svoje noge jer On te iscelio.“

Uzeo sam je za ruku. Setite se, ona se nije podigla iz kreveta mnogo godina. Jedva bi mogli staviti plahtu ispod nje, bila je toliko prekrivena ranama. Njena glava je imala gotovo četvrtast oblik; oči su joj duboko upale, a ruke su joj izgledale kao drške za metlu na najširim mestima. Ali kada sam rekao da ju je Isus Hrist iscelio, odmah se podignula i ustala na svoje noge! Njena majka je počela vrištati. Prvi put u devet godina videla je svoju čerku kako hoda po podu, ne svojom vlastitom snagom, već silom Duha Svetoga i bez ikakve ljudske pomoći. Kada sam krenuo da idem iz kuće, njena sestra je utrčala unutra i takođe počela vrištati.

Kasnije, kada je njen otac došao kući i video svoju čerku kako sedi za klavirom i svira, skoro se onesvestio. Otišao je u centar grada i počeo pričati svim ljudima šta se dogodilo. Devojka je izašla u dvorište, sela je na travu i počela blagosiljati travu i lišće. Pogledala je na nebo govoreći: „O Bože, kako si Ti dobar prema meni.“ Bila je tako sretna.

Te noći crkvena zgrada je bila prepuna. Kada je došla nedelja, imali smo drugo krštenje. Obe devojke, Georgie i Nale, bile su krštene u Totton Fordu sledeće nedelje; Georgie sada svira klavir u Baptističkoj crkvi u Milltownu i odličnog je zdravlja. Upamti, prijatelju koji čitaš, Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek.

POŠTOVANI ČITAOČE:

8 godina i 9 meseci ležala sam u krevetu s tuberkulozom, a doktori su bili odustali od mene. Jedva sam težila 23 kilograma i izgledalo je kao da je sva nuda nestala. Zatim je iz Jeffersonvillea u Indiani, oko 56 kilometara od našeg doma, došao propovednik William Branham, u viziji u kojoj je video jagnje uhvaćeno u pustari a koje je plakalo „Milltown“. (To je mesto u kojem ja živim.) Brat Branham nikada nije bio ovde niti poznavao ikoga odavde. Ušao je, položio ruke na mene i pomolio se prizivajući

nada mnom ime našeg dragog Gospoda Isusa. Nešto kao da me zahvatilo i odjednom sam ustala i zahvaljivala Bogu na Njegovoj sili za isceljenje. Izašla sam napolje prvi put nakon osam godina, a potom se krstila u reci. Sada sviram klavir ovde u Baptističkoj crkvi. Mnoge stvari su došle zajedno s ovim velikim isceljenjem. Nemam dovoljno prostora opisati sve u ovom svedočanstvu. Rado ču to u potpunosti napisati i reći svakome ko je zainteresovan za moje isceljenje.

Georgia Carter, Milltown, Indiana.

6. VIZIJA - VIZIJE KOJE SE ODNOSE NA NJEGOVO ISCELJENJE

Još jedna vizija koja mi je mnogo značila i koja se tiče divnih isceljenja koja sam trebao primiti, došla mi je ubrzo nakon vizije koju sam imao o Hristu. Činilo mi se kao da sam veoma radostan, kao da sam se upravo obratio. Išao sam putem, radujući se i „boksujući“ se sa svojom senkom dok sam izlazio na put. Bilo je mračno i dok sam išao putem, iznenada se učinilo kao da je veliki crni pas istrčao prema meni. Mislio sam da će me ugristi i udario sam ga i povikao: „Odlazi pseto.“

Kada sam to učinio, on se podigao i video sam da je to krupni, visoki tamnoputi čovek odevan u crno. Rekao je: „Nazvao si me psetom, ha?“ Odgovorio sam: „Stvarno mi je žao. Mislio sam da ste pas jer ste bili dole na svojim rukama i kolenima.“ Zarežao je: „Nazvao si me psom; ubiću te.“ I od ispod svog pojasa izvadio je veliku sablju. Zamolio sam: „Molim vas, shvatite me, gospodine. Nisam znao da ste čovek; mislio sam da ste pas.“ Kako mi je prilazio bliže, izgledao je kao demon. Gurnuo me je prema odvodnom kanalu i zarežao: „Naučiću ja tebe. Ubiću te.“ Odgovorio sam: „Gospodine, ja se ne bojam umreti jer sam primio Isusa u svoje srce. On je moj pomoćnik i moja snaga. Želim samo da razumete da je to bila greška što sam to rekao.“ Ali, svejedno je rekao: „Ubiću te.“ Stajao sam bespomoćno naslonjen na zid, a on je povukao svoju ruku prema nazad da me probode.

Povikao sam i baš u tom trenutku sam čuo buku koja je dolazila s neba i dole s neba, upravo pored mene, sišao je Moćni Andeo i samo je strogim zurećim pogledom pogledao čoveka s velikim nožem u ruci. Čovek se povukao nazad, ispustio svoj nož i pobegao koliko god je brže mogao. Zatim je andeo pogledao u mene i osmehnuo se. Ogrnuvši se ogrtačem, otišao je ponovo gore u Nebo. Ovaj Andeo je bio onaj isti koji me je kasnije posetio.

Povikao sam od radosti kada sam shvatio da je Bog poslao svog anđela da me zaštiti.

Iskreno verujem da se ova vizija ispunila pre dve godine, kada me je đavo saterao u čošak s tom groznom nervozom koja je htela uzeti moj život. Kada se već činilo da je došao kraj, Bog je tada na scenu poslao Svoga Anđela i oslobođio me.

Svakih nekoliko godina u mom životu imao bih razdoblje kada bih postao jako nervozan. Na jednoj kampanji stajao sam pravo za propovedaonicom i molio se za bolesne noć i dan, uzimajući samo malo vremena za spavanje. Na drugim skupovima službe bi često trajale do dva sata ujutro. Znao sam da grešim čineći tako, ali kada sam video toliko mnogo bolesnih i onih u potrebi, moje bi srce saosećalo s njima shvatajući da je u mnogim slučajevima za njih to bila stvar života i smrti. Postupno sam postajao slabiji i slabiji, ali borio sam se da nastavim. Konačno, nakon kampanja u Tacomi i Eugeneu, rekao sam braći koja su bila sa mnom da će morati otkazati sve kampanje koje su bile planirane i uzeti dugi odmor. Ustvari, moja živčana energija bila je toliko istrošena da sam se u svom vlastitom umu pitao hoću li se ikada više moći vratiti na teren.

Vratio sam se kući u Jeffersonville, ali činilo se kao da ne mogu povratiti snagu. Mislio sam da će umreti. Jednog dana, jedan od mojih đakona, Curtis Hooper, došao je dole i pitao: „Jesi li išta bolje?“ Odgovorio sam: „Ne, nisam. Izgleda da ne mogu doći k sebi.“ Rekao je: „Brate Branhamu, imam posao koji moram obaviti dole na uzletištu. Dođi sa mnom, biće ti bolje.“ Kada sam došao do uzletišta, osećao sam se tako loše da sam pomislio da se više nikada neću vratiti kući. Otišao sam u hangar i počeo se moliti. Povikao sam: „O, Bože. Znam da sam pogrešio. Molim te da mi oprostiš. Ljudi su žeeli da činim razne stvari. Skroz sam

zbumjen. Jedino Ti mi možeš pomoći. Gospode, ne mogu više stajati.“ Nekako sam se vratio u kuću.

U to vreme otišao sam u Mayo kliniku na pregled samo da bih video šta zaista nije u redu sa mnom. Zato sam usred vrućeg avgusta bio pet dana u Rochesteru u Minnesoti. Doktori su bili divni ljudi i potrudili su se da pronađu u čemu je bio problem sa mnom jer su me proveli kroz sve vrste pregleda.

Tokom tog vremena sam se molio. Rekao sam Gospodu da su ljudi sa svim vrstama živčanih slomova došli na moje sastanke i On ih je iscelio. Takođe mi je pokazao predivne vizije isceljenja drugih i bili su oslobođeni. Molio sam se: „Gospode, nikada mi nisi pokazao viziju mog vlastitog isceljenja od ove užasne nervoze.“ Moja snaga je bila toliko istrošena da se činilo da nisam mogao doći k sebi i verovati Božiju Reč. Sledeći dan je trebao biti poslednji dan pregleda.

Tog jutra sam ustao i rekao sam sebi da će za nekoliko sati otići preko i dobiti izveštaj o tome što nije u redu sa mnom. Uvek će biti zahvalan Bogu za ono što je usledilo. Iznenada sam se našao u viziji. Prva stvar koju sam video bio je jedan mali sedmogodišnji dečak. Izgledao je baš poput mene u toj dobi. Stajao sam pored njega i učio ga da lovi. U blizini se nalazilo jedno staro kvrgavo drvo i rekao sam dečaku da ne bi trebao ići blizu tog drveta jer je u njemu živila opasna zver. Pokupio sam štap i udario drvo sa strane. Iznenada, iz drveta je istrčala mala životinja dugačka oko 6 inča. Činilo se kao da je lasica i imala je sitne, crne prepredene oči. O, bila je vragolasto malo stvorenje!

Zatim sam video da će nas napasti. Nisam imao nikakvo oružje; sve što sam imao bio je mali lovački nož. Znao sam da sam bespomoćan s tim nožem. Pomislio sam da dečaka stavim iza sebe da ga zaštitim, ali u tom se trenutku činilo da je nestao. Brza poput munje zver se brzo bacila na mene. Ali upravo pre nego se bacila na mene, čuo sam Andela Gospodnjeg kako govori s moje desne strane: „Upamti, dugačka je samo 6 inča.“

Zatim je životinja skočila na moje levo rame. Išla je od moje leve do desne strane i ponovo nazad toliko brzo koliko je mogla. Nisam je mogao ubesti sa svojim nožem i kako sam otvorio svoja usta da bih nešto rekao, potrcala je niz moje grlo u želudac i

počela klokotati tamo - amo, tamo - amo. Povikao sam: „O, šta mogu učiniti?“ Ponovo sam čuo glas koji mi govori: „Seti se, dugačka je samo 6 inča.“

Kada me vizija napustila, pogledao sam preko i video svoju malu devojčicu Becky i svoju ženu kako usnule leže na krevetu. Znao sam da se vizija odnosi na moje želučane probleme i nervozu. U to vreme ništa se nije moglo zadržati u mom stomaku, a u težini sam izgubio oko 45 kilograma. Onda sam se setio onoga što mi je rekao anđeo: „Zapamti, dugačka je samo 6 inča.“ Molio sam se: „O Bože, pomozi mi da razumem tumačenje vizije.“ Počeo sam razmišljati. Možda je to što mi je rekao značilo da će imati nervozu šest meseci. To se nije činilo ispravnim. A onda sam pomislio da se možda odnosi na 6 godina, ali to se nije činilo kao odgovor.

Do tog vremena nikada nisam razmišljao o tome koliko puta sam imao ta nervozna razdoblja. Upravo tada izgledalo je kao da moje usne govore same od sebe. Činilo se kao da kažu: „Možda to znači da će ih imati šest puta.“ Baš u to vreme osetio sam Duha Svetoga kako s velikom silom silazi na mene. Zatim me ponovo preplavilo veliko krštenje Duha. Zatim tri puta, četiri puta, pet puta, šest puta. Počeo sam brojati koliko puta sam imao nervozu. Prvi put je bilo kada sam imao oko 7 godina. U to vreme sam plakao jer su u našoj porodici izbili problemi - moj tata je mnogo bio pio, a ja sam postao melanholičan i jako nervozan. Svakih sedam godina ta nervoza se vraćala. Prebrojao sam i ovo je bio tačno šesti put. Radovao sam se jer sam odjednom postao uveren da mi je Gospod vizijom pokazao da će ovo biti poslednja nervoza.

Pomislio sam u sebi da će me doktori hteti operisati i odseći neke od tih živaca u stomaku. Ali doktorski nož je u viziji bio mali nož. Bio je beskoristan.

Otišao sam preko u kliniku kako bih dobio nalaze. Kada su doktori zajedno došli, počeli su me ispitivati. Odgovorio sam im najbolje što sam mogao. Zatim je jedan od vodećih doktora rekao: „Mladiću, žao mi je što će ti ovo reći, ali twoja bolest je nešto što si nasledio od svoga oca. Tvoj otac je bio pre nego što si se rodio. Nikada nećeš biti zdrav. Tvoji živci deluju na tvoj želudac i to

uzrokuje povraćanje hrane. Ne postoji lek za to i ne postoji ništa što možemo učiniti; bićeš bolestan do kraja svog života!“

Samo razmislite, najbolji doktori na svetu su mi rekli da će ostati bolestan do kraja života! Ali, slava Bogu, malo pre nego su to rekli, Gospod mi je progovorio putem vizije i rekao da je ovo poslednji napad te strašne muke!

Otišao sam kući. Majka me susrela i rekla: „Sine, sanjala sam te.“ Jednom ranije imala je neki san o meni. To je bilo nekoliko dana posle mog obraćenja, kada me je videla kako stojim na belom oblaku propovedajući celom svetu. (Ovo se sada gotovo ispunilo. Nadam se da će uskoro moći obići evropske zemlje kao i Afriku i Australiju.)

Majka je nastavila: „Sine, neku noć (iste noći kada sam imao viziju) spavala sam sama u sobi. U snu sam radila i videla te kako ležiš u krevetu na tremu gotovo mrtav. Očekivala sam da ćeš umreti svakog trenutka. Zatim sam čula neobičan zvuk poput gugutanja golubova. Potrčala sam preko gde si ti bio i videla sam kako s neba dolazi šest belih golubova u obliku slova „S“. Spustili su se na tvoje grudi jedan po jedan. Golubovi su bili belji od svih koje sam ikada videla i govorili su: „Gu, gu, gu.“ Izgledalo je kao da žele izraziti da su jako žalosni. Zatim si ti rekao: „Slava Gospodu.“ Posle toga golubovi su pognuli svoje male glave i ponovo formirali slovo „S“ i otišli nazad u nebo, gučući dok su odlazili. Zatim sam te videla kako ustaješ i bio si potpuno zdrav.“

O, kako sam bio ohrabren! Dva dana nakon toga sedeo sam na tremu i čitao knjižicu brata Boswortha „*Hrišćanska ispovest*“. Zatim sam otvorio Bibliju. Lično ne verujem u otvaranje Biblije i očekivanje da će dobiti poruku na mestu gde se otvorи. Ali ovoga puta sam je otvorio i moje oko je palo na 1. Poglavlje Jošue, gde kaže: „Budi jak i odvažan. S tobom je Gospod Bog tvoj gde god ideš“ Bog mi je govorio po otkrivenju, po viziji i po Svojoj Reci. Potom se učinilo kao glas koji kaže: „Ja sam Gospod koji te je iscelio.“ Prihvatio sam to. Otišao sam u kuću i uzeo suprugu u svoje naručje i rekao: „Draga, Bog me iscelio!“

Slava Bogu. Volim Ga svim svojim srcem. Danas sam boljeg zdravlja nego što sam ikad bio sve dane svoga života. Tako sam

zahvalan. Biću Mu zahvalan dok god sam živ. U mom najmračnijem času Isus je došao.

Bog je odgovorio na moju molitvu.

22. POGLAVLJE

**PREKOMORSKO PUTOVANJE U
SKANDINAVIJU**

Bratu Branhamu su gotovo tri godine pristizali pozivi da održi niz isceliteljskih službi u skandinavskim zemljama. Razne okolnosti sprečile su ga da se upusti u ovakvo putovanje, iako je od početka bio uveren da su ovi pozivi od Boga. U januaru 1950. godine, u vreme kada se pisac ponovo pridružio družini, brat Branham ga je zamolio da organizuje putovanje u Finsku. Bio je to korak vere jer u to vreme nije bilo raspoloživog novca za put (avionska karta u jednom pravcu za petoro koštala je 2200 dolara) i ustvari, zbog određenih nedavnih okolnosti brat Branham je imao neke neočekivane obaveze. Usprkos svemu, u kampanjama održanim tokom februara i marta nakupilo se dovoljno sredstava da se ispune ove obaveze i osiguraju avionske rezervacije za celu družinu. Na početku aprila, družina (koja je osim brata Branhama uključivala propovednika J. Erna Baxtera, propovednika Jacka Moorea, Howarda Branhamu i pisca) je bila pri završetku trodnevne službe u Glad Tidingsu i Manhattan Centeru u New Yorku i pripremala se da krene u Evropu.

6. APRILA 1950.

6. aprila 1950. u tri sata poslepodne družina se ukrcala u veliki prekomorski putnički avion Flagship Scotland i krenula za London u Engleskoj. William Branham je rođen 6. aprila 1909. 6. aprila 1917. bio je dan kada se Amerika odrekla svoje istorijske izolacije i ušla u evropski rat. Istoričari nam kažu da je 6. aprila 30. godine nove ere Hrist umro na krstu. Možda bi članovima

družine trebalo oprostiti zbog mišljenja da je 6. april značajan dan.

Krećući se preko Atlantika brzinom većom od 480 kilometra na sat i na visini većoj od 6100 metara, putnički avion koji je prevozio družinu sleteo je sledećeg prepodneva na aerodrom Northolt blizu Londona. Nekoliko dana provedeno je u posećivanju istorijskih građevina i svetilišta najvećeg grada na svetu. Vrhunac boravka družine u velikoj metropoli bila je poseta Weslyjevoj kapeli. Dok smo bili тамо takođe smo videli i Wesleyjevu kuću, ušavši u poslednju od svih soba u kojoj se John Wesley molio svakog jutra u pet sati ujutro. Pre odlaska svi smo kleknuli i pomolili se. Bio je to nezaboravan trenutak.

Nakon dva dana u Parizu koja smo proveli obilazeći istorijske znamenitosti, skandinavskim putničkim avionom nastavili smo naše putovanje prema Finskoj. 14. aprila sleteli smo u Helsinki gde nas je dočekalo nekoliko propovednika uključujući i pastora Manninena, koji nas je pozvao, i sestru May Isaacson, našu prevoditeljicu rodom iz Amerike čije je poznавање finskog jezika uveliko doprinelo uspehu naših službi u Finskoj. Prva služba u Messuhalli svedočila je mnoštву od 7000 prisutnih. Nakon toga nekoliko hiljada čekalo je napolju celo poslepodne, stajali su po četvoro u redu dugačkom oko jedan kilometar kako bi si mogli osigurati место u najvećem finskom auditorijumu.

Za vreme petodnevne pauze, kada se auditorijum nije mogao koristiti, družina je otišla severno u Kuopio koji je nedaleko od Arktičkog kruga. Vera je u tom gradu bila izuzetno velika i dogodila su se neka divna čudesna. Jedno od njih bilo je isceljenje male Veere Ihalainen, ratnog siročeta čija se fotografija može pronaći u ovoj knjizi. Ona je bila čudesno oslobođena od nošenja proteze i korišćenja štaka nakon što je u veri dotakla kaput brata Branham-a dok je on prolazilo. Dve ili tri večeri ljudi su samo prolazili i brat Branham je izrekao kratku molitvu za svakoga od njih. Kada bi svaka služba završila, ostajala bi velika gomila štaka i štapova koji su bili bačeni. Brat Baxter je govorio na poslepodnevnim službama i njegove poruke su primljene s velikim zanimanjem. Brat Moore i pisac su držali jutarnje službe i posebno se molili za gluvinome i slepe. Sedmoro ili osmoro je

tada bilo isceljeno jedan za drugim. Jedan dečak je tako brzo naučio reči da je poslužio kao prevodioc u komunikaciji s ostalima za koje se molilo. Jedan događaj koji je jako zaintrigirao slušateljstvo bio je da su gluvonemi, kada su im se uši otvorile, mogli naučiti engleske reči jednakо brzo kao i finske.

Jedan događaj koji družina nikad neće zaboraviti, a koji se dogodio dok su bili u Kuopiou, bio je podizanje deteta u život koje je bilo pregaženo i ubijeno u automobilskoj nesreći, a pojedinosti o događaju su bratu Branhamu prethodno bile pokazane u viziji. Dozvolićemo pastoru Vilhou Soininenu iz Kuopioa da ispriča ovaj izuzetan događaj:

„U petak poslepodne dogodio se jedan izuzetan i iznenadjući događaj koji je mnogo značio bratu Branhamu i nama koji smo se zatekli kao njegovi svedoci. Bilo nas je tri puna automobila s kojima smo išli na jedno nezaboravno putovanje do obližnje osmatračnice Puijo koja se nalazila na predivnoj slikovitoj uzvisini. Izlet je bio jedan od najdragocenijih kojih se sećam zbog Božijeg blagoslova nad nama. Zatim, dok smo se vraćali iz Puijoa, dogodila se strašna nesreća. Automobil ispred nas nije bio u mogućnosti izbeći da udari dva mala dečaka koja su istrčala na ulicu ispred njega, bacivši jednog na pločnik, a drugog oko pet metara daleko u polje. Onesvešćeni dečak bio je unesen u automobil koji je bio ispred nas, a drugi, Kari Holma, bio je podignut u naš automobil i stavljen u ruke brata Branhamu i gospode Isaacson koji su sedeli na zadnjem sedištu. Brat Moore i brat Lindsay bili su na prednjem sedištu sa mnom.

„Dok smo žurili u bolnicu, pitao sam preko gospode Isaacson, prevodioca, kako je dečak. Brat Branham, s prstom na dečakovom pulsu, odgovorio je da se čini da je dečak mrtav jer pulsa uopšte nije bilo. Zatim je brat Branham stavio svoju ruku preko dečakovog srca i ustanovio da nije radilo. Potom je proverio dečakovo disanje i nije mogao osetiti dah. Zatim je kleknuo dole na pod automobila i počeo se moliti. A Lindsay i Moore su se takođe molili da bi Gospod imao milosti. Dok smo se

približavali bolnici, oko 5 ili 6 minuta kasnije, pogledao sam unazad i na moje iznenađenje, dečak je otvorio oči. Dok smo nosili dečaka do bolnice, počeo je plakati, a ja sam shvatio da se dogodilo čudo.

„Drugi dečak je donesen nešto ranije i još uvek je bio u nesvesti. Dok sam vodio svoje goste nazad u njihov hotel, brat Branham mi je rekao: „Ne brini! Dečak koji je bio u našem autu sigurno će živeti.“

„U tom trenutku brat Branham nije bio siguran da će i drugi dečak živeti, ali u nedelju uveče me, na osnovu vizije koju je bio video u nedelju rano ujutro, uverio da će i taj dečak takođe živeti. U istom trenutku dok mi je brat Branham to govorio u svom hotelu, dečak je umirao u bolnici. Međutim, po doktorovom mišljenju, te noći dogodila se promena na bolje, iako 28. aprila, kada ovo pišem, on još uvek povremeno pada u nesvest. (Kasnije primljen izveštaj je govorio da se dečak potpuno oporavio.) Dečak koji je bio u mom automobilu, Kari, bio je otpušten iz bolnice za samo tri dana i osećao se vrlo dobro s obzirom na okolnosti.

„U petak na večernjoj službi brat Branham nam je rekao o viziji koju je video u Americi pre dve godine i koja se ispunila tog poslepodneva dok se molio za mrtvog dečaka. Andeo mu se pojavio te večeri pre službe i podsetio ga na ovu viziju koju je video pre dve godine i koju je u to vreme hiljadama njih izjavio. Sada se ona ispunila. Dolazak brata Branhama u Kuopio bio je u večnom Božijem planu! Mi iz zajednice Kuopio Elim smo se čudili zašto je Gospod bio tako dobar prema nama da je upravo nama podario veličanstvenu privilegiju da primimo Njegovog slugu.“

Te večeri kada smo napustili Kuopio, veliko mnoštvo ljudi se okupilo na stanici i pevalo je u svom uobičajeno niskom tonu predivne finske pesme. Kako je voz odmicao sa stanice, pevanje se postepeno gubilo, ali lepe uspomene na dane provedene u Kuopiou neće biti skoro zaboravljene.

PETSTO PEDESET METARA OD "GVOZDENE ZAVESE"

Vrativši se u Helsinki, brat Branham je nastavio službe još nekoliko dana u Messuhalli. Jednog jutra otisli smo do ruba „Gvozdene zavese“. U jednom trenutku bili smo samo petsto pedeset metara od crvenih vojnika. Finska straža opkolila je naš automobil i upozorila nas da to nije mesto za nas. Bili smo sretni što smo se vratili u hotel. Komunistički element snažno se opirao našim skupovima i zaista zahtevao naše hapšenje. Bivši šef policije u Kuopiu, veoma uticajan čovek, bio je prisutan i intervenisao je za nas tako da nam je bilo dozvoljeno da nastavimo službe bez ometanja. Tri dana smo proveli odmarajući na završetku kampanje u dvorcu čiji je vlasnik bila jedna bogata hrišćanska gospoda. Tamo su nas ugostili kao kraljeve. Međutim, kada smo jedne večeri uključili emitovanje vesti iz Moskve, bili smo preplašeni najavom (koja nam je prevedena) u kojoj je izjavljeno da američki špijuni rade pod maskom u Helsinkiju. Znali smo na koga je radio iz Moskve ovo upućivao i nipošto nismo bili ushićeni ozloglašenošću koja nam je bila upućena. U slučaju iznenadnog izbijanja neprijateljstva, znali smo da će sva izlazna vrata biti trenutno zatvorena, a ruski topovi su samo šesnaest kilometara od glavnog grada. Jednom se proširila vest da je izbio sukob između Amerike i Rusije zbog rušenja jednog američkog aviona od strane Sovjeta. Dokazalo se da su to samo glasine, ali bili smo zabrinuti. Strah dominira Evropom i većina finskog stanovništva zna da je samo pitanje vremena kada će brane komunističke sile preći preko granice i gurnuti svet u agoniju Armagedona.

PROPOVEDNICI FINSKE DRŽAVNE CRKVE PRIHVATAJU ISCELJENJE

Dana kada smo napustili Finsku primili smo posebno pismo jednog od propovednika državne crkve, u kojem nas je obavestio da je održan veliki skup propovednika crkve i da je nakon duže rasprave „telo“, pod inspiracijom Branhamovih službi, izglasalo

da će prihvatiti službu isceljenja. Pismo je bilo sjajno i nadamo se da će biti objavljeno u Glasu isceljenja čim budemo mogli dobiti overen prevod. Brat Branham je odgovorio pismom zahvalnosti i ohrabrio braću da veruju Bogu za moćne stvari unutar njihovih redova. Iako nam je dano do znanja da je cela grupa koja se okupila glasala da se prihvati istina božanskog isceljenja, znali smo da to ne mora nužno značiti da je svaki propovednik u državnoj crkvi podržava. Za očekivati je da će se neki protivnici možda kasnije pojaviti, ali toliko jak osećaj naklonosti koji se osetio u pismu koje smo primili prošlog jutra zaista nam je bio ohrabrujući i dao nam osećaj da naše putovanje u Finsku nije bilo uzaludno.

NORVEŠKA

Nakon poslednjeg oproštaja od naših ljubaznih prijatelja u Finskoj, ukrcali smo se u avion, a dva sata kasnije bili smo u Oslu u Norveškoj. Tamo smo pronašli sličan interes među ljudima. Nažalost, u vladinim krugovima bila je prisutna reakcija protiv službe božanskog isceljenja. Upravnik zdravstva se suprotstavio proglašenjem zabrane protiv molitve za bolesne, a s obzirom da smo stranci, znali smo da ćemo onoga trenutka kada prekršimo ovu zabranu biti izbačeni iz zemlje. Ipak, dogodio se jedan neočekivan i neobičan rezultat zabrane. Grupa gradskih propovednika na masovnom je protestnom sastanku od dvesto propovednika „uzela samo jednu minutu da doslovno uskliknu svoju jednoglasnu odluku da bi trebalo napisati prigovor“. Tada je ovaj prigovor sastavljen i potpisana od strane nekih od najpoznatijih imena norveškog religioznog života.

Norveškoj vradi
Oslo
Gospodo,

Isceljenje verom i molitvom nerazdvojiv je deo evanđelja te je poput sidra u životu i delu Isusa Hrista. Ova je doktrina vekovima imala čvrstu poziciju u zajedništvu hrišćanskog života i propovedanja.

Hrišćanska populacija Norveške pre svega jednoglasno stoji po tom pitanju, iako se detalji i načini postupka u crkvama i državama mogu razlikovati.

Dole potpisani, stoga, žarko žale zbog mera poduzetih od strane vlasti i protestuju protiv danih propisa zabrane kojima je cilj cenzura nad hrišćanskim propovedanjem. Taj je postupak po prirodi takav da u slobodnoj zemlji krši osnovna ljudska prava i osporava načelo slavljenja.

Predlažemo da se ograničenja nametnutaa propisom Policijske komore u Oslu odmah ukinu.

Oslo, 5. maja 1950.

IMENA ČLANOVA ODBORA ZA PRIGOVOR

H. Asak-Christiansen,

glavni sekretar norveških baptista

Eivind Berggrav,

Episkop Državne crkve

O. Hallesby,

profesor i priznati pisac

Ludvig Hope,

glavni sekretar Armije spasa u Norveškoj

J. B. Jarnes,

potpredsednik Evangeličke crkvene zajednice

Nils Lavik,

član parlamenta i potpredsednik Zapadnog norveškog domaćeg misionarskog društva

Dr. Alf Lier,

predsednik Ne-konformističkog parlamenta i predsednik Metodističke konferencije

Thv. Storbye,

predsednik Evangelističke propovedničke zajednice

Alf Bastiansen,

Lokalni propovednik Državne crkve

Daniel Braendeland,

urednik

BLIZU ZEMLJE PONOĆNOG SUNCA

Iz Norveške smo otišli u Švedsku, gde je održano nekoliko službi u Gotenburgu, jedno veče u Jonkopingu, a onda pet dana u Orebrou gde se nalazi poznata Evangelistička izdavačka kuća koja redovno izdaje hrišćansku literaturu. Mnoštvo od pet hiljada ljudi prisustvovalo je prvoj službi koja je bila održana u parku na otvorenom. Naš boravak u Orebrou je u svakom pogledu bio vrlo ugodan i verujemo koristan.

Iz Orebroa Branhamova družina otišla je severno u Ornskoldsvik koji se nalazi na vrlo kratkoj udaljenosti južno od Arktičkog kruga. Nekih 6 000 ljudi, kako je procenjeno, nagurali su se unutra i oko šatora. Pričalo se, a imamo razloga verovati da je to istina, da je ovo najveće religiozno okupljanje nedaleko od Arktičkog kruga u svetskoj istoriji. Iako je u to vreme još bila sredina maja, u ponoć je bilo dovoljno svetla da bi se uslikao šator!

Iz Ornskoldsvika smo otputovali južno u Stockholm gde se nalazi najveća Pentakostalna crkva na svetu od nekih 6500 aktivnih članova i s nedeljnom školom od oko 5000 članova. Naša poseta s bratom Lewijem Petrusom i njegovim sinom Oliverom, koji je bio naš prevodioc dok smo bili тамо, bila je vrhunac našeg boravka u Stockholmu. Sasvim skroman izgledom, a ipak obdaren mudrošću kojom je vođen u velikoj meri na sreću pokreta Punog Evandelja u Švedskoj tokom proteklih četrdeset godina, brat Lewi Petrus šarmirao nas je sve dok smo ga slušali u privatnim razgovorima, što je bila naša privilegija dva poslepodneva. Brat Petrus ima jednostavnost vere, a ipak duhovnu lukavost, koja mu je omogućila da gradi na čvrstim temeljima, sve dok danas delovanje Punog Evandelja u Švedskoj nije postalo poznato širom sveta. Služba brata Branham-a dobro je primljena u Stockholmu, i zaista, kada je došlo vreme odlaska, brat Petrus je izrazio nadu da će brat Branham naći mogućnost da se uskoro ponovo vrati u Švedsku. I tako se prekomorsko putovanje približilo kraju. Brat Branham i svi mi uživali smo u našem boravku u Evropi, ali moramo priznati da nam je bilo

drago kada je naš divovski putnički avion napustio štokholmsko polje, a mi započeli naše putovanje kući.

PONOVO KOD KUĆE

Kada je naš avion sledećeg jutra sigurno sleteo u Idlewild, s veselim su osmesima članovi Branhamove družine svojim nogama ponovo stali na američko tlo.

Brat Branham se vratio u Ameriku. Skandinavsko putovanje sada je bilo prošlost. Željno je gledao napred iščekujući zasluženi odmor i odlazak u planine. Međutim, uskoro će se ponovo vratiti da bi nastavio propovedanje i služenje na velikim letnjim skupovima i da bi završio posao koji mu je Bog dao, znajući da će ga Gospod zaštитiti od svakoga zlodela i sačuvati za Svoje Nebesko Kraljevstvo. Kao Daniel iz davnine, na kraju dana će otpočinuti i stajati na svojoj baštini.

www.nevesta-hristova.com
www.messagehub.info

www.nevesta-hristova.com
www.messagehub.info